

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CVII П'ЯТНИЦЯ, 12 ТРАВНЯ 2000 ЧИСЛО 19 VOL. CVII FRIDAY, MAY 12, 2000 No. 19

Прем'єр-міністер України у Вашінґтоні налагоджує лінію між минулим і майбутнім

До першої візити Віктора Ющенка в США

Прем'єр-міністер В.Ющенко під час зустрічі в Посольстві України у Вашінґтоні

Ростислав Хомяк

ВАШІНҐТОН. – Прем'єр-міністер України Віктор Ющенко прибув до Вашінгтону 7 травня з запасом економічних і політичних показників, які мають на меті запевнити його американських і міжнародних співбесідників в тому, що "Україна сьогодні має шанс." Офіційний Вашінгтон, зі свого боку, знайшов час, щоб зустрітися з новим керівником уряду України на найвищих рівнях.

Прем'єр-міністер почав свою робочу візиту в понеділок, 8 травня, сніданком з Державним секретарем Меделин Олбрайт, і відразу після цього виступив перед Радою Міжнародних Справ – свого роду американським "кланом" чільних осіб, політиків і науковців в галузі закордонної політики, де він зробив заяву про добрі шанси України як нормальної европейської країни.

(Закінчення на стор. 2)

Україна в европейській інтеґрації

Відповіді міністра закордонних справ України Б.Тарасюка на запитання журналістів українських газет в США

Ігор Пилипчук

2 травня в Нью-Йорку відбулася міжнародна конференція на тему інвестування в економіку південносхідньої Европи, організована Інститутом Схід-Захід. Україну на цій конференції представляв міністер закордонних справ Борис Тарасюк.

Мова йшла про важливі для України питання: інтеґрацію европейських країн та пов'язані з цим зміни в їхній економіці, теоретичні та практичні шляхи залучення інвестицій та забезпечення їх надійности.

По закінченні відбулася спільна прес-конференція для журналістів, після чого Б. Тарасюк відповів на запитання кореспондентів українських газет в США.

Відповідаючи на запитання про сьогоднішню ситуацію на Балканах, міністер сказав, що вилучення України з процесу підготовки Пакту стабільности є прикладом дискримінації. Тепер, оскільки вона не є учасником цього Пакту, українські підприємства не можуть безпосередньо залучатися до реконструкції цього регіону, яка фінансується Европейським Союзом і, звичайно ж, на цьому втрачають.

Оцінюючи ситуацію, що склалася навколо запланованого раніше приїзду прем'єр-міністра Віктора Ющенка до США, Борис Тарасюк сказав, що кампанія дискредитації українського уряду була розв'язана опозицією всередині України як наслідок внутрішньополітичної боротьби – неодмінного складника

Міністер закордонних справ України Борис Тарасюк.

президентських виборів в будь-якій країні, включаючи США. Як відомо, наслідком публікацій в деяких західніх газетах про нецільове використання коштів МВФ було проведення незалежного авдиту діяльности Національного банку України, результати якого показали, що порушення використання коштів не було, а була розповсюджена невідповідна інформація. Великі надії покладаються також на ряд зустрічей з представниками Міжнародного валютного фонду і Світового банку, де прем'єр-міністер зможе надати важливу інформацію з "перших рук", як фахівець банківської справи, що сприятиме продовженню програми розширеного валютного фінансуван-

(Закінчення на стор. 13)

Віктор Ющенко в США: чи світитиме зірка надії?

Раїса Галешко

Кожен політик, що йде на високу державну посаду, неминуче потрапляє під всебічне і глибоке "пересвітлення", яке, мов на рентґені, показує всі світлі і темні плями в житті особи. Здається, єдиний серед членів уряду України, чиє життя виявилось незаплямованим, це прем'єр-міністер Віктор Ющенко. Тому коли наприкінці грудня минулого року Президент призначив його головою Кабінету Міністрів, народ відразу повірив "батькові" українських фінансів, який на той час очолював Національний банк України.

Віктор Ющенко став улюбленцем і надією народу. Він зформував уряд з ентузіястів і реформаторів, запропонував реальний бюджет, почав земельну реформу, переглянув пільги і пенсії, подав ділові пропозиції, спрямо-вані на поліпшення життя знедоленої частини населення. Побачивши реального реформатора не на словах, а на ділі, державні діячі різних країн звернули на нього зацікавлені погляди, преса представляла В. Ющенка одним із найпопулярніших

(Закінчення на стор. 2)

Україна продовжує народжувати великих співаків, музикантів, артистів – настільки великих, що перед ними радо відчинють двері найпрестижніші залі Заходу.

І як боляче, коли Богом обдаровані таланти, не можуть проявити себе на рідній землі...

ЧИТАЙТЕ ПРО ОДНОГО З НИХ – ОЛЕГА ЧМИРА – НА СТОР. 5

Прем'єр України...

(Закінчення зі стор. 1)

Переповнена програма візити включала зустріч з Президентом Клінтоном, з головним президентським дорадником з економічних питань, з керівниками Світового банку і Міжнародного Валютного Фонду, з секретарем Департаменту фінансів, з членами Конґресу, з головним американським представником у справах міжнародної торгівлі, з керівниками ділового світу, представниками редакцій засобів масової інформації (в тому числі газети "Вашінґтон Пост" та інформаційного аґентства "Бломберґ Ньюз").

Візита відбулася лише через кілька днів після того, як у пресі появилися результати авдиту Національного банку України (що його Ющенко очолював до грудня 1999 р.). Авдит виявив, що у 1996–1998 роках банк показував вищі запаси валюти, ніж він насправді мав, і на цій підставі діставав позики від Міжнародного Валютного Фонду. Це ствердження може бльокувати майбутні позики від міжнародних фінансових установ, а позики-кредити дуже потрібні урядові України для здійснення заплянованих реформ. Тому прем'єр-міністер приїхав до Вашінґтону з пропозицією – як він зазначив у своєму виступі в Раді міжнародних справ – встановити лінію між минулим і майбутнім, причому в майбутньому, і вже тепер, уряд України ставить наголос на прозорість. А ще в Києві він зазначив кореспондентам, що виявлені авдитом банкові операції два і чотири роки тому не мали на меті когось збагатити, і не були здійснені з політичних мотивів.

У своїх виступах і розмовах у Вашінґтоні Ющенко підкреслював, що уряд, який він очолює, складається з молодих людей, "які останніх пасти не будуть". І як доказ цього подавав ряд успіхів, здійснених протягом чотирьох місяців: бездефіцитний бюджет, коли вперше в історії незалежної України держава не витрачає більше, ніж те, що надходить до казни; реструктуризація боргів, що дає урядові можливість протягом двох років спокійно впроваджувати реформи і платити борги після економічного оздоровлення країни; схвалення Верховною Радою економічної програми уряду, яка відмінна від попередніх тим, що вона сучасна й европейська, не, як зазначив Ющенко, "середньовічна", сперта на бартерних операціях; надходження до бюджету (податки) у першому кварталі 2000 року на 58 відсотків вищі, ніж рік тому; уряд виплачує всі пенсії і почав сплачувати заборговані; в січні цього року економіка України зросла на 3.4 відсотка. Крім того, національна валюта посильнішала, інфляція знизилась, вклади в банках України зросли, уряд має "достатню підтримку в політичних і ділових колах," і тепер Україні потрібні партнери – окремі країни і міжнародні фінансові установи. Для цього, – сказав прем'єр-міністер Ющенко, – він має на меті поділити питання на минулі і майбутні, зробити чесні висновки про минулу діяльність і дотримуватись прозорих і достовірних процесів у майбутньому. Це, на його думку – шлях до порозуміння, і він надіється таким чином відновити стосунки України з Міжнародним Валютним Фондом.

На запитання про стосунки з Росією, зокрема про борги України перед Росією в галузі енерґоносіїв, прем'єр-міністер Ющенко заявив, що Україна переходить на повну монетаризацію, тобто користування грішми як у закупах російських нафти й ґазу, так у платностях за транзит через Україну цих російських енерґоносіїв до західньоевропейських ринків. Досі, зауважив він, Україна й Росія займались найбільшою бартерною торгівлею в галузі енерґетики в Европі, а це, як він пояснив раніше, "середньовічні" методи торгівлі. Новий Президент Росії Владімір Путін згідний з цим підходом, казав прем'єр-міністер. Щодо приватизації, то тут уряд має на меті продавати державні фірми тільки за гроші, на конкурсних умовах, і тільки таким інвесторам, які перейшли авдиторські перевірки. Все це, як він пояснив, має діятись перед телевізійними камерами, щоб забезпечити ту ж прозорість. А різні офшорні фірми, власники яких замасковані, не будуть допущені до участи у продажі державних підприємств, додав він. На запитання про пресу в Україні, прем'єр-міністер Ющенко заявив, що в Україні – "демократична, незалежна преса," та що він особисто вважає пресу "санітаром демократії." Він також сказав, що недавно зустрівся з 400 представниками молодіжних організацій і переконався, що погляди молодих людей "симетричні з програмою уряду." Але, додав він, проти уряду також діє опозиція, і то зі сторони як лівих, так і правоцентристських сил.

Лівим не подобається те, що нині в Україні є 6,400,000 власників землі, а деякі правоцентристські сили стають в опозицію, коли дії уряду заторкують їхні інтереси. Але з погляду уряду – зазначив прем'єр-міністер – чим більше прозорости, тим більше буде успіху, і додав, що уряд має на меті повністю відділити державу від підприємництва.

В. Ющенко в США...

(Закінчення зі стор. 1)

політиків світу, називала його людиною "нової політичної філософії", із "зовнішністю голівудського актора", його фотографії не сходили зі сторінок газет. В економічний поступ України, досі такий ефемерний, почала вірити Америка.

І раптом на початку березня – несподіваний удар: Захід звинувачує В. Ющенка в неправильному використанні кредитів міжнародних фінансових організацій, зокрема МВФ.

Досі остаточно неясно, звідки насунула та чорна хмара. І хоч вона не розродилась грозою, все ж тінь на репутацію прем'єра було кинуто. І почали ширитися, мов вірус, чутки, що дні прем'єра пораховані, в українських газетах з'явилось "екс-прем'єр", аналітики аналізують вчинки Президента, знаходячи в них всі ознаки задуму позбутися прем'єра.

І ось останнє: 6 травня ц.р., напередодні приїзду Віктора Ющенка до США, американський впливовий журнал "Економіст" у статті "Віктор Ющенко – згасаюча надія України" називає Ющенка "найкращим прем'єр-міністром з часів незалежности України" і висловлює тривогу не тільки за його реформаторську діяльність, а й за фізичне життя. Оліґархи, які грабують Україну і з якими повів боротьбу новий прем'єр, стривожені тим, що Ющенко може потурбувати їхнє "сите життя".

"Найкраще, що може зробити Ющенко, це залишити нас у спокої", висловився один з банкірів, пише "Економіст". Вже дехто поговорює, що як не вдасться зупинити його політично, то його знищать фізично. Згадаймо політичне вбивство депутата-реформатора Вадима Гетьмана в 1998 році. (І чи він один серед політичних жертв? – прим. „Свободи").

Друзі Віктора Ющенка бояться за його життя. Адже він, пише "Економіст", так не подібний до інших високопоставлених осіб в Україні: сам їздить автомобілем на роботу, живе у звичайній квартирі, а не в урядовому домі з вартою, у вільний час їздить на дачу, де любить вирощувати дерева, займатись бджільництвом та малювати. В Україні нема нікого, хто б підставив йому плече, завершає свою публікацію американський журнал. Більшість в уряді труситься з переляку, не можна покладатися багато й на Президента Леоніда Кучму, який і призначив Ющенка прем'єр-міністром тому, що були такі рекомендації Заходу.

Візита В. Ющенка до Вашінґтону все-таки відбулася – не на початку березня, як плянувалося раніше, а 7 травня. Мета поїздки – відновити стосунки з фінансовими джерелами.

Приїзд популярного українського прем'єра викликав неординарне зацікавлення американців й суцільне захоплення української громади. 8 травня в Посольстві України у Вашінґтоні відбулося прийняття на честь глави українського Уряду.

Послухати В. Ющенка, познайомитись з ним, поговорити, підкріпити свою надію на кращу Україну приїхало чимало людей з багатьох штатів Америки, навіть з таких віддалених, як Фльорида.

Під час зустрічі в Посольстві відбулося дві події: прем'єр вручив Шевченківську премію відомому науковому діячеві, професорові, докторові Юрію Шевельову, та прийняв частину спадщини видат-ного літературознавця Володимира Винниченка, передану в Україну представниками Української Вільної Академії Наук у Нью-Йорку.

Віктор Ющенко був справді героєм вечора: потиски рук, слова підтримки і запевнень – і запитання, запитання, запитання... Характерним у відповідях Віктора Андрійовича були точність, неоминання деталей і конкретність. Кореспондент "Свободи" мала змогу задати кілька питань прем'єр-міністрові:

Віктор Ющенко дає інтерв'ю головному редакторові "Свободи" Раїсі Галешко.

Раїса Галешко: – *Причиною відкладення Вашого першого приїзду до США Україна офіційно назвала аварію на шахті в Краснодоні і призначення Вас головою урядової комісії в цій трагедії. Неофіційно ж писали, що це Америка відкликала Вашу візиту через непорозуміння з фінансовими операціями МВФ. Яка була справжня причина?*

Віктор Ющенко: – Причину слід шукати ніяк не в Америці – Америка мене не відкликала. Повірте, ситуація була непроста. Українська сторона недооцінила тих інформацій, які виникли напередодні візити – замість того, щоб згладжувати проблему і зараджувати їй, вони її формували. Сьогодні я переконаний, що рішення про перенесення візити було правильним. Остаточне рішення було прийняте в другій половині дня в неділю (12 березня – прим. ред.), коли я вже збирався передати повноваження першому віце-прем'єрові і вже-таки їхати до США. Але до кінця дня стало відомо про обсяг шахтарської трагедії, і я вже не мав морального права виїздити за межі країни.

Р.Г.: – *Відомо, що Ви відмовлялися від пропозиції очолити Кабінет Міністрів. Що відіграло вирішальну роль у тому, що Ви все-таки прийняли її?*

В.Ю.: – Я багато разів відмовлявся, але остаточне рішення погодитись на цей пост було продиктоване виключно пропозицією Президента.

Р.Г.: – *Чому Ви відмовлялися?*

В.Ю.: – Я вважав, що тоді ще не було відповідних умов робити те, що я хотів би робити, невистачало політичної атмосфери чи політичної волі для радикальних змін – можливо, неприємних, але необхідних. Тепер вже це не має значення... Я щасливий тим, що в такий спосіб можу служити Україні.

Р.Г.: – *Вас назвали "надією України", "політиком №1", а сьогодні говорять про Вашу відставку. Наскільки обґрунтовані ті чутки? Звідки вітер віє?*

В.Ю.: – Я і сам хотів би знати. ***(Примітка кореспондента:** через обмежений час працівники Посольства змушені були перервати інтерв'ю і тим самим не дали змоги В. Ющенкові ширше відповісти на це питання, хоча, виглядало, він хотів би сказати більше).*

(Про підсумки перебування Віктора Ющенка в США читайте в наступному номері "Свободи")

ТЕМА ТИЖНЯ

Протести у Вашінґтоні

У Вашінґтоні 16 і 17 квітня відбулося засідання міністрів фінансів, директорів державних центральних банків та чиновників Всесвітнього банку (ВБ) і Міжнародного валютного фонду (МВФ). Щоб перешкодити цим нарадам, і навіть недопустити їх учасників до конференційних заль, у Вашінґтоні пройшли масові протести (за участю понад 10,000 осіб). Їхнім наміром було повторити вдалий протест, який відбувся у Сієтлі, штат Вашінґтон, минулого грудня проти засідання Світового торговельного об'єднання. Учасники протестів переконані, що ВБ і МВФ змушують країни, яким надають фонди, переорганізувати свої економіки, на догоду корпораційним директорам, інвесторам і спекулянтам. Вони вважають, що сплачування заборгованости забирає завелику частку бюджетів убогих країн, залишаючи замало фондів на освіту, охорону здоров'я та інші соціяльні цілі і пропонують списання цих боргів, або полегшення умов сплати.

Позичаючи гроші, країни повинні погодитися з умовами зазначених агенцій. Між протестуючими існує переконання, що політика обох агенцій призвела до більшої різниці між заможними та убогими, і що великі індустріяльні країни, контролюючи ці дві організації, не завжди керуються інтересами робочих спілок і убогого населення. Як також, що ВБ звичайно фінансує великі проєкти без огляду на їхній вплив на довкілля та соціяльний стан.

Звичайно, чиновники ВБ і МВФ не згідні з такими оскарженнями. Як було сказано вище, їхніми цілями є боротьба з убогістю і сприяння економічному росту. США, Велика Британія, Канада і Німеччина проголосили програми списання боргів протягом минулого року. Рівночасно, США та їхні торговельні спільники створили програму, яка стимулює бідні країни зменшувати заборгованість.

ВБ і МВФ стверджують, що вони стараються прискорити списання боргів з „третього світу". Країни, які „виросли" з убогости завдячують це вільній торгівлі. Встановлення ж строгих стандартів в охороні довкілля цих країн мало би негативний вплив на їхній розвиток.

Консультаційна фірма A. T. Kearney опублікувала свої дослідження впливу ґльобалізації 34 країнах, що розвинулися, або розвиваються. Вони свідчать, що країни, які інтеґрувалися швидше у світову економіку, скористалися з цього більше ніж ті, що зробили це пізніше, або повільніше. Економічний ріст першої групи був більший на 30–50 відс. протягом минулих 20 років. Країни першої групи мали також більшу політичну свободу, більше фондів на соціяльні програми і одержали кращі оцінки від ООН у ділянках життєвого стандарту, грамотности і часу життя.

Якщо в 1980 році 34 відс. світового населення жило в злиднях, то тепер цей відсоток більше ніж на половину менший, тобто 1.4 білн. населення уникнуло убогости внаслідок економічного росту, спричиненого ґльобалізацією.

Швидка ґльобалізація, одначе, срозширила проміжок між бідними і багатими, та призвела до більшого забруднення довкілля. Хоча результати протестів у Вашінґтоні ще важко оцінити, є причини думати, що вони мали певний успіх. Голоси протестуючих почули делеґати конференцій і обіцяли взяти їх до уваги.

Антиґльобалісти мають намір з'їхатися літом на конвенції Демократичної і Республіканської партій і на чергове засідання ВБ і МВФ у вересні ц. р. в Празі. Вони прагнуть стати світовою силою, яка би підганяла банкірів і політиків у стримуванні ґльобалізації і змушувала враховувати її побічні наслідки.

Д-р Олександер Серафин

АМЕРИКА І СВІТ

В. Путін заприсяжений другим президентом Росії

МОСКВА. – Тримаючи руку на Конституції, у Великому кремлівському палаці минулої неділі, 7 травня, Владімір Путин присягнув „шанувати і берегти людські та громадські права" в Росії і офіційно став її другим президентом. Тепер Росія і світ з нетерпеливістю чекають, в якому напрямку він поведе країну. Росіяни сподіваються швидкої реформи економіки та взагалі ефективнішої кремлівської влади над 89 областями Росії. У своїй інавгураційній промові В. Путін, який так несподівано став наступником Бориса Єльцина, не виявив нічого зі своїх майбутніх плянів. Він наново призначив 42-річного фінансиста Михаїла Касьянова виконуючим обов'язки прем'єр-міністра. Західній світ знає цього діяча з часу вмілих переговорів стосовно закордонних боргів Росії. Аналітики спостерегли, що хоч В. Путина називають прокуратором Чечні, де Росія порушувала людські права, новозаприсяжений президент дуже часто підкреслював демократичний курс Росії і ту обставину, що вся церемонія присяги була першим демократичним переданням влади в історії Росії.

Розпочався суд над двома лібійцями

КЕМП ЗЕЙСТ, Голляндія. – Минулого тижня, майже 12 років після летунської трагедії над шотляндським селом Локербі, в Голляндії, на колишній летунській базі НАТО розпочався суд над двома лібійцями. Цей суд є особливим тим що, клаптик заокеанської землі, де він відбувається, визнано землею Шотляндії. Крім того, це вперше в шотляндському кримінальному судовому процесі уживають суддів замість лави присяжних. Лібійців Абделбасета Алі Мохмеда Ал Меґрагі та Ал Аміна Каліфа Фімага звинувачено у знищенні літака летунської лінії „Пан Амерікан" 21 грудня 1988 року. Під час вибуху літака на висоті 31,000 стіп загинуло 270 осіб, у тому числі залога і 259 пасажирів у літаку та 11 мешканців Локербі на землі. Аналітики твердять, що цей судовий процес буде дуже коштовним і триватиме понад рік. Тільки прокуратура має намір переслухати 1,000 свідків.

Повені на півдні США

ЮНІОН, Міссурі. – Несподівані повені у неділю, 7 травня, позмивали дороги, позносили будинки та спричинили принаймні три випадки смерти. Понад 12 інчів дощів випало у східньо-центральному штаті Міссурі. На допомогу в рятуванні потерпілих від повені у повітах на західній південь від Ст. Люїсу викликано військо. Повені були спричинені бурею, що наспіла з південного заходу, зі штату Оклагома, де сотні родин треба було евакуювати від небезпеки. Ця сама причина дала поштовх грозі у південних штатах над Мехіканською затокою.

Повстанці в Африці полонили мироносців ООН

ФРІТАВН, Сьєрра Леоне. – Спроби мироносців ООН відновити злагоду в цій країні Західньої Африки закінчилися спалахом жорстокости і насильства. Сьєрралеонські повстанці вбили семеро вояків мироносних військ ООН, а інших разом з цивільними особами взяли у полон. Повстанці Революційного об'єднаного фронту, відомі зі своїх жорстокостей серед цивільного населення під час громадянської війни, котра закінчилась минулого року, здійснили цей новий напад і полонили членів місій ООН. Своїми вчинками вони уневажнили й без того не надто стабільний мирний договір між урядом Сьєрра Леоне і повстанцями. Провідник повстанців Фодай Санкоґ, який став міністром після підписання договору, не виконує обіцянок втихомирити повстанців і забезпечити мироносцям ООН вільне пересування у повстанських теренах.

Затих стосилий голос речника Католицької Церкви

Джон Джосеф О'Коннор

У висліді невиліковної хвороби помер ввечорі у вівторок, 3 травня, на 80-му році життя Кардинал Джон О'Коннор, Архиєпископ ньюйоркської Римо-Католицької Архидієцезії, яка налічує 2.37 мільйони вірних, найавторитетніший речник Ватикану в США, у своїй резиденції біля катедри св. Патрика. Шістнадцять років минуло, відколи Єпископ Дж. О'Коннор одержав призначення до Нью-Йорку, де 18 березня 1984 року в катедрі св. Патрика його піднесено до сану Архиєпископа, а рік пізніше, 25 травня 1985 року, в Базиліці св. Петра в Римі Папа Іван Павло II увінчав його голову червоним кардинальським капелюхом, чим викликав чимале здивування, адже відносно мало відомому римо-католицькому єпископові з Пенсильванії раптово передали керму найзначнішої Архидієцезії в США. За 16 років на посту Архиєпископа він став впливовою і всім відомою постаттю, духовним провідником, погляди і позиція якого мали неабияку вагу у громадських дебатах його часу. Був людиною спокійної, миролюбної вдачі, але ніколи не вагався, коли треба було стати на захист Божого слова, на захист справедливости у світі.

Хоч в останні місяці стан його здоров'я унеможливлював публічні виступи, його моральний авторитет як речника Римо-Католицької Церкви залишився однак надзвичайно високим. Вже одне його ім'я символізувало собою певне бачення моральних і політичних питань. Він був щиро відданим Папі Іванові Павлові II, котрий призначив його Архиєпископом Нью-Йорку, щоб піднести авторитет і значення Римо-Католицької Церкви у США, котра все ще дальше відчувала відгомін змін і виправлень Другого Ватиканського Собору, що відбувся 20 років раніше.

Все це в очах інших робило його ревним консерватором у такому багатоманітному місті, як Нью-Йорк. Кардинал Джон О'Коннор був рішучим і послідовним заступником організованого робітництва та оборонцем убогих і бездомних, переконаним і відтвертим противником расизму та антисемітизму, опонентом кари смерти. Незважаючи на те, що 27 років він був капеляном морської фльоти й у 1980 році пішов у відставку в ранзі контрадмірала, він засуджував США за підтримку контрреволюційних повстанців у Центральній Америці, виступав проти витрачання грошей на нові збройні системи та до кінця голосно сумнівався в американських військових діях за океаном.

Народився Джон Джосеф О'Коннор 20 січня 1920 року у Філядельфії – четвертим із п'яти дітей Томаса і Дороті О'Коннорів. Учився в публічних і католицьких школах. Після католицької середньої школи для хлопців вступив до семінарії св.Чарльза Борромео у Філядельфії, де 15 грудня 1945 року, не маючи повних 26 років, був висвячений на священика. Сім років служив помічником пароха в одній з філядельфійських парафій, вчив у католицьких середніх школах, вів радіопрограми і працював у психіятричних відділеннях лікарень. За намовою Кардинала Джона О'Гари з Філядельфії

(Закінчення на стор. 20)

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@worldnet.att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу - відповідно $40.00 і $25.00. В Україну, Европу й Австралію $50 (авіяпоштою - $160, в Австралію - $175). За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Дописи, підписані авторами, не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор – Раїса Галешко
Редактори: Ольга Кузьмович, Ігор Пилипчук, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто; Верстка - Павло Стокотельний; Реклямa - Марія Осцісловська; Адміністратор - Володимир Гончарик.

Замість редакційної

14 ТРАВНЯ – ДЕНЬ МАТЕРІ

Незаступима...

Багато написано про матір, багато добрих слів мовлено. Та все одно неможливо перечислити усіх неоцінених заслуг найдорожчої для кожного серця людини, яку майже в усіх мовах світу називають тим самим чарівним словом: Мама...

У День Матері кожна родина святкуватиме свою власну родинну „академію" в пошану цієї дорогої особи, яку не заступлять найбільші скарби світу. Бо мама – це Богом даний дарунок, що символізує джерело життя і накреслює таємничими контурами проєкцію чогось нового, нікому не відомого, проєкцію майбутнього людини...

Не всі матимуть щастя скласти особисті побажання своїй рідній матері. Не кожний зможе діткнутися гарячими устами її ласкавої руки, пригорнути її до грудей. Багато із нас помандрує у цей день на цвинтар, клякне біля мовчазної могили своєї матері і тихим шепотом молитви розповість їй про свої турботи, тугу і про ту велику любов до неї, що залишилась у серці вічною.

А скільки українських матерів святкуватиме цей день самітньо, одинцем, бо їхні любі діти не прийдуть зложити їм сердечних побажань. Вони залишились навіки у підземеллях московської Луб'янки, в сибірських тайгах, у лісах наших Карпат або на Брідських боєвищах. Вони не прийдуть у цей святковий день в гостину до своєї любої матері. Вони вже не прийдуть до неї ніколи...

День Матері пригадує кожному із нас про ті священні обов'яки супроти своїх родичів, що їх накреслив Господь у десятьох заповідях Божих. Псевдолібералізм топче нещадно шляхетні звичаї минулих сторіч, що були засновані на засадах любови і пошани дітей до своїх батьків. Сьогодні не важко вже зустріти стареньку українську матір чи батька, залишених самітніми напризволяще. А деякі із них змушені навіть шукати опіки в чужинецьких старечих захистах. І це, мабуть, найбільш трагічна родинна дійсність сучасної доби.

Та помимо всіх тих невідрадних обставин й наруг життя, ви не почуєте ні крихітки докорів і нарікань з уст нашої добрячої матері. Її ласкаві очі завжди глядять на вас із тією самою материнською ніжністю і любов'ю, як тоді, коли, співаючи колискову пісеньку, вона пестила своє немовля...

У цей святковий день, День Матері, загомонять привіти, посипляться сердечні побажання, запахнуть китиці червоних рож. А в декого заблищать в очах гарячі сльози жалю й одчаю, бо немає вже між живими тієї дорогої нам особи.

В соняшному усміху травневого ранку ми шлемо гарячий привіт і щиросердечні побажання нашим дорогим Матерям, які завжди були і залишилися для нас незаступимими особами.

Олександер Білик

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про наших страдниць-матерів

Чомусь, коли оглядаю в американській пресі чи телебаченні різні оголошення і світлини у зв'язку із Днем Матері, а також неодмінно усміхнені обличчя, що мають означати найкращі дарунки для щасливої мами, мимоволі приходять мені на гадку інші менш щасливі картини та думки і спомини про різних знаних і незнаних українських матерів. Здається, ні до кого не підходить так добре вислів „мати-страдниця", як саме до українських матерів останніх десятиріч. І мабуть, матері інших европейських народів не пережили так багато гіркого та важкого, як саме вони. Тому не випадково так часто чуємо та читаємо вислів – „мати-страдниця", коли йдеться про українських жінок XX сторіччя.

Десятки сотні і тисячі життєвих історій наших жінок засвідчують правдивість того прикметника, про це говорять тисячі споминів, розповідей, наукових досліджень з історії нашого народу, що саме тепер, за свободи слова, появляються у формі книжок, статтей, доступних для тих, що бажають і можуть їх читати.

А скільки незаписаних ще досі історій страдницького життя наших українських матерів із часів підпільної боротьби Другої світової війни, яка хоча лежить перед нами у стосах літописів, монографій, історичних споминів та підручників, але звичайно зосереджується радше на головних героях, залишаючи цих другорядних акторів трагедій забутими або на дальшому пляні, без можливости зіграти в цілій повноті свою ролю.

Здається, ніколи також в повноті не буде висвітлена трагічна роля української матері у роках Великого голоду, коли часто вона віднімала собі з уст останній кусок хліба, щоб дати його своїй дитині. А скільки із тих матерів ховало до гробу дітей, не маючи найменшої змоги дати їм поживу і поміч?

Пригадаймо собі картини-знімки, що залишилися із цих часів, перегляньмо ще раз „Чорну книгу" – це досить, щоб з'ясувати собі долю української матері в 30-их роках і в 90-их, і так в безконечній черзі років.

Ось читаємо зворушливий спомин дочки про „Рідну матір", який був в попередньому числі нашої „Свободи", ось потрапила нам у руки книжка споминів про заслання на Далекому Сході, пера о. С. Венгриновича, де він описує страждання жінок-матерів у тому жахливому житті. Але не треба читати чужих споминів, коли у мене на руках залишилися листи із Казахстану матері, найближчої мені в житті людини, в яких вона описує преважкі переживання своїх дочок, що з матір'ю перебували на політичному засланні, і свою неспроможність їм допомогти.

Скільки їх, цих матерів-страдниць, породила Україна в останньому сторіччі? Скільки разів ці матері зверталися з криком розпуки до своєї символічної матері-України? Чи не зверталися вони із благанням у голоді, у війні, у засланні, у Чорнобилі?

Ми не знаємо, чи допомогла їм ця оспівана ненька-Україна. Але знаємо, що у День Матері нашим святим обов'язком є згадати їх усіх та передати їм символічно найкращу квітку, найкращий подарунок нашого серця – щиру молитву.

О-КА

Віталій Карпенко приїздить до США

Видатний київський журналіст, політичний оглядач "Свободи" Віталій Карпенко на запрошення нашої редакції приїздить до США. Він матиме зустрічі з читачами в кількох штатах, на яких можна буде почути відповіді на запитання, які хвилюють українську громаду діяспори.

Доктор суспільно-економічних наук, член Національної Спілки Письменників України, заслужений журналіст України, депутат Верховної Ради України 1-го скликання, Віталій Карпенко добре відомий як в Україні, так і поза її межами безкомпромісними і патріотично спрямованими публікаціями.

Згідно з вислідами опитника "Свободи", надрукованого 29 жовтня 1999 року, В. Карпенко одержав найбільше схвальних листів. Його статті дають точні орієнтири в усіх політичних і соціяльних подіях сьогоднішньої складної ситуації в Україні.

Публіцистичні книжки В. Карпенка "Поодинці – вмирають, виживають – гуртом", "Як повернути манкурту пам'ять" і "На нашій не своїй землі" містять не тільки огляд і оцінку нашого нелегкого державобудівничого часу, але й надихають особистим прикладом автора, патріота-борця.

Послухати Віталія Карпенка можна буде:

– в понеділок, 22 травня, о 6:30 год. в залі церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку;

– у вівторок, 23 травня, о 6 год. вечора в залі Державницького Фронту, 136 Друга Авеню в Нью-Йорку;

– 25–27 травня В. Карпенко виступатиме перед українцями Фльориди;

– в неділю, 28 травня, виступ у Вашінгтоні;

– в середу, 31 травня, о 12 год. в Культурному Центрі у Філядельфії;

– в четвер, 1 червня, в Кергонксоні, штат Нью-Йорк;;

– в п'ятницю, 2 червня, о 5 год. в церковній залі в Ґлен Спей, Нью-Йорк.

ПОПРАВКА

У „Свободі ч. 18 з 5 травня, на сторінці 15-ій у повідомленні про цікаве літо в українському Гантері вкралася помилка. У другому параграфі після прізвища А. Бачинської пропущено речення: „Двотижневий курс співу народних пісень для дітей буде від 31 липня до 11 серпня".

А виступ Марти Зєлик, дипломатичного перекладача Державного департаменту США, відбудеться 8 липня, а не 2 липня. – **Ред.**

ГІСТЬ РЕДАКЦІЇ

Співак з Европи, з України, зі Львова

До травневого Millennium-concert в залі ім. Карнеґі, Нью-Йорк

Тяжкі часи переживає елітна культура в Україні – театральне, вокальне, музичне мистецтво. Занепадають колись славні симфонічні і камерні оркестри, майже зовсім замовкла опера, розпадаються великі і малі професійні хори. Як довго треба плекати цю тендітну квітку, щоб вона цвіла, і як скоро вона в'яне, коли суспільство втрачає економічну, а з нею – й духовну рівновагу. Яких колосальних зусиль, якої самопосвяти потребує від виконавця оперна, драматична чи філармонічна сцена, і як боляче, коли Богом даровані таланти не можуть проявити себе на рідній землі, не мають оптимістичної перспективи. Пам'ятаємо сумну розповідь в редакції „Свободи" незабутнього соловейка України Анатолія Солов'яненка, якого за останні шість років ні разу не запросили співати у Київській Опері, хоч з дорогою душею запрошували европейські столиці, пісенна Італія... Боляче і прикро – тим більше, що Україна продовжує народжувати великих співаків, музикантів, артистів – настільки великих, що перед ними радо відчиняють свої двері найпрестижніші залі Заходу, зокрема Америки.

Ось одна з подій цього ряду: 30 травня в Нью-Йорку, в залі ім. Карнеґі відбудеться присвячений зміні тисячоліть Millennium-concert відомого українського баритона Олега Чмира. Акомпануватиме йому український піяніст-віртуоз Володимир Винницький. У програмі концерту – твори Шумана, Шуберта, Маглера, Скарлатті, Белліні, Равеля, Шопена, Чайковського, Рахманінова, Лисенка, Гулака-Артемовського, Людкевича, Соневицького, Скорика. Вокал звучатиме на шести мовах: німецькій, італійській, французькій, польській, українській і російській. Можна провіщувати, що концерт подарує багато радости, естетичної насолоди для шанувальників музики, які в цей день зможуть прийти в Carnegie Hall.

Сьогодні Олег Чмир – гість „Свободи". Слухаючи його, щиро радіємо, що він, як на свої молоді літа, вже багато встиг досягнути у мистецтві клясичного співу, і ще багато-багато досягне, бо у його випадку йдеться і про великий вроджений талант, і про сильний характер, і про синівську любов до України.

– Народився я у Львові, там і виріс, закінчив консерваторію імені Лисенка, аспірантуру – у Москві. Із років науки зберігаю в серці вдячність моїм професорам – Петрові Кармалюкові, Тетяні Карпатській, Гугові Тіцу, Петрові Скусніченкові, Ніні Де Орліяк, Ірині Архиповій. Після аспірантури співав в Екатеринбурзькому – це колишній Свердловськ – оперному театрі. За дев'ять років створив двадцять провідних вокальних ролей в операх світової класики. Це вельми славний театр, він дав чимало яскравих співаків світовій сцені, серед них – Галина Горчакова, Валентин Пролат, диригент Єґен Бражник, режисер Олександер Тітель. Багато і напружено працюючи над власним оперним репертуаром, ми з колегами не пожаліли сил і часу заради створення дитячого оперного театру, який невдовзі став популярним у місті. Крім того, викладав в Уральській консерваторії

Олег Чмир в ролі Жермона в опері Дж. Верді „Травіята".

(Закінчення на стор. 20)

Олег Чмир і піяніст Володимир Винницький.

Віталій Карпенко,
політичний оглядач „Свободи"

Хліб наш насущний...

...дай нам щодень, - молитовно звертаються до Всевишнього християни. Хліб - усьому голова, - говорить народна мудрість і вона ж доводить: посієш впору - візьмеш зерна гору. Не без гумору помічено все тим же народом: дурне й сало без хліба. І цілком серйозна народна філософія: хліб і вода - то життя; хто зневажає хліб, той душу свою зневажає; їдеш на день - хліба бери на три дні; у нашому короваї із семи ланів пшениця, із семи криниць водиця; повний колос до землі гнеться, а порожній у гору пнеться.Зразків народних прислів'їв, прикмет і спостережень, пов'язаних з хлібом, можна наводити багато. В них зафіксовані і та надзвичайно важлива роль хліба в харчуванні, і тяжка праця селянина, щоб виростити його, і майже побожне ставлення народу до головного свого харчу.

Історія знає немало катаклізмів і збурень, викликаних нестачею хліба: хлібні бунти, голодні роки, штучні голодомори. Нерідко хліб використовувався як засіб досягнення політичних цілей. Так, перед зміщенням Хрущова, щоб викликати масове невдоволення, було створено хлібну кризу. За радянської імперії в результаті цілеспрямованої політики більшовиків Україна пережила три великих голоди: 1921, 1932-33, 1947 років. Тільки Великий голод-33, штучно створений верхівкою більшовицької партії, забрав близько 8 мільйонів життів.

В останні десятиліття, слава Богу, Україна, здається, не мала серйозних проблем з хлібом: врожаю вистачало від жнив до жнив, хліб випікався безперебійно, ціни були відносно стабільними. І хоч в роки незалежности країну спіткали значні економічні труднощі,а більшість населення відчуває безгрошів'я, та все ж достатня кількість та порівняно невисока стабільна ціна хліба, який при нашій однобокій структурі харчування є головною складовою раціону, давали змогу більшості людей якось зводити кінці з кінцями.

Тривожні симптоми відчулися наприкінці минулого - на початку нинішнього років: то там, то там у реґіонах почали підвищуватися ціни на хліб. У квітні практично тільки Київ, завдяки неймовірним зусиллям міської влади, утримував низькі ціни на хліб - його дефіциту не відчували кияни, а жителі Київщини, де закрилася значна частина пекарень, та інших ближніх областей, де хліб подорожчав удвічі, віддавали перевагу столичним крамницям. Щоб хліба вистачило всім, пекарні збільшували його випікання: у квітні його доводилося щоднини випікати на 400 тонн більше, ніж тоді, коли ціни були однаковими у Києві і в околицях. Звісно ж, запаси збіжжя у столиці не безмежні - вони стали вичерпуватися. Тим більше, що Київська область не віддала в столицю заплановане зерно з торішнього врожаю, і широкий загал не знає, куди воно поділось. Таким чином, і перед київською владою дамокловим мечем нависла необхідність привести роздрібні ціни на хліб відповідно до загальнодержавних - не може столиця вистояти райським острівцем в океані стрибання цін. Наприкінці квітня сесія Київської міської Ради змушена була ухвалити непопулярне, але неминуче в нинішній ситуації рішення: з 10 травня підвищити у місті (тимчасово, як сказано в ухвалі) роздрібні ціни на хлібобулочні вироби. Тепер 1 кілограм "українського" коштуватиме 1.2 грн., "пшеничного" - 1.6 грн., півкілограмові батони "дорожній" та "новоградський" - по 1 грн., тобто в середньому удвічі. Подорожчання хліба, як бачимо, суттєве і для багатьох дошкульне. Воно викликане тим, що запаси заготовленого продовольчого збіжжя минулорічного врожаю вичерпалися, і тепер його змушені купувати за новими, вищими цінами.

Ніби все логічно, але тільки на перший погляд. Постає запитання: чому ж подорожчало зерно? Виявляється, по-перше, ціни диктують комерційні структури, а по-друге, прийнято урядове рішення закупити 1.5 мільйона тонн зерна за кордоном, звісно ж, за світовими цінами. Тобто наші державники підрахували, що цієї кількости імпортованого збіжжя вистачить до нового врожаю (візьмімо це на карб).

Але що ж трапилося, що Україна, колишня житниця всього Радянського Союзу, яка за роки незалежности не купувала хліба за кордоном, раптом змушена це робити? Невже її спіткало стихійне лихо, страшна посуха і великий недорід? Ні, страшної посухи не було, а стихійним лихом можна вважати хібащо недолуге тодішнє керівництво держави та агропромислового комплексу України. Справді, догосподарювалися до того, що 1999 року валовий збір зерна не досяг і 23 млн. тонн, тоді як раніше щороку збирали по 40 і більше млн. тонн. Керівництво агропромислового комплексу України прогнозує цьогорічний урожай не вищим від торішнього. Отже, ситуація складається не найкраща, а швидше навпаки. Тому найпесимістичніші аґрарники й політики не виключають можливости голоду. Драматизувати ситуацію не варто. Однак на операціях з експортом-імпортом збіжжя хтось, мабуть, непогано наживеться; найбільше потерплять від підвищення цін незаможні верстви населення, за рахунок яких і вирішено вирівняти ситуацію. То що ж лишається людям робити? Зводити очі до неба, звертаючись до Господа-Бога: "Хліб наш насущний дай нам щодень..."? Чи спробувати дати відповідь на запитання: чому так сталося? Хто винен у цьому? Хто відповість за це? Та зробити рішучі висновки.

Першим допоміг родинам загиблих шахтарів ЗУАДК з Америки

Коли до США прийшла перша звістка про велике нещастя у шахті ім. Баракова в місті Краснодоні Луганської области, в якому загинуло 80 шахтарів, першим із діяспори відгукнувся Злучений Український Американський Допомоговий Комітет з осідком у Філядельфії, подавши негайно в пресу заклик складати датки для родин загиблих.

– Не чекаючи поки надійдуть датки від громади, – розповідає екзекутивний директор ЗУАДК-у Степан Гавриш, – управа доручила представниці ЗУАДК-у у Києві Вірі Принько поїхати на місце нещастя і передати кожній родині загиблого 200 дол., а родинам сімох поранених – по 100 дол. Потрібну суму 16,700 дол. доручено взяти із конта ЗУАДК-у в київському банку.

Директор київського бюра ЗУАДК В. Принько виконала завдання негайно і блискуче. Вона особисто поїхала до міста Луганська, щоб вручити гроші кожній родині загиблих шахтарів. Завдання не було легке як емоційно, так і з уваги на безпеку.

Ось який звіт вже 2 квітня прислала до Філядельфії на ім'я Степана Гавриша представниця ЗУАДК Віра Принько:

Дружина, котра втратила в шахті сина і мужа. Хто зарадить її горю? Вона дуже дякувала за допомогу і перша порушила питання, чому з 5 млн. дол., які прислав весь світ сім'ям загиблих, уряд України й досі не виплатив постраждалим ні копійки.

Згідно з Вашою доброю волею, нещасні сім'ї 80-ти загиблих шахтарів отримали по 200 дол., а 7 поранених – по 100 дол. Всього 16,700 дол. Доброчинна акція ЗУАДК-у викликала дуже широкий позитивний резонанс в Україні. В приміщенні державної адміністрації в м. Луганську відбулася пресконференція з питань діяльности ЗУАДК-у. Журналісти цікавились, як вдалося так швидко організувати фінансову допомогу в Америці. Голова державної адміністрації Луганської области Олександер Єфремов, молода і розумна людина, висловив глибоку вдячність членам Екзекутиви, всім добрим людям в Америці за неоціненну допомогу і підтримку в дні горя шахтарських сімей на Луганській землі. З вдячністю була сприйнята інформація про відправку контейнера на Слов'яно-Сербську шахту. Область має великий економічний потенціял, йде активний пошук закордонних партнерів, люди хочуть і вміють працювати, але покищо дуже бідують.

Краснодон заснований в 1914 році. В минулому затишний куточок тепер справляє враження мертвого міста, по якому, мов привиди, ходять в чорному згорьовані вдови, матері і осиротілі діти.

Об'їхати всіх по хатах, як плянувалось, було неможливо, тому що більшість живе у віддалених від Краснодону місцевостях. Вирішено було зібрати всіх в актовому залі Краснодонського музею. Прийшло замість 80 десь біля 200 людей. Заплакані очі нещасних довго не даватимуть спокою... 135 сиріт залишилось без батьківської опіки. Ніколи не побачать свого молодого татуся ті дітки, які незабаром прийдуть на світ Божий. А як багато проблем у молодих вдів, старенькких матерів. Із сльозами на очах дякували люди за співчуття, і обурювались тим, що ще на 3 квітня із 5 млн дол. допомоги, обіцяної владою України, вони не отримали ні копійки. ЗУАДК вибрав найкоротший шлях допомоги і був першим. І нехай Господь Бог нагородить всіх, хто причетний до цієї благородної справи міцним здоров'ям і щастям. Мені було б непросто виконати це завдання, якби не допомога працівників Міністерства Внутрішніх Справ України, а саме ректора Академії внутрішніх справ України генерал-майора міліції, доктора права, професора Віктора Регульського та заступника міністра внутрішніх справ Миколи Ануфрієва.

Висилаю вам фотографії, які були зроблені під час вручення допомоги. Дуже тяжке становище у них. До загибелі шахтарів їм платні не виплачували, хоча вугілля вони добували. Але що можна казати про платню, якщо не видана допомога грішми з 5-мільйонового рахунку. Осиротілі сім'ї не мають за що купувати найнеобхідніше – хліб (він тепер подорожчав у 2 рази), ліки для дітей, зошити, ручки й інше шкільне приладдя. Ваша допомога є для нещасних неоціненним даром. Але життя йде вперед, стихає біль співчуття, тим більше, що світ не залишився байдужим до трагедії. Але, на жаль, ніхто з посольств закордонних держав в Україні не поїде в Краснодон, щоб зустрітись безпосередньо з нещасними і не спитається, що вони отримали з перерахованих ними грошей на рахунок шахти. Ваше рішення про вручення допомоги „hand to hand" було дуже правильним. Ваша допомога першою дійшла до обездолених. При можливості передам для вашої уваги відеокасету з сюжетом передання допомоги, який телевізія транслювала на всю Україну. Можливо, це можна буде показати на телебаченні в Америці. Пересилаю списки сімей загиблих і ранених.

Хай щастить вам у всьому. Низький уклін вам і щира дяка від всіх шахтарських вдів і сиріт, кого обігріла ваша поміч і співчуття.

З повагою до вас
ваш представник **Віра Принько**

(Закінчення на стор. 13)

Осиротіла сім'я. Хто допоможе цим гарним дівчаткам вивчитись – і взагалі вижити? Для жінки на шахті роботи немає. Єдиним годувальником був їхній батько.

Черга за отриманням 200 дол. Гроші видає згідно зі списком полковник міліції Ірина Крупа.

Віра Принько (праворуч) розмовляє з людьми.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Звіт Контрольної комісії УНС

Контрольна комісія (зліва) – Ярослав Завійський, Мирон Ґрох, Степан Гавриш, Василь Пастушок, д-р Олександер Серафин.
*Фото **Раїси Галешко***

Контрольна комісія, згідно зі статутом УНС, в період від 2 до 4 травня ц. р., перевірила діловий стан Українського Народного Союзу за 1999 рік. Попередня контроля відбулася на початку грудня 1999 року. Плян праці Контрольної комісії складався з перевірки виконання рішень 34-ої Конвенції УНС, ведення справ Фінансового та Рекордового відділів, пресових видань УНС, господарського стану відпочинкової оселі УНС „Союзівка" та інших справ.

Внаслідок перевірки Контрольна комісія дає до відома наступне:

1. Виконання рішень 34-ої Конвенції УНС

Делеґати 34-ої Конвенції прийняли ряд резолюцій, переданих до здійснення Головному Урядові та Екзекутиві УНС. Перелік та підсумок вже виконаних резолюцій були опубліковані в попередніх звітах Контрольної комісії. З кінцем грудня 1999 року стан виконання рішень 34-ої Конвенції залишився без змін, за таким винятком:

Головний Уряд мав перевести референдум для зміни Основної Грамоти і Статуту УНСоюзу з метою створення структури управління, яке складатиметься з одинадцятичленної Ради Директорів, обраної Конвенцією для ведення ділових справ УНСоюзу в міжконвенційному часі. Цей референдум мав бути закінчений до кінця 1999 року. Головний Уряд на своєму засіданні в грудні 1999 року вирішив продовжити реченець проведення ого референдуму до кінця 2001 року.

2. Фінансовий Відділ УНС

За 12 місяців 1999 року фінансовий дефіцит УНС становив 1,080,000 долярів, а резерви зменшились на 1,100,000, до суми 6,978,000 долярів. Позитивним явищем було те, що в порівнянні з 1998 роком спад резерви був менший на 421,000 долярів. В 1999 році були одноразові витрати, пов'язані з перевіркою УНСоюзу забезпеченевим урядом Нью-Джерзі, Y2K, закриттям канадського бюра та інші. Неповторність цих коштів, як також повний вплив зменшення персоналу в 1999 році, дає причину передбачати дальше поважне зменшення дефіциту в 2000 році.

З площі, зайнятої Головною канцелярією УНС на другому поверсі будинку, звільнено близько 13,000 кв. стіп для винайму. Екзекутива плянує, що це збільшить прибутки та зробить новий будинок прибутковим. Фінансовий недобір нового будинку в 1999 році становив 92,000 долярів.

Видатки й втрати УНС були перевірені дорадчим актуарієм, який визнав, що втрати не були спричинені якимись помилками, радше були результатом останніх двох десятиліть. На думку актуарія, портфоліо інвестицій УНС є дуже високоякісним. Забезпеченеве підприємство УНС є здоровим і в доброму стані, хоч кількість й висоту забезпеченевих поліс та пенсійних грамот потрібно збільшити.

3. Пресові органи УНС „Свобода" та „Український Тижневик"

З кінцем 1999 року кількість передплатників „Свободи" становила 7,521, кількість передплатників „Українського Тижневика" становила 7,100. В порівнянні з кінцем 1998 року число передплатників „Свободи" зменшилося на 23, число передплатників „Українського Тижневика" зменшилося на 24. Протягом першого кварталу ц. р. число передплатників обох видань майже не змінилося. Дефіцит обох публікацій за 1999 рік становив 246 тисяч, з чого дефіцит „Свободи" становив 54 тисячі (для порівняння, згадаймо що за 1998 рік він становив 578,000 долярів). Згідно з бюджетом на 2000 рік, дефіцит обох видань не повинен перевищити 100,000 долярів річно.

Редакції обох видань та адміністрація видавництва постійно працюють над заходами для покращання змісту газет, придбання нових передплатників та реклямового доходу. Так, наприклад, газета „Українські Вісті" в м. Дітройті перестане виходити в травні 2000 року. Передплатники цієї газети (близько 900) запрошені стати передплатниками „Свободи". Редакція "Українського тижневика" приготовила до друку збірку найбільш цікавих статтей, які появлялися у цьому тижневику від жовтня 1933 року. Книжка вже готова і її вислано до всіх передплатників "Українського Тижневика". Контрольна Комісія сподівається на позитивний відгук та піддержку читачів.

4. „Союзівка"

За 1999 рік „Союзівка" мала дефіцит в сумі 474,000 долярів. Ця сума включає кошт капітального ремонту доріг та водяного баку оселі, що становив 69,000 дол. Дефіцит „Союзівки" за 1998 рік був 372,000 долярів. Другою причиною вищих видатків в цьому році був закуп води до пиття та до наповнення басейнів на „Союзівці". Власної води забракло з причин малих опадів протягом зими та сухого літа. Підсумовуючи сезон „Союзівки" за 1999 рік, слід зауважити, що помимо пожвавленої активности в липні, активність в серпні була зовсім незадовільна. Активність повернулась восени, але тільки під час кінця тижня.

Екзекутива постійно шукає нових засобів для додаткового збільшення приходів „Союзівки", тому що всі реальні можливості подальшого зменшення видатків вже вичерпані. В цьому намірі Екзекутива одержала три пропозиції від дорадчих фірм стосовно поширення сезону, які розглядаються. Послідовно зробити висновок: без відчутного збільшення приходів й додаткових капіталовкладень „Союзівка" залишиться збитковою й матиме неґативний вплив на майбутнє УНСоюзу.

5. Організаційний Відділ УНС

Організаційний Відділ є однією з найважливіших клітин нашої установи, тому що нові члени є запорукою майбутности УНСоюзу. А ще тому, що чим більше маємо придбаних нових членів, тим більше одержуємо членських вкладок, які є мірилом загальної союзової господарки. Згідно статистичних даних, в звітовому 1999 році придбано 515 членів, забезпечених на загальну суму 5,726,568 дол. Говорячи про придбаних нових членів, належить згадати, що в більшості це заслуга невтомних відділових секретарів, які дальше є остоєю Союзу, незважаючи на їхній вік.

Належить згадати, що в звітовому часі УНС об'єднував в Америці й Канаді 27 округ та 259 відділів. А коли порівнювати організаційні успіхи поодиноких округ, то перше місце зайняла Округа Північного Нью-Джерзі, придбавши 121 нового члена, забезпечених на загальну суму 1,257,461 дол. Головою цієї Округи є радний УНС Євген Осціславський. Членами УНСоюзу на 31 грудня 1999 року були 34,051 дорослих, 14,983 дітей, аксидентових грамот 4,209 – разом 53,243.

Дорадчі актуарії компанії „Брус і Брус" ствердили: „1999 рік – це рік вагомої перебудови – життя змусило радикальним чином замінити братські користі. Введено нову ком-п'ютерну систему, пряму збірку вкладок та нову книжку вкладок, забезпеченеві пляни стали більш конкурентними та доступними членам.

Всі зміни у вкладках були затверджені забезпеченевими властями штатів, де УНС має дозволи, та підлягають найновішим вимогам і правилам штату Нью-Джерзі. Будь-котрий зі згаданих проєктів був значним зобов'язанням до виконання. Факт, що їх здійснено впродовж одного року, є великим довершенням й доказом працьовитости і здібности керівників УНС".

6. Різне

Протягом 1999 року забезпеченевий уряд штату Нью-Джерзі проводив звичайну трирічну контрольну перевірку УНСоюзу. До роботи в цій контролі були також найняті фірми Arthur Andersen, Price Waterhouse Cooper та інші. Остаточний звіт цих перевірок ще не опублікований урядом.

УНС створив групу осіб, відповідальних за проєкт „2000 рік", які розглянули можливості проблем Y2K. Головний комп'ютер IBM AS/400, особисті комп'ютери та операційні й адміністраційні програми (Software) відповідали вимогам 2000 року. Перевірку проводили спеціялісти УНС та інших компаній. УНС також зробив відповідні запити до компаній, що обслуговують й продають ці комп'ютери.

У висліді: посилений продаж життєвого забезпечення і пенсійних грамот УНС і дальше зменшення видатків, зокрема в братській ділянці, оновить ріст УНС. УНС має фінансову силу підтримувати всі свої акції, якщо корективні кроки продовжуватимуться і матимуть потрібний для здійснення час.

Контрольна комісія закликає не лишень членів УНС, але й усю українську патріотичну громаду стати передплатниками пресових органів УНС і складати пожертви на пресовий фонд, щоб зменшити їхній дефіцит.

За Контрольну комісію:

Василь Пастушок, голова комісії,
Степан Гавриш, заступник голови комісії,
д-р Олександер Серафин, секретар комісії,
Мирон Ґрох і Ярослав Завійський, члени комісії

Загальні збори 367-го Відділу УНС „Запорізька Січ"

В суботу, 4 квітня, в приміщенні школи св. Йосафата відбулися загальні збори 367-го Відділу УНС „Запорізька Січ", що в Рочестері, Н. Й. Збори провадив голова відділу Петро Дзюба. Після звітів Управи та Контрольної комісії вибрано нову Управу на 2000 рік в такому складі: голова – Петро Дзюба, фінансовий секретар – Христина Дзюба, заступник – Осип Джус, рекордовий секретар – Юрій Малаховський, голова Контрольної комісії – Михайло Климочко. Після короткої дискусії збори ухвалили виділити 200 дол. на допомогу родинам загиблих шахтарів в Україні і передати їх через УНС.

Х. Д.

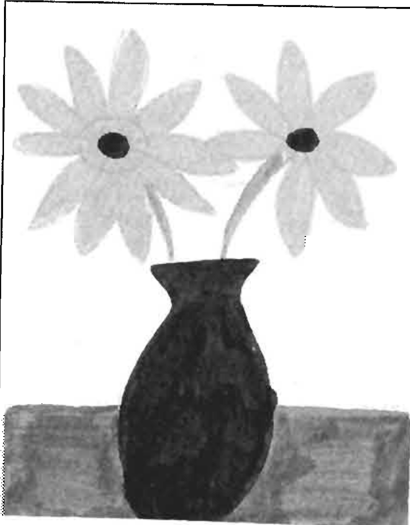
14 травня – День Матері

Діти вітають своїх мам

Дитячі малюнки, зворушливі віршики – найкращі дарунки мамам до їхнього свята. У попередньому числі "Свободи" вміщено добірку малюнків, які діти надіслали на запрошення УНСоюзу. Сьогодні потік привітань продовжується!

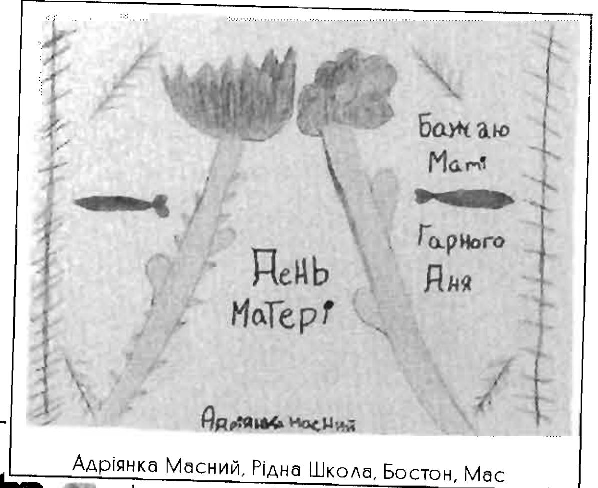

Андрійко Масний, 14 років, Рідна Школа, Бостон, Мас

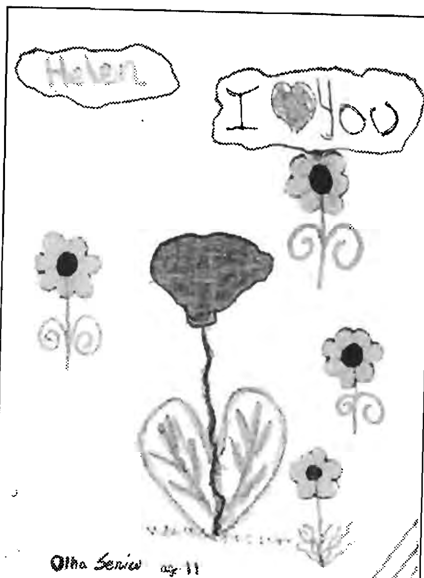

Ліда Кобінко, 8 років, Укр. Школа св. Михаїла, Гартфорд, КТ

My Mother, my maternal mercinary
paid by love and joy.
Having an infection of affection for me.
Always aware and alert to my actions.
Never gnawing away at my nerves,
but butting into my business for my better good.
Combining common sense and consciousness into a
Combination of personality and talkativeness

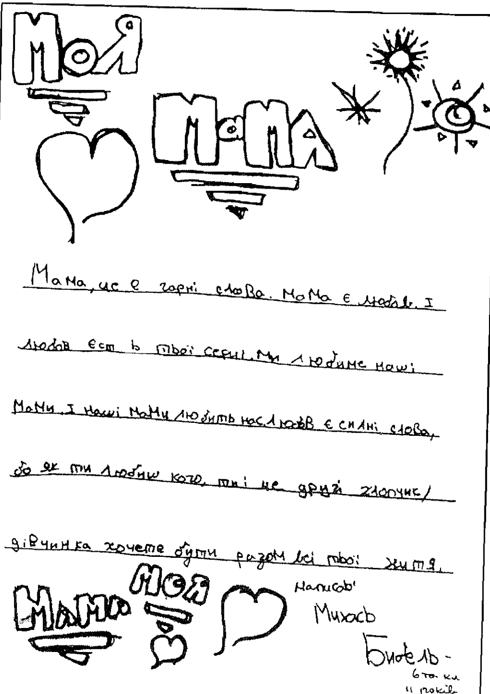
Roger Jerry Howard, 13, Ridna Shkola, Chicago, IL

Адріянка Масний, Рідна Школа, Бостон, Мас

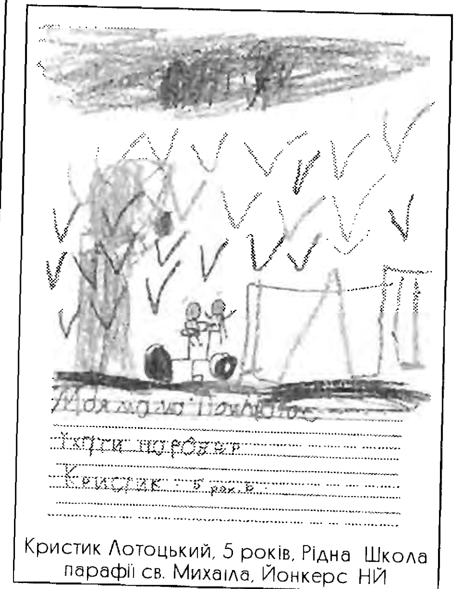

Olha Seniw, 11, Ridna Shkola, Houston, TX

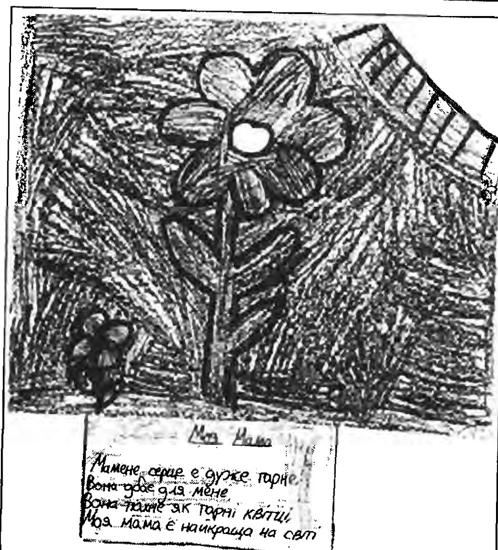

Михась Бибель, 11 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Михась Бойко, 5 років, Рідна Школа, парафія св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Кристик Лотоцький, 5 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс НЙ

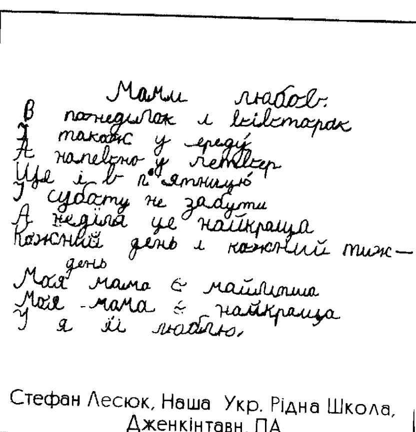

Ліліана Кучма, Школа ім. Тараса Шевченка, Рочестер, НЙ

Юля Горбачевська, 9 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Маркіян Доліба, 11 років Наша Укр. Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

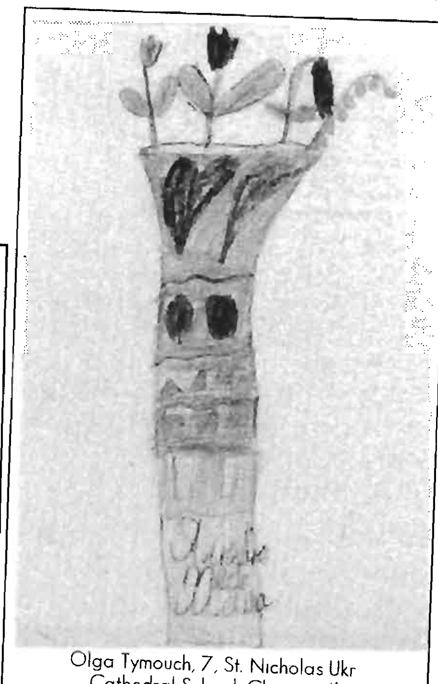

Марко Крамарчук, 6 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

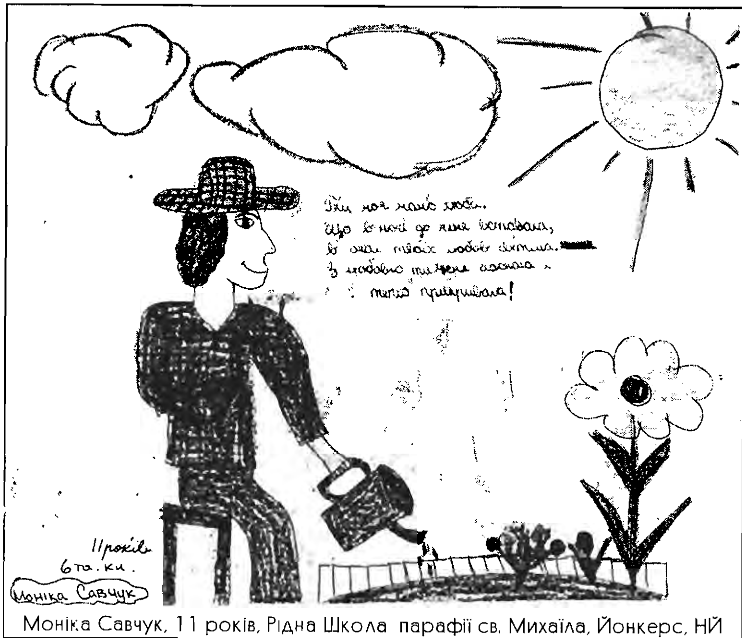
Стефан Лесюк, Наша Укр. Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

Христофор Кріль, Наша Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

Olga Tymouch, 7, St. Nicholas Ukr Cathedral School, Chicago, Il

Петро Граур, 8 років, Наша Укр. Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

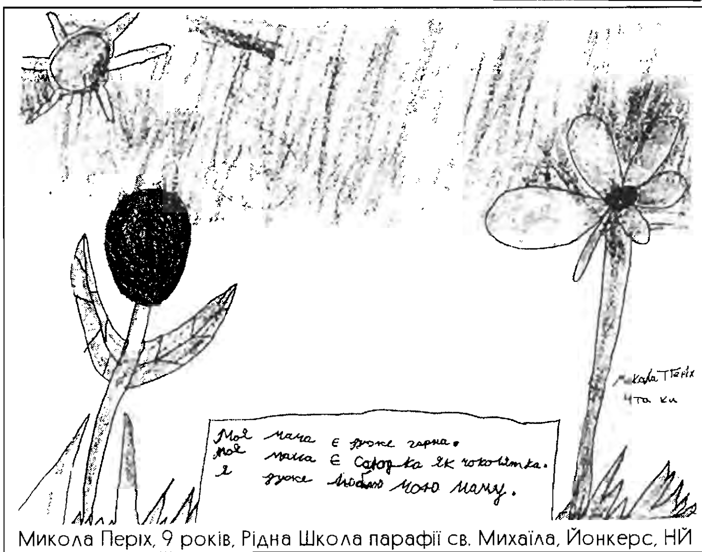
Моніка Савчук, 11 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Олеся Білаш, 6 років, Милбирн, Н.Дж.

Орися Козіцька, 11 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Микола Періх, 9 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

My Mother

My mother you loved me since the start.
I will always keep you in my heart.

When I was little you tied my shoes,
You cheered me up when I had the blues.

When I was in a hungry mood,
You came to me with a plate of food.

In my homework you helped me in math,
When I was dirty you gave me a bath.

One day, I put on my shoes, real neat!
But she took them off and tickled my feet!

My mother thinks that she is tall,
When she looks at me she says I'm small.

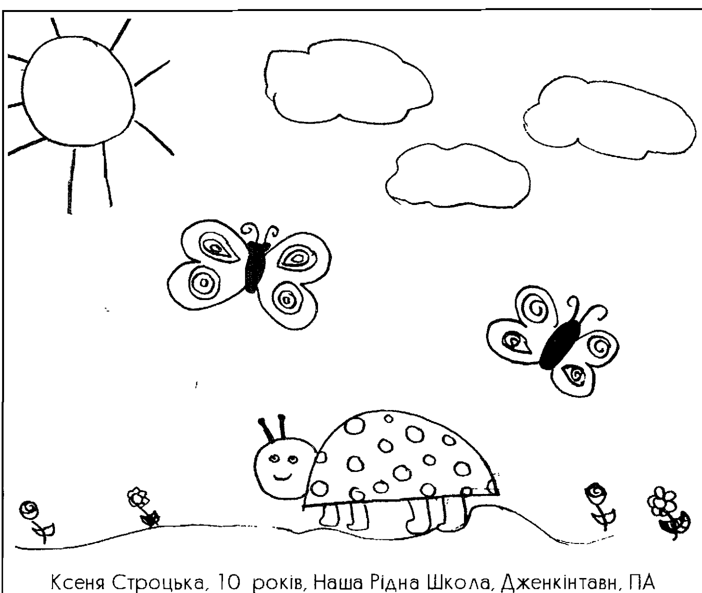
I love you Mom, really I do,
But face it Mom I'm taller than you.

Nicholas Panczyszyn, 12, Ridna Shkola, Chicago, IL

Для Моєї Мами

Був початок дня, й сонечко сміялось,
Я лежала на траві, слухаючи пташок.
Я собі пригадала, що сьогодні надзвичайний,
Сьогодні є день Матері, день для моєї мами.
Я собі пригадала коли я була дитиною,
Хтось мені пеленку любо перебирав.
Коли я впала на хідник,
Хтось мене ласкаво пригортав.
Коли я настрашилась під час громовиці,
Хтось мене заспокоїв, й поцілував.
Коли я була дуже рада що дістала ровер,
Хтось зі мною танцював, й мене обійняв.
Це моя ласкава мама, найкраща в світі,
Моя мама яка буде вічно в серці моїм.
І незалежить це, як або коли
Я все буду мати пошану для неї!

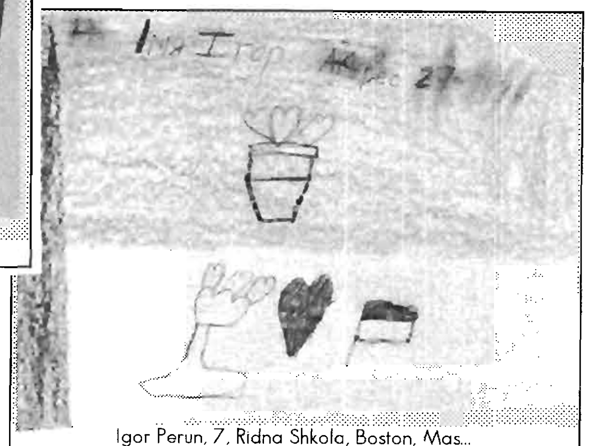
Наталка Караман, 10 років, Наша Рідна Школа Дженкінтавн, ПА

Ксеня Строцька, 10 років, Наша Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

Для Мами на День Матері

Іван Перун, 10 років, Рідна Школа, Бостон, Мас.

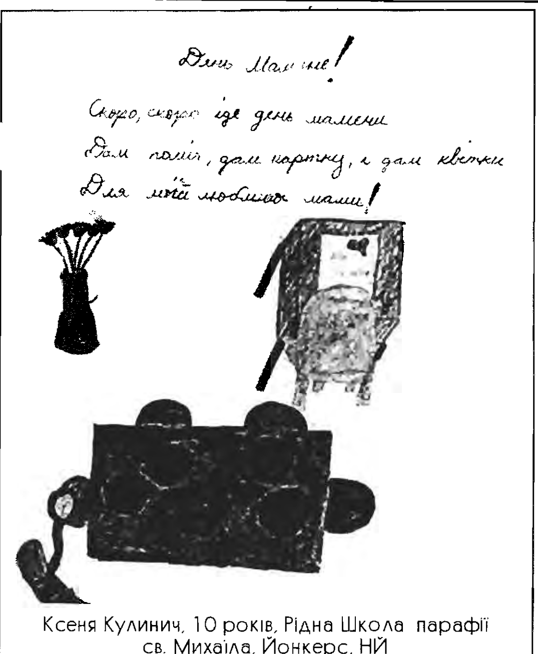
Igor Perun, 7, Ridna Shkola, Boston, Mas.

Мамо, мама, матусю!
Ти моя мама будеш завжди
Я тебе люблю так дуже
Так дуже як николи не любив
Ти мене також любиш,
Тому що я є твій син.

Andriy Shcherbyuk, 13, Ridna Shkola, Chicago, IL

На мамин день ми всі веселі. Ми думаємо про неї, не про брата, тата, а про маму.

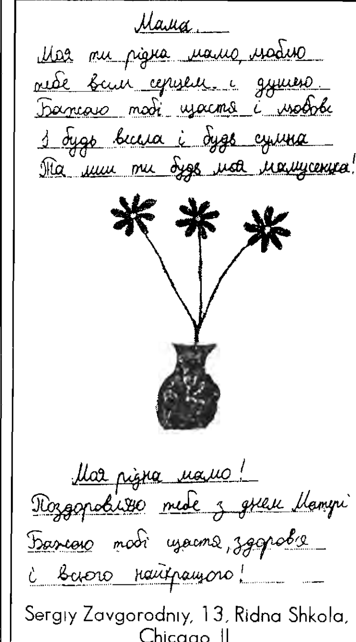
Олесь Марецький, 9 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

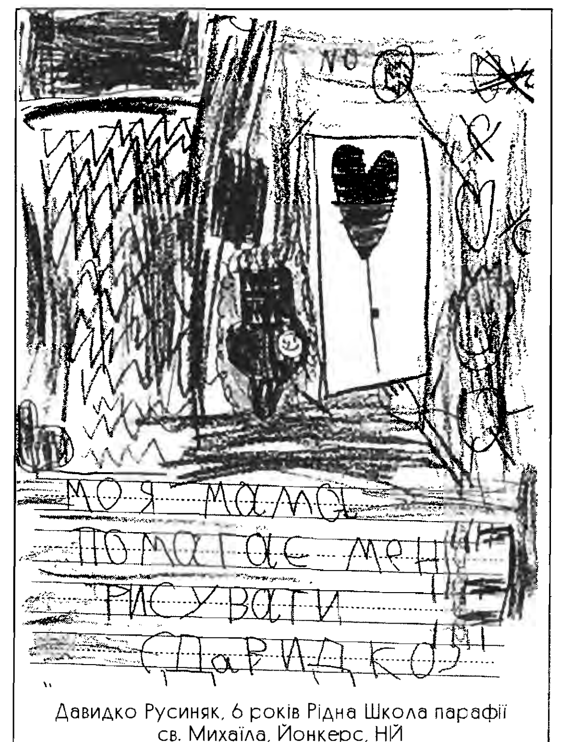
Ксеня Кулинич, 10 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

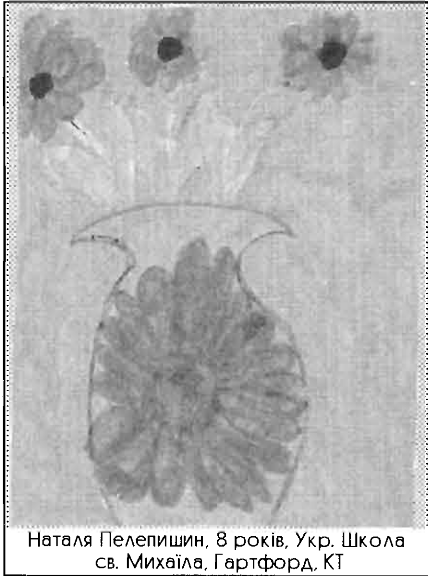
Олесь Пушка, 10 років, Ridna Shkola, Chicago, IL

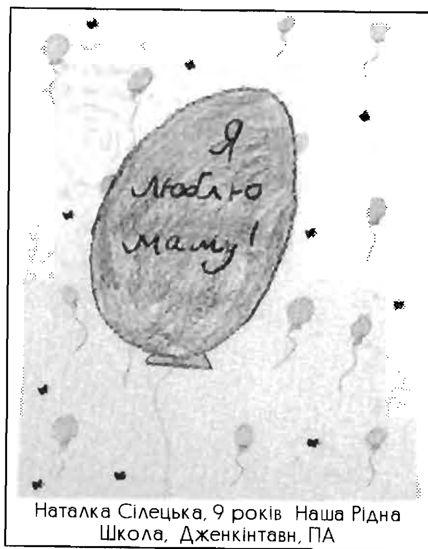

Sergiy Zavgorodniy, 13, Ridna Shkola, Chicago, IL

Давидко Русиняк, 6 років Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

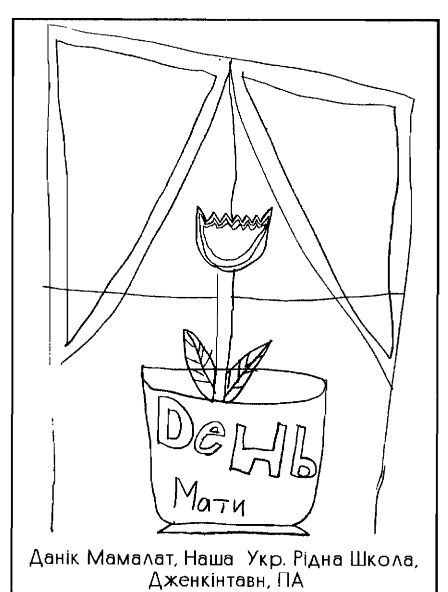

Наталя Пелепишин, 8 років, Укр. Школа св. Михаїла, Гартфорд, КТ

Наталка Сілецька, 9 років Наша Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

Тая Гнатейко, 5 років, Школа св. Миколая, Пассейк, Н.Дж.

Данік Мамалат, Наша Укр. Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

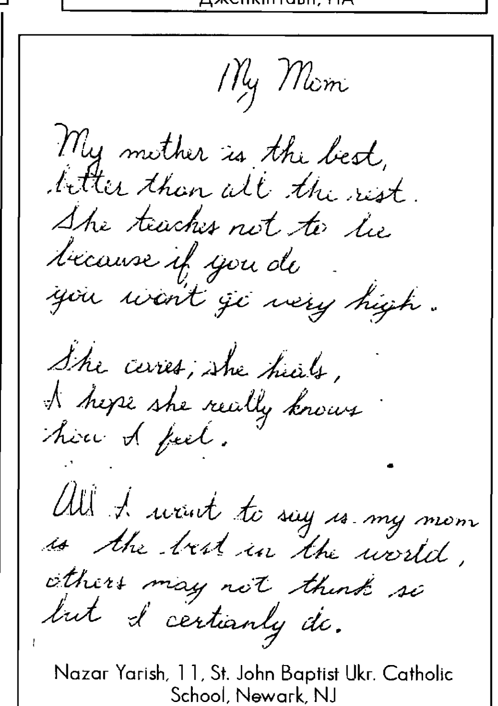

Sarah Uschak, 11, Ridna Shkola, Houston, TX

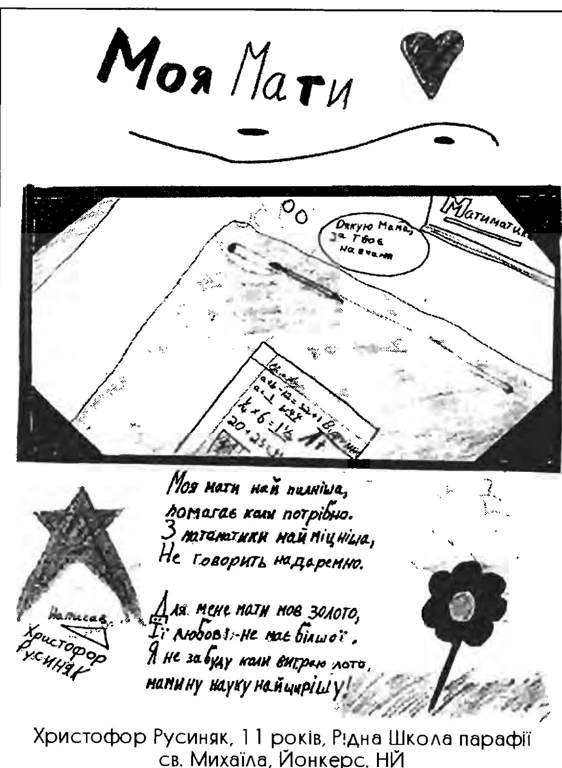

Марко Миколайський, 9 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

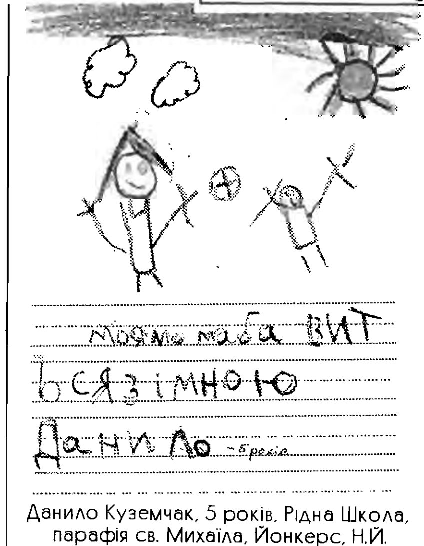

Kristina Chniak, 7, St. Nicholas Ukr. School, Chicago, IL

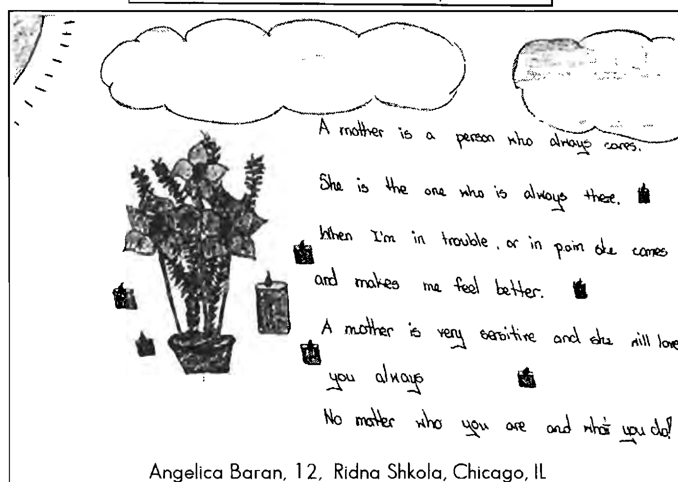

Nazar Yarish, 11, St. John Baptist Ukr. Catholic School, Newark, NJ

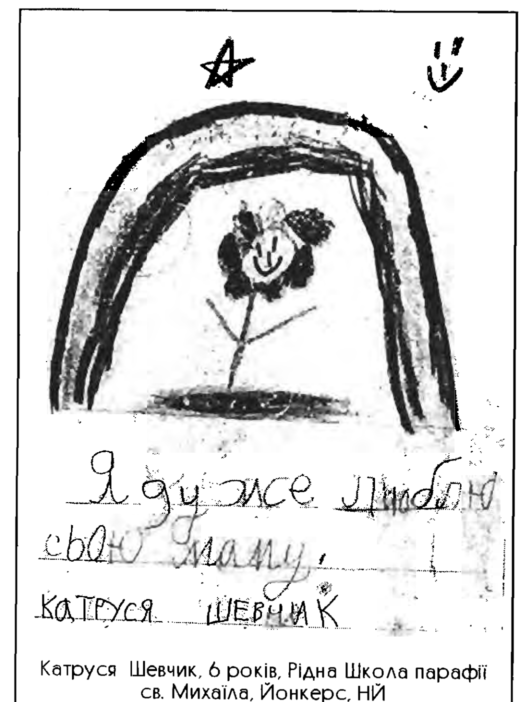

Христофор Русиняк, 11 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Данило Куземчак, 5 років, Рідна Школа, парафія св. Михаїла, Йонкерс, Н.Й.

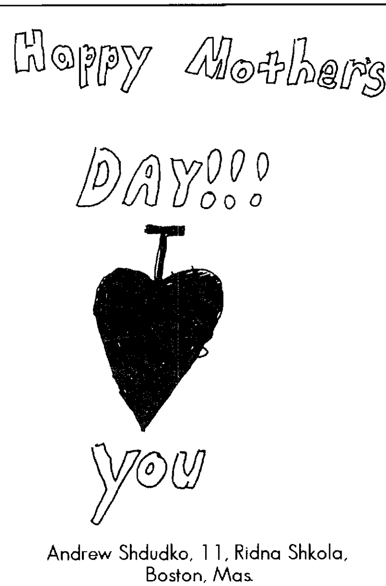
Angelica Baran, 12, Ridna Shkola, Chicago, IL

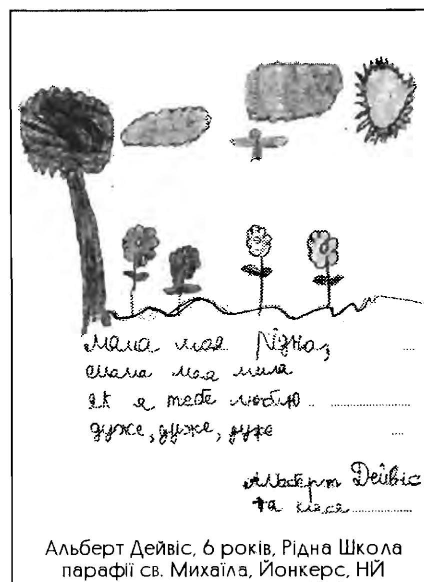
Катруся Шевчик, 6 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

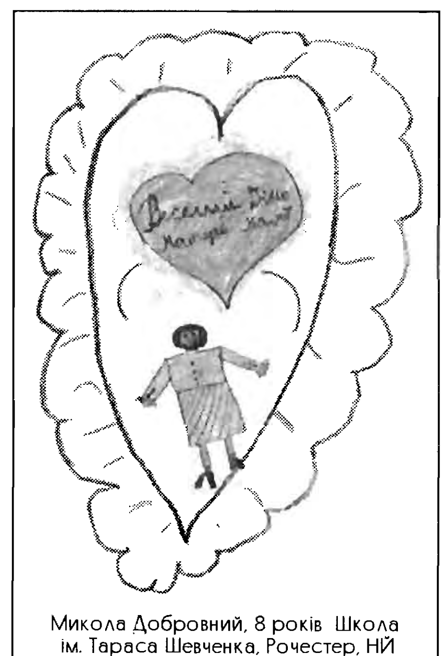
Гриць Савчук, 9 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Andrew Shdudko, 11, Ridna Shkola, Boston, Mas.

Альберт Дейвіс, 6 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Микола Добровний, 8 років Школа ім. Тараса Шевченка, Рочестер, НЙ

Продовження на стор. 20

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Добродійність Українського Золотого Хреста в Чикаґо

Д-р Павло і Орися Пундії (зліва), д-р Євген Стецьків.

В суботу, 8 квітня, відбулася приємна товариська зустріч в залі Українського Культурного Осередку в Чикаго, організована Українським Золотим Хрестом (УЗХ)

На вечір були запрошені працівники консульства України, священики з парафії свв. Володимира і Ольги, редактор газети „Час і події" Анатолій Гороховський, президент УЗХ Наталія Іванів та численні українські громадяни міста Чикаго.

Організатори власноручно і на свій кошт приготували добірну перекуску, організували виступ гумориста д-ра Євгена Стецькова та скрипкового дуету Дарії Городиської і Віри Хитрої. Програмою проводила голова відділу УЗХ Нюта Кузик, яка у своєму слові коротко згадала про добродійну діяльність УЗХ в Чикаго: опіку над дітьми Чорнобиля, організацію дитячих таборів та висилку пакунків і грошей для сиріт в Україні, стипендії для студентів з Чорнобильської зони та Духовної академії в Рудно, що коло Львова.

При кінці Нюта Кузик подякувала артистам за культурну програму, а також членкиням УЗХ за їхню працю для дітей Чорнобиля та сиріт в Україні, всечеснішим отцям, працівникам консульства України та всім гостям за численну участь і моральну підтримку.

Д-р Павло Пундій

Стипендійний фонд в честь батьків

У світлу пам'ять своїх батьків – д-ра Івана і Марії Мірчуків – дочка д-р Іванна Мірчук-Ратич створила постійний Стипендійний фонд при Фундації Українського Вільного Університету (УВУ) в Нью-Йорку в сумі 10,000 дол.

Цим фондом дочка визначного українського вченого, колишнього ректора Українського Вільного Університету, сприятиме науковим дослідженням у галузі українознавства.

Д-р Іванна Мірчук-Ратич народжена в Австрії, освіту здобула в німецьких школах і університетах Мюнхену і Берліну, осягнула науковий ступінь доктора філології. Одружившись з Олегом Ратичем, доктором хемії, виїхала до США та поселилася з родиною в штаті Нью-Джерзі.

Вродовж тридцять п'ять років викладала в Ратгерс-університеті німецьку мову і германістику, де за свою віддану працю була відзначена нагородами та признанням. Очолювала американську Асоціяцію викладачів німецької мови та була членом професійних організацій.

Д-р Іванна Ратич брала активну участь в українському громадському житті, особливо в жіночих організаціях: була секретарем Міжнародної Ліги Жінок в Европі, членом управи Об'єднання Українських Жінок на еміграції, а після приїзду до США довгі роки працювала в головному проводі Союзу

Проф. д-р ректор УВУ Іван Мірчук із дружиною проф. Марією.

Українок Америки, СФУЖО та в Світовій Організації Матерів.

Добрий приклад жертвенної праці для свого народу, д-р Іванна Мірчук-Ратич взяла і від батька, невтомного трудівника на ниві української філософії, і від свекрухи Ганни Дмитерко-Ратич, учасниці українських Визвольних Змагань 1918-20 років, незабутнього четаря Українських Січових Стрільців.

Провід Українського Вільного Університету і управа Фундації УВУ в Нью-Йорку глибоко вдячні достойній фундаторці постійного Стипендійного фонду ім. д-ра Івана і Марії Мірчуків, з якого користатимуть молоді сили української науки і культури.

Оксана Луцька,
м. Нью-Йорк

Маленька Україна в Північній Каліфорнії

Надія Банчик,
кореспондент "Свободи"

Українська громада на крайньому заході Сполучених Штатів, у серці славнозвісної Силіконової долини, порівняно невелика, однак активна й цікава. Її неодмінною складовою частиною є 107-й Від-діл Союзу Українок Америки, який носить ім'я Лесі Українки.

Тут, серед членок Союзу, почуваюся, ніби на далекій Батьківщині. Добірна українська мова. Деяким українським урядовцям не завадило б повчитися мови в цих людей, одні з яких понад півстоліття тому змушені полишити Вітчизну, а інші народилися вже тут, за океаном. Чудові пікніки двічі на рік, відпочинок та спілкування серед розкішної каліфорнійської природи, ласування неповторними українськими стравами, що дбайливо приготували наші господині. І звісно, добрі справи для громади і нашого народу, а також підтримка новоприбулих українців...

Відділ забезпечує стипендіяльний фонд для українських студентів, з якого фінансується навчання студентів у вищих навчальних закладах України (щорічно близько 600 долярів) та поза її межами (з Бразилії та Аргентини); надсилає також грошову допомогу (близько 300 дол. на рік) для пенсіонерок, членок Союзу Українок міста Миколаєва в Україні.

А в цьому році Союз Українок Америки, відповідаючи ділом на страшні вістки з Батьківщини, що діти з часто непритомніють у школах від голоду, започаткував програму "Молоко та булочка – наймолодшим школярам України". Довідавшись про цю акцію, наш відділ негайно приєднався до неї. Вирішили щомісяця збиратися додатково, поєднуючи спілкування й цікаве дозвілля із збиранням пожертв спеціяльно для цієї програми. Водночас членки відділу надають допомогу тим, хто приїжджає з України сюди чи то на постійно, чи тимчасово. А таких людей чимало. Збільшується, зростає українська громада Америки, приймаючи до себе тих, хто за інших умов на Батьківщині міг би вивести українське суспільство до перших лав світової цивілізації та культури...

Однак доля мешканця України сьогодні тяжка й невизначена, в більшости нема виразного майбутнього, – і тисячі опиняються за океаном, у чужому, незвіданому світі. Хто допоможе їм влаштуватися, як не українська громада? Тут зустрінуть новоприбулих від щирого серця, допоможуть знайти дах над головою, а часто – й першу роботу. Робиться все це "неформально" – через спілкування, відвідини, добру пораду.

На моїх очах союзянки нашого відділу допомогли українській родині зі Львова. Зеня М. працювала на батьківщині інженером, її чоловік Василь – працівником на заводі. Через економічну кризу завод закрився, не стало праці й для Зені. Родина вирішила шукати долі за океаном. Двоюрідний брат допоміг дістатися до Америки. На перших порах мешкали безкоштовно в хаті однієї з найстарших та найактивніших членок Тетяни Татарко. Допомогли союзянки речами щоденного вжитку, добрими порадами. Знайшли першу працю. Так крок за кроком входить нова американка-українка до Нового Світу. Згодом приїхав чоловік. Тепер Зеня працює та водночас опановує комп'ютер. На цей рік Зеню обрано секретаркою відділу.

Відділ ч. 107 цього року святкуватиме 30-річний ювілей. У той, вже далекий, рік зійшлися на сходини Тетяна Татарко, Галина Маренін, Ольга Келлі, Ольга Лукач, Галина Стеців, Слава Орінчук, Віра Зубрицька – й вирішили об'єднати зусилля, щоб передати своїм дітям рідну культуру, не втратити безцінні скарби предків. Приєдналися до Союзу Українок Америки, що провадив таку програму. Так виник у Сан-Хосе український дитячий садочок, або, як він тоді називався, "Світлиця". Швидко підросли діти, "Світлиця" перетворилася на суботню школу. Навчали їх ентузіясти – Слава Орінчук, вчителька за фахом, дружина професора університету в Санта-Клара, та Віталій Візир. А поки їхні діти навчалися, мами сходилися, обговорювали поточні справи, відзначали свята.

Так було запалено маленьке вогнище рідної культури. Ніхто з засновниць 107-го Відділу Союзу Українок Америки, напевне, навіть уві сні не міг собі уявити, що доля та історія подарують їм можливість поїхати у державу під назвою Україна, і все ж мрія побачити країну своїх предків надавала наснаги та енергії молодим у той час мамам.

Їхні діти сьогодні вже самі стали батьками та дбайливо зберігають надбання попередників і передають їх далі естафетою генерацій. Деякі з представниць другого покоління членок 107-го Відділу вступили до Союзу Українок, продовжують справу батьків. Серед них – Наталя Сидір, Ірена Сугано, Мирослава Бетлі, Зоряна Яримович. У "Світлиці" тепер їхні діти прилучаються до українських мовних та культурних надбань. Мирослава до того ж створила маленький ляльковий театр, який дає дитячі вистави, зокрема до кожного свята Галовін, цікаво використовуючи традиції українського народу та країни, де живемо. Однак ядро відділу складають ті ж самі "піонерки". Вони пронесли упродовж цілого свого життя міцну дружбу й заангажованість у справах і долі рідного народу. "За 30 років спільної справи ми жодного разу не посварилися", – сміючись, згадує Тетяна Татарко. Проте невблаганний час бере своє. Пішли з життя Слава Орінчук, Галина Стеців, Ольга Лукач – найстарша з

(Закінчення на стор. 20)

Наш Тарас Шевченко і наші діти

Кожен місяць в році для кожної людини є якимось знаком, символом, назавжди пов'язаним з певними подіями і враженнями. Водночас є місяці загальнонаціонального значення і особливого емоційного забарвлення. Для нас, українців, одним з них є березень з його традиційними Шевченківськими днями, однаково близькими і дорогими для усіх поколінь. Вже понад століття український Геній хвилює наші уми і серця, його творчість стала предметом глибоких наукових досліджень, одначе в той самий час вона належить народові, належить нашим дітям – не тільки як предмет науки, а й як могутній і незмінний виховний чинник.

Як і кожного року, до цих березневих днів ретельно готувалася Школа українознавства Товариства «Самопоміч» в Нью-Йорку, одна з найстарших та найбільших суботніх шкіл у системі Шкільної Ради УККА. Директор школи мгр. Ольга Кекіш уміло спрямувала на підготову до Шевченківських відзначень усі творчі сили учителів, учнів і батьків.

Дружно зійшлася вся шкільна громада в суботу, 18 березня, щоб почути вічно живу Шевченкову поезію. Після слова мґр. О. Кекіш про Тараса Шевченка учні молодших і старших кляс з надхненням читали вірші Кобзаря та багатьох інших українських поетів. Просто не можна не похвалити за добру дикцію восьмиклясницю Наталю Лисецьку і десятикласника Івана Кіналя. Гарну українську мову і вимову продемонстрували учні 7-ої кляси, які читали „Гамалію". Чудовим був виступ соловейків-дошкільнят – Ганнусі Грабовської, Василинки Ганущак, Юлі Сікори, Насті Лівші, а також найменших – Андріяна Івашківа, Вівіяни Базарко, Андріянки Ільницької, Олівера Черника, Іванни Кіяшки, Остапа Войнаровського. Вони заслужили собі бурхливі оплески.

У програмі Шевченківських днів була також виставка дитячих малюнків. Знайшлися серед них дуже цікаві, талановиті – це зокрема малюнки Маркіяна О'Конела, Олі Кушнір, Остапа Гладуна, Павла Янчишина, Олі Клетцун, Іванка і Олега Андрійовичів, Софійки Вовк. Закінчилася програма Шевченковим „Заповітом".

Присутні батьки і гості висловлювали щиру вдячність за підготовку цього свята директорові школи мгр.Ользі Кекіш, учителям Іванові Бернадському, Ларисі Сонній, Я.Куницькій, М.Олинець, І.Сарамаці, М.Витвицькій, М.Лисецькій, Д.Бідник, У.Ганущак, К.Головатій.

Еріка Слуцька

Співають дошкільнята.

Виступають учні другої кляси.

Учні старших кляс читають Шевченкову поезію.

ЩО? ДЕ? КОЛИ?

КАЛЕНДАРЕЦЬ ПОДІЙ

13 травня – концерт Молодіжної симфонічної оркестри під дириґуванням Адріяна Бриттана в Ратґерському університеті, Нью-Бронсвік, Н.Дж. Тел. **(908) 771-5544.**

◆

13 травня – концерт хору "Сурма" з нагоди 50-річчя в Культурному осередку парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаго (**2247 West Chicago Ave.**). Поч. о 6-ій год.

◆

13 травня – христини нового 125-го Відділу СУА в Пластовій домівці Нью-Йорку (**140 Друга Авеню**). Початок о 6-ій вечора.

◆

14 травня – ювілейна конференція з нагоди 100-ліття Василя Чапленка в будинку УВАН (**206 West 100th Street, New York).** Початок о 2-ій год.

◆

15 травня – реченець зголошень у пластові табори і вишколи. Докладна інформація - на реклямних сторінках „Свободи".

◆

20 травня – загальні збори НТШ в Америці в будинку НТШ в Нью-Йорку. Початок роботи секцій о 10-ій годині. Збори о 1:30 по полудні.

◆

21 травня – відзначення 75-ліття СУА (Округжна управа Нью-Джерзі). Св. Літургія в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку об 11:30, святкування в Українському Народному домі в Ірвінгтоні о 1-ій год.

◆

21 травня – концерт Оксани Кровицької в Українському Інституті Америки (**2 East 79th Str., New York**). Поч. о 3-ій год.

◆

21-23 травня – ювілейний з'їзд українських шкіл табору „Міттенвальд", Німеччина, на Союзівці. Тел. **(914) 626-5641.** Факс **(914) 626-4638.**

◆

28 травня – з'їзд учнів парафіяльної школи при Церкві свв. Петра і Павла в Коговзі, Н.Й. Тел. **(518) 235-5951.**

◆

3 і 4 червня – святкування 75-ліття СУА в Українському Народному Домі (140 Друга Авеню в Нью-Йорку), виставка світлин з життя округи, дитячої літератури.

◆

11-16 червня – з'їзд Товариства сеньйорів УНС на Союзівці. Телефон **(914) 626-5641**.

◆

Українську радіопрограму "Голос України" можна слухати в околицях Нью-Йорку і Нью-Джерзі щосуботи від 2-ї до 3-ї години **на хвилях 1430 AM**. Керівник Петро Рибчук. Тел. **(201) 246-0109.**

◆

До уваги читачів!

Оголошення в розділі „Що, де, коли?" є додатковим джерелом інформації і вміщуються в цій колонці тільки за умови подання цих оголошень через відділ реклями (тел. **973-292-9800, дод. 3040).**

УКРАЇНА І СВІТ

Україна потребує об'єктивної історіографії

До Міжнародного конґресу українських істориків в Чернівцях

Програму цього конґресу готували авторитетні наукові установи: Світова Наукова Рада при СКУ, Міжнародна асоціяція україністів, Інститут української історії НАН України, Інститут української археографії і джерелознавства НАН України, Історична секція Української Вільної Академії Наук у США, Українознавчий науковий інститут ім. І. Крип'якевича, Наукове Товариство Шевченка у Львові, НТШ в Канаді, Европі і Польщі, Осередки Історичного товариства ім. Михайла Грушевського у Чернівцях, Києві, Львові, Одесі, Харкові, Дніпропетровську, Острозі, Дрогобичі, Ужгороді, Харкові, Черкасах і Луцьку.

Перший цикл доповідей буде присвячений українській історіографії на переломі XXI століття. Мова йтиме про головні теми національної історії, починаючи від наукової схеми історії України, етногенези українського народу – до аналітично-синтетичного дослідження усіх державних і бездержавних періодів української історії в контексті світової історії. Другий тематичний цикл присвячений впливові Християнства на українську історію в площинах – церковній, соціологічній, політичній, культурній та інших аспектах. Наступний цикл присвячений Другій світовій війні і Україні в політичному, мілітарному, дипломатичному та інших аспектах. Етноцид українського народу в цьому періоді його історії – тема окремого обговорення. Це також стосується українських військових формацій, що діяли в тому часі – Карпатської Січі, збройних відділів ОУН Поліська Січ – УПА, Української Повстанської Армії. Тематична сесія, у співпраці з польськими університетами присвячена дослідженню взаємин українців і поляків в XIX і XX століттях.

Передбачаємо участь в конґресі 16-19 травня від 200 до 250 істориків та інших дослідників. Бюджет скликання Історичного конґресу становить 8,000 американських долярів – цієї суми покищо не вдалося нам зібрати. Тому просимо громадян і українські фінансові та інші установи складати одноразові добровільні пожертви на проведення конґресу, а також видання конґресових доповідей. Пожертви на УІТ в Америці і Наукову Раду СКУ в Торонто, із зазначенням – „На конґрес істориків" можна відтягати від податків. Ми віримо, що українська громадськість зрозуміє значення і вагу цієї першої Міжнародної конференції істориків в Україні.

Лише на правдивій історичній основі можна будувати українську національну культуру і розвивати українську державність. До сьогодні, як знаємо, фальсифікується історія України в посткомуністичній Росії та інших країнах. Це неґативно впливає на розбудову української державности і всіх атрибутів суспільно-державного життя.

Добровільні датки просимо висилати на таку адресу: **c/o Ukrainian Historical Association, Ukrainian Historical Congress P.O. Box 312, Kent, OH 44240 USA**. В Канаді можна надсилати пожертви на: **World Scholarly Council of UWC for Historical Congress 295 College St., 3rd Floor, Toronto, ON M5T 1S2.**

Любомир Винар,
співорганізатор Міжнародного конґресу істориків

Україна в інтеґрації

(Закінчення зі стор. 1)

ня. Крім того, Україна зацікавлена в чужоземних інвестиціях.

Уряд активно працює над створенням необхідних умов для їх залучення. Але, насамперед, також треба створити умови для вкладання коштів внутрішніх інвесторів в українську економіку.

Президент видав Указ про леґалізацію доходів, з яких не платилися податки. Всі ці кроки спрямовані на створення умов для внутрішнього інвестування, а якщо такі умови будуть створені, то прийдуть й інвестори з-за кордону. Міністер запевнив, що сьогодні уряд зробив все, щоб усунути проблеми в здійсненні домовленостей у сфері торгівлі з Европейським Союзом. Залишилися тільки законодавчі питання і в зв'язку з цим створена програма з подання законопроєктів до Верховної Ради, в рамках якої з'ясовуються умови інвестування в Україну.

Оцінюючи надійність українських кордонів, міністер повідомив про укладання договорів про кордон з усіма західніми сусідами, ратифікацію парляментом договору про кордон з Молдовою, завершення процесу роззброєння кордону з Білорусією. В ході недавньої візити Владіміра Путіна було домовлено про завершення роззброєння сухопутнього кордону з Російською Федерацією (1,500 кілометрів) і є сподівання зарушити з "мертвої точки" питання розподілу акваторії Азовського моря, Керченської протоки і континентального шельфу Чорного моря.

Візита В. Путіна показала, що це лідер, з яким можна вирішувати питання – потрібна лише політична воля, сказав міністер, додавши, що не потрібно висувати претензій до Росії за колишні злочини – відповідальність мають нести радянська система і Комуністична партія. Бо якщо шукати ворогів серед національностей, то наслідком може бути те, до чого прийшли на Балканах.

Борис Тарасюк також повідомив журналістам, що 1 травня він мав зустріч з постійними представниками Ради Безпеки, де обговорювалася можливість проведення зустрічі РБ в рамках зустрічі ООН, запляннованої на початок вересня цього року.

Учасники конференції відповідають на запитання журналістів.

Першим допоміг...

(Закінчення зі стор. 6)

Додаю копію відомости про одержання грошової допомоги родичами шахтарів, що загинули на шахті ім. Баракова. Кожний одержувач пред'являв пашпорт і розписався у відомості

(Від редакції: „Свобода" подає з цього документу лише прізвища тих, що отримали гроші та ступінь їхньої спорідненості зі загиблим).

Лупікова Л.Д., мати
Акулинич Т.А., дружина
Альохіна Т. П., дружина
Белевцева, Т. В., дружина
Бєлоусова О. М., дружина
Бешлева С. А., дружина
Бойченко Г. В., дружина
Боднар О. В., дружина
Бородай І. М., дружина
Борисова Л. І., сестра
Бородіна О. М., дружина
Бикова А. П., дружина
Васильєв Б. М., батько
Вдовиченко З. К., дружина
Войтенко Л. В., дружина
Філинська О. А., дружина
Висоцька Г. В., дружина
Гайдук А. Й., дружина
Горбачевська А. М., дружина
Горбачевська К. Д., мати
Хохлова Т. В., мати
Дорофеєва Р. К., мати
Дронова О. В., дружина
Думич Л. О., дружина
Єздакова Г. О., дружина
Забулдигіна О. М., дружина
Зінченко А. М., дружина
Іванова Г. І., дружина
Касінова Є. З., дружина
Касінов О. М., син
Кириченко Г. В., дружина
Зубарєва Т. В., сестра
Кононович Н. О., дружина
Кракатиця І. А., дружина
Кубрицька О. А., дружина
Чистова В. А., мати
Кузнєцова М. І., мати
Кузнєцова Н. П., дружина
Косенко О. Б., дружина
Блискова Л. М., мати
Скорик Н. І., тітка
Кикоть А. С., дружина
Лахно Л. М., дружина
Сєрбаєва М. І., подруга життя
Лічангюк А. М., мати
Бабич Л. І., подруга життя
Маркешин І. О., син
Мартинова С. А., дружина
Махіня Г. І., мати
Мінаєва С. І., дружина
Мардус Н. І., сестра
Нєкрасова І. П., дружина
Нікіфорова Т. В., дружина
Новойдарцева Т. П., дружина
Овчарова Г. Ю., дружина
Олеферовська О. П., мати
Панкова Т. В., дружина
Пестрова Л. Б., дружина
Петрова Т. М., дружина
Пікалова З. І., мати
Піскунова О. Д., дружина
Плісс О. П., дружина
Полтавцева Т. П., мати
Решетнікова Л. М., дружина
Румянцева І. Ю., дружина
Тесля Л. П., дружина
Тюлякова О. М., мати
Русина С. О., тітка
Хрякова Т. В., дружина
Черкасова Л. В., дружина
Черкесова О. В., дружина
Черкесова Л. О., мати
Скляр С. О., дружина
Шувайло В. М., дружина
Шумик Л. В., дружина
Соловій Л. С., теща
Янковська І. Ф., дружина

Екзекутиві Злученого Українсько-Американського Допомогового комітету

Подяка

Керівництво шахти, рідні і близькі загиблих щиро вдячні вам за чуйність і співчуття до страшного горя, яке спіткало нашу шахту.

Ваша фінансова допомога у розмірі по 200 дол. США на кожну сім'ю загиблого шахтаря і по 100 дол. США (загальна сума 16 тисяч 700 долярів США) для семи травмованих шахтарів, які знаходяться в лікарні, є для нас великою і моральною підтримкою.

Як казав Тарас Шевченко, наш улюблений поет, „у кожного своя доля і свій шлях широкий". Нехай нашу землю прикрашають такі прекрасні люди, які своїм життям і справами освітлюють дні і ночі, несуть добро, мир і злагоду!

Ми бажаємо вам успіхів у вашій благодійній діяльності!

Хай щастить вам у житті, праці на життєвій дорозі!

Із глибокою повагою і вдячністю,

Володимир Фукс,
голова комісії з надання гуманітарної допомоги та контролі за розподілом шахти ім. Баракова ДХК „Краснодонвугілля"

Українські рушники в Ізраїлі

Світлана Глаз

„...Простелю, наче долю..."

Коли я була маленькою, мама щороку наприкінці літа привозила мене в село на всю зиму, ще й на весну. Довкола мене були усі будні і свята повоєнного сільського життя: земляна долівка, кабанчик в сінцях, а над ним – кури на сідалі. В хаті на печі – горіхи, насіння, в глиняній макітрі – печені без цукру сливи, на покуті – ікони і рушники.

Я завжди милувалася рушниками, хоча й не намагалася запам'ятати вишиті на них імена: такий був звичай на хуторі, з якого мій дідусь привіз у село свою дружину. Рушники вишивали ще її мама та бабуся. Один з них я привезла з собою до Ізраїля. Він витканий на спеціяльному верстаті. На білому полотні – червоні мережки, а поміж ними – ряд жоржин і мальв, перебитий чорними ромбами. Більше червоного кольору, за ним – білий, і зовсім мало чорного. Такі рушники ткали до весілля. Його і подала сватам бабуся, коли вони прийшли до хати. Рушникові понад 150 років і вишивали його на Сумщині.

> ***"Маю надію, що мої рушники стануть першими експонатами Українського дому, який створюється в Ізраїлі", – Світлана Глаз.***

Коли я жила і працювала в Україні, якось довелось чути історію одного палкого кохання парубка до дівки, яким не судилося бути разом. Мені сказали, що в селі Вишнополь живе бабця Поля. Її всі знають за добрі вірші, які вона складає і читає, а писати не вміє. Її хату я знайшла зразу, зайшла. Біля хати побачила старенької, худеньку бабцю (88 – це вік!). І почула хвилюючу розповідь про те, як любила бабця Поля парубка Ореста, як потайки стояла з ним до ранку, як вони мріяли про спільне життя, діточок, власну хату. Та парубок Орест, хоч і був закоханий у Поліну, але піти проти батька не насмілився, тому й одружився з іншою. І садибу добру мав, і дітей, і онуків, а тепер і правнуків. Вже він удівець кілька років. А бабця Поліна береже в пам'яті кожне слово, кожну зустріч, живе спогадами, так і не створивши власної родини. Та ще рушник залишився, який вишивала для милого Ореста. „Віддаю його вам, бо ви любите село і все, що з ним пов'язане", – сказала мені бабця. „Але ж це ваша пам'ять", – запротестувала я. „Тепер у мене не лише пам'ять, тепер у мене вже є мій Орест, – сумовито посміхнулася бабця Поля. – Він живе у своїй хаті, а я – у своїй. Але ми зустрічаємося і говоримо, говоримо..." Я щаслива тим, що маю той рушник, вишитий традиційним хрестиком, червоними і чорними нитками на білому полотні. Неначе передбачаючи свою долю, бабця Поля використала більше чорних кольорів, бо це, звісно, журба. Ще одному рушникові – 90 літ. Але його цінність – в роботі рук. Бабця Уляна, нині уже покійна, розповідала, що це перша її робота голкою та витягнутими з полотна нитками. Щоб правильно витягати нитки з полотна, потрібен особливий хист, а щоб зафіксувати малюнок – неабияке його відчуття в уяві, тверда рука і добрий зір. Адже вишивали, ткали, пряли лише довгими зимовими вечорами, коли не було роботи на садибі. А вечори були, звісно, при каганці.

Українські рушники (зібрання авторки).

Дядина мого батька Оксана якось подарувала мені рушник зі словами: „Сама сіяла льон, збирала, тіпала, ткала полотно і вишивала. Було мені тоді 16 років". Рушникові тепер – 71 рік. Полотно невідбілене – це прикмета того, що сім'я жила бідно і не мала левади з копанкою. Тонесенька мережка червоних і чорних листочків, однакових за розміром... Їх вишивала ще дівчинка-підліток, яка ставала вже на порі дівоцтва, але серце її ще не знало першого кохання. Такий стиль притаманний Київщині.

Ткані рушники – це, так би мовити, вищий стиль рушникового мистецтва, який свідчив про матеріяльне благополуччя сім'ї. Вони були складовими посагу, який давали за нареченою. З них читалися традиції даної місцевости. А ось шматок дитячого рушника на стіні. Коли дорослі жінки ткали „дорослі" вироби, дівчаткам, яких змалку привчали до всякої домашньої праці, в тому числі і рушникових справ, дозволяли вишивати ось такі „несерйозні" малюнки на коленкорі. Житні колоски, волошки, кручені паничі, берізка... Все, що квітло і буяло в пам'яті, в уяві сільських жінок, – кохання, надії, незгоди, туга – виливалося в малюнках на рушниках, прошвах, мереживі, яке завжди доповнювало рушники. Це був шматок полотна, якому можна було довірити найпотаємніші думки, вагання, те, що не прийнято було розповідати ні матері, ні подрузі, ні старшій сестрі. Рушникам вони довіряли свою жіночу долю.

Я бережу цей скарб і маю надію, що мої рушники стануть першими експонатами Українського дому, який створюється в Ізраїлі.

Єрусалим.

КОМЕНТУЮЧИ ПОДІЮ

Українці в долі кубинського хлопчика

Анатолій Гороховський

Під дулами автоматів

Все в Америці є, але такого ще не було, принаймні за моєї пам'яті. Вдосвіта 22 квітня один з будинків південного міста Маямі, оточив збройний загін Еміграційної служби США . Учасники небаченої досі операції миттю вдерлися до кімнати, в якій спав шестирічний Еліян Гонзалез, схопили його на руки і понесли до авта, яке їх очікувало. В ту ж хвилину воно загубилася в нескінченному потоці автомобілів.

На знак протесту кубинці, що живуть в Маямі, спалили американський національний прапор і оголосили про масовий перехід від Демократичної до Республіканської партії.

Коли на Кубі стало відомо про заходи, вжиті в Америці для повернення хлопчика батькові, то в Гавані відбувся масовий мітинг. Фідель Кастро у своїй промові заявив, що повністю підтримує заходи уряду США і впевнений в тому, що Еліян разом зі своїм батьком повернуться додому.

Ці події відомі всьому світові і сьогодні вже не є "гарячою" новиною Америки. Однак для української громади історія з кубинським хлопчиком нагадала подібну історію з українським хлопчиком.

З різницею в 20 років

Кубинська діяспора використовує всі засоби для того, щоб Еліян залишився в Америці, часто згадуючи повчальну історію, яка у свій час сталася з українським хлопчиком Володимиром Половчаком. Люди старшого покоління добре пам'ятають хвилюючі події, які точилися 20 років тому навколо 12-річного Волтера, як американці називали Володю. Молоде покоління нічого про це не знає, і тому є потреба, принаймні коротко, відтворити події минувщини, тим більше, що вони в певній мірі аналогічні з долею кубинського втікача.

Отож повернемося на два десятиліття назад. У Самборі мешкала родина водія автобуса Михайла Половчака, яка складалася з його дружини і трьох дітей: 17-літньої доньки Наталки, 12-річного Володі та шестирічного Михайлика. На запрошення сестер глави сім'ї, які мешкали в США, січневим днем 1980 року Половчаки прибули до Чикаго. В короткому часі Михайло сів за кермо авта, дружина теж пішла до праці, а діти почали вчитися в школі. Здавалося, все сприяло родині, вона не зазнала труднощів, які випадали на долю українців попередніх хвиль еміграції.

Ця світлина зроблена у той день, коли Володимир Половчак вперше як громадянин США оформляв документи на право участи у виборах. Поруч – Юліян Куляс.

Та недовго радів Михайло. Його подальша поведінка, як стверджують американські журналісти, була продиктована КДБ. Половчаки мусили десь через півроку повернутися до Львова, щоб потім у радянських засобах масової інформації розповідати про злидене життя українців у Сполучених Штатах. Саме тому у травні Михайло звернувся до консульського відділу совєтського посольства у Вашінґтоні з проханням дозволити повернутися на батьківщину. З батьковим рішенням не погодилися Наталка та Володя.

13 липня 1980 року, коли в хаті нікого не було, вони швидкоруч зібралися і втекли до родичів. Втративши сподівання самостійно знайти дітей, їхній батько звернувся за допомогою до поліції. За тиждень поліція повідомила, що дітей знайдено, попередивши водночас, що вони не хочуть повертатися додому, а натомість звернулися до американського уряду з проханням надати їм політичний притулок.

Справа набула широкого розголосу, щодня в газетах, в телевізійних програмах і по радіо розповідалося про неповнолітнього ще Володю. Громадськість Америки близько до серця сприйняла долю українського хлопчика. Багато людей присилали йому гроші і навіть пропонували сховати його, щоб унеможливити насильне повернення додому. Міністерство закордонних справ Совєтського Союзу надіслало посольству США в Москві ноту протесту і зажадало припинити "свавілля над Половчаками". На цьому не обмежився тиск на уряд Америки. В короткому часі до Вашінґтону надійшло ще дві радянські ноти з рішучими вимогами дозволити родині Полов-чаків у повному складі повернутися на батьківщину. У судових установах штату Іллиной впродовж кількох років тривав розгляд справи Володимира. Тим часом, його батьки в серпні 1981 року повернулися в Україну.

В кінцевому підсумку Володимир став громадянином Сполучених Штатів Америки. Цьому сприяло рішення Федерального апеляційного суду, який постановив, що діти мають такі ж права, як і дорослі, на одержання політичного притулку, якщо вони розуміють, що при поверненні на батьківщину їх будуть там переслідувати. Таким чином, тепер малолітні громадяни можуть отримувати політичний притулок у випадках, подібних до Володимира

(Закінчення на стор. 17)

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

„Енеїда" І. Котляревського в театрі „Арабески" з Харкова

Харківський молодіжний театр-студія „Арабески" приїхав до Клівленду вже вдруге, цим разом – з „Енеїдою" І. Котляревського за сценарієм і режисурою Світлани Олешко. Театр-студія почав працювати в 1993 році при Харківському державному університеті і вже має за собою поважні успіхи. Започаткувала його мала група студентів факультету драми під керівництвом С. Олешко. Засновники театру в умовах зрусифікованого Харкова, без жодної матеріяльної допомоги перемогли усі труднощі і зуміли вийти на міжнародне поле, гідно репрезентуючи відроджений український театр.

Чотири роки тому, після вистави за драмою М. Хвильового, наша публіка була захоплена, овації не стихали, і тоді С. Олешко запевнила, що театр прибуде до Клівленду з новим репертуаром. Й ось 27 березня цього року клівлендська громада знову вітала акторів театру на сцені Свято-Покровського центру в Пармі, як давніх своїх друзів. Клясична епічна поема Вірґілія, перелицьована на український лад І. Котляревським, перейшовши через режисуру С. Олешко, набула ще більше гумору. Ролю Енея виконує не проворний і сильний козак, але невеличка і енерґійна жінка – Наталія Цимбал. Три інші актори: Руслан Никоненко, Вадим Коробка і Армен Калоян виступають в ролях Венери, Зевса, Дідони, Латинія. Отже, „Енеїду" С. Олешко поставила не за традицією, а в дусі модерного театру. Перебування троянців в царстві Дідони, в царстві Латинія, небезпека з боку богині Цірцеї, подорож Енея до пекла – усі ті сцени чергувалися з надвичайною легкістю, добірною хореографією, переплетені діялогами і народними піснями. Гра акторів була на високому професійному рівні.

На особливе признання заслуговує керівник театру С. Олешко, адже „Арабески" сьогодні не поступаються перед найцікавішими молодіжними театрами Заходу.

Наступного дня по полудні театр виступив з дитячою програмою – для шкільної дітвори при соборі св. Йосафата.

Театр „Арабески" чекає славне мистецьке життя, тож побажаймо йому на цій дорозі надхнення, витривалости і непохитної вірности українській національній культурі.

Євген Бачинський,
Клівленд, Огайо

Закінчився музичний сезон в УІА

Головним виконавцем в останньому в сезоні концерті камерної музики Українського Інституту Америки, що відбувся в суботу, 15 квітня, був Ванґард-квінтет з участю директора з програми музичних імпрез УІА Миколи Сука та голови майстер-кляси в Лондоні Норми Фішер.

Ванґард – це ансамбль духових інструментів, в який входять Ґен Шінкай – флейта, Жакелін Лєклєр – гобой, Дейвид Грешам – клярнет, Ґреґ Смит – валторна і Мартін Куусманн – фагот. Свій концерт вони побудували так, що першою та останньою точкою були твори французьких композиторів-сучасників: Жака Ібера і Френсіса Пуланка.

Ібер спочатку був прихильником імпресіонізму Дебюссі, а „Три короткі п'єси" з 1930 року скомпонував уже в неоклясичному дусі, з блискучо-барвистою інструментацією, де панує ладова поміркованість, консонантна гармонія з досконалою музичною формою. Секстет для фортепіяно і духового квінтету Френсіса Пуланка був наглядним контрастом. Фортепіянову партію виконувала Норма Фішер, талановита піяністка зі столиці Англії.

Виконання Секстету ансамблем з її участю дало можливість оцінити індивідуальність піяністки та її досконале знання музичних ідеалів Пуланка. В своїй творчості Пуланк виступав проти романтизму та імпресіонізму і пропаґував музику радше легку і доступну, з великою дозою гумору.

Гра духових інструментів відзначалася добрим динамічним балянсом і злагодженістю, заховуючи при тому характерний тембр кожного інструменту.

Між тими французькими творами були два шедеври Віденської клясики: Квінтет Моцарта для фортепіяно, гобоя, клярнета, фаґота і валторна, в якому фортепіянову партію виконала Норма Фішер, а Квінтет Бетговена, написаний для такого ж складу і майже тотожної форми і тієї самої тонації – у виконанні знаменитого піяніста Миколи Сука.

Маштабний твір Бетговена з його симфонічною формою наглядно різниться від квінтету Моцарта, який є кращим зразком камерної інтимности. Микола Сук у виконанні Квінтету Бетговена виявив характерну силу та інтенсивність, яка надає його грі глибокого вислову та життєдайного пульсу.

Богдан Марків

Творчі пошуки майстрині із Чикаґо Ганни Кульчицької

Потяг до вишивання Ганнуся (з дому – Ганна Кіт, народжена в Галичині, на Самбірщині) відчула в 6-літньому віці. Ніхто її не вчив. Просто взяла нитки і почала „малювати" свої дитячі узори. Очевидно, народилася з талантом художника. В 16-літньому віці дівчина-бойкиня опинилась в Німеччині – в числі тисяч інших остерайбартерів. Працюючи в наймах у німецького пана, стала обшивати його дітей, вишивати, моделювати. І вже в таборі для переселенців (Швайнфурт) продовжувала працювати в трикотажній і вишивальних майстернях, а паралельно студіювала курси українознавства.

Опинившись з чоловіком в Чикаґо, де проживає з 1953 року, була вже вмілою майстринею – шила, вишивала, кроїла, моделювала, зокрема стилізовані українські сукні з вишивкою. Скоро стала однією із найвідоміших в Чикаґо, а пізніше й за його межами, майстринь-вишивальниць. Найвибагливіші жінки намагались замовити саме у неї авторську вечірню сукню, сорочку, запаску. Якщо систематизувати її вироби за традиційними ознаками вишивок певних районів України (Наддніпрянщина, Прикарпаття, Закарпаття, Волинь, Поділля, Слобожанщина), то перед очима постане вся Україна.

В 1974 році в Чикаґо відбулась перша авторська виставка стилізованих вишиваних суконь Г. Кульчицької, заходами Сестрицтва Покрови Пресвятої Богородиці. З того часу в творчій практиці мисткині понад 30 авторських виставок. Найпам'ятнішою з них була виставка у Львові в 1994 році, яка зібрала багато захоплених, вдячних відгуків преси та відвідувачів. Там же Ганна Кульчицька отримала пропозицію голови Спілки майстрів народного мистецтва України Володимира Прядки організувати виставку в Києві та видати альбом вишиваних нею орнаментів, що, на превеликий жаль, до цього часу не реалізовано через брак коштів.

Велика заслуга Г. Кульчицької, як дизайнера і модельєра, у відновленні багаточисленних зразків одягу епохи Київської Русі. Вона сама із придбаних нею тканин виготовила 26 зразків одягу того часу, в тому числі святкові шати київських князів, убрання боярів, княгинь Ольги та Анни, знаті, воїнів і т. д. Всі були використані учасниками театрального дійства Чикаґського танцювального ансамблю „Україна" під час гастролей по США і Канаді в рік відзначення 1000-ліття українського християнства. Окрім цього, вона протягом довгих років „одягала" численні хорові колективи „Прометей" в США і Україні. Як дизайнер, Г. Кульчицька відновила і пошила власноручно 35 народних українських костюмів XVII–XVIII століть. Вона створила і виготовила багато церковних обрусів, єпископських і дияконських риз, фельонів, стихарів, хоругов, якими користуються в США, Римі, Канаді, Польщі та інших країнах.

Є ще одна незвичайна сторінка в творчій біографії нашої героїні, яку можна висловити одним друкованим рядком, але котра забрала в неї 12 літ, а саме: пошуки і опрацювання великої кількости літератури, роздумів, узагальнень, записів і їх систематизація. Тобто, все те, що в 1995 році стало книжкою „Орнамент Трипільської культури і українська вишивка XX-го століття". Все почалось з досконалого вивчення історії вишивки взагалі і української зокрема. Постало запитання: що сховано за часто химерним плетивом, загадковими знаками, лініями наших національних вишивальних узорів, і яких давен вони сягають? І дослідниця-ентузіястка відкрила для себе, що сучасна українська народна вишивка має багато спільного з орнаментами кераміки Трипільської культури, більш того – сягає доби неоліту. Отож орнаментам нашої вишивки по п'ять і більше тисяч років. Така ідея цієї книжки, що подає короткий опис 32 культур, свідчення яких знайдено на території України, починаючи від Мадленської доби палеоліту (25–8 тисяч літ до н. е.) і закінчуючи Сарматською та Зарубинецькою (3–2 ст. до н. е.). І все це з наголосом на дослідження знаків, орнаментів, символів, знайдених на предметах археологічних розкопок і порівняння їх зі збереженими у вишивках. За 12 років нею простудійовано 40 наукових джерел з університетських, публічних, приватних бібліотек англійською, німецькою, слов'янськими мовами.

Г. Кульчицька продовжує, в міру своїх сил, творчу діяльність. В неї є учениці. Останні кілька років щорічно проводила семінари для любителів вишивки при Українському інституті святого Володимира в Торонто (Канада). Для музею, що теж при цьому інституті, виготовила зразки жіночих уборів голови Закарпаття (буденні, святочні, шлюбні), а також перемітку Подільщини. Майстриня володіє цінною колекцією українського народного одягу XVII–XVIII ст. різних реґіонів України, рідкісних старовинних рушників.

Ганна Кульчицька.

Г. Кульчицька нагороджена грамотою Іллінойського уряду. Цікава і доречна деталь: в свій час дружина американського сенатора Персі настільки була захоплена українським стилем, що запропонувала майстрині послуги манекенниці її робіт. І ще один штрих: ім'я Г. Кульчицької є в числі відомих українських діячів Чикаґо, занесених у щойно виданий альбом і каталог згідно з американським урядовим проєктом „Генерація. Документи про українців Чикаґо" – за авторством Орисі Антонович і Лялі Кучми.

Найбільшою приємністю для майстрині стало щойно одержане звання Почесного члена Спілки майстрів народного мистецтва України, визнання її особистого внеску в розвиток, дослідження і розповсюдження в світі одного з найчудовіших мистецьких скарбів українського народу – вишивки.

Л. Коваленко

ЗВІДУСІЛЬ

Журналісти називають ворогів преси

Згідно з повідомленням комітету захисту журналістів, президент Югославії Слободан Мілошевіч, духовний керівник Ірану аятолла Алі Хаменей і Фодай Санког, провідник повстанців у Сьєрра-Леоне, потрапили цього року до списку „10 головних ворогів преси". Згаданий комітет, який діє у Нью-Йорку, інформує, що повстанці Революційного об'єднаного фронту Ф. Санкога стратили щонайменше вісім журналістів у 1999 році. У цьому ж списку знаходимо також імена президента Казахстану Нурсултана Назарбаєва, президента Анґоли Хосе Едуардо дос Сантоса. Крім того, дехто фіґурує в безславній десятці вже вдруге – це Президент Перу Алберто Фуджіморі, прем'єр-міністер Малайзії Магадір Мохамад. Президент Тунісу вже третій раз у цьому списку, а президент Китаю – вчетверте. Прізвище Президента Куби Фіделя Кастро з'являється в цьому списку щороку – від його започаткування в 1995 році.

Зловживання ліками чи неправильна діягноза?

Американська академія педіятрів видала свої перші керівні вказівки для визначення хвороби розладу уваги у дітей (або посиленої активности). Сподіваються таким способом бодай частинно запобігти надмірному лікуванню та в той самий час упевнитися, що інші діти отримають потрібну допомогу. Досліди свідчать про надмірне вживання ліків, як Ріталін у лікуванні дітей зі згаданим розладнанням.

У Вірменії звільнено прем'єр-міністра і весь уряд

Президент Вірменії Роберт Кочарян звільнив за махінації прем'єр-міністра Арама Саркисяна та його уряд. Згідно з Конституцією весь уряд мусить відійти, коли звільняють прем'єр-міністра. Як виглядає, це рішення пов'язане зі слідством стрілянини минулого жовтня у парляменті, де загинув прем'єр-міністер Вазген Саркисян – брат Арама Саркисяна, спікер і п'ять інших високих урядників.

Марш групи „Оранж ордеру" в Дубліні не відбудеться

Протестантська група „Оранж ордер" відкликала запланований на 28 травня марш в Дубліні, столиці Ірляндії, котрий був би там першим цього року від 1937 року. Іян Кокс, один з керівників групи „Оранж ордеру", пояснив, що це зроблено через те, що цей марш було широко сприйнято як анти-католицький захід. Крім того, отримано ряд „образливих листів і телефонічних дзвінків", а міська управа „залишила" організаторів напризволяще. „Оранж ордер" проводить сотні таких маршів у Північній Ірляндії впродовж річного „сезону маршування", котрий розпочався минулого тижня.

14 ТРАВНЯ – ДЕНЬ МАТЕРІ

Родилися жити, любити, добро творити

У рік, коли Союз Українок Америки відзначає своє 75-річчя, шляхетні засади цієї славної організації висвітлює вміщений нижче матеріял колишньої активістки СУА, сьогодні 99-річної Олександри Княжинської. Написаний він ще у 1962 році, одначе в жодному своєму реченні він не втратив актуальности, тому ми присвячуємо цю публікацію Дню Матері.

В історії українського народу жінка мала завжди почесне місце. Її становище в родині й суспільстві було вище й краще, ніж в інших народів. Через постійні напади кочовиків та східніх народів на українські землі в неї виробився незвичайний гарт.

Це не плекана жінка заходу, що жила для розривки, ані невільнича жінка сходу. Українська жінка мусіла не раз власноручно боронити своє домашнє вогнище і через те виробила в себе рішучість і самостійність. Княгиня Ольга, як відомо, не тільки мудро правила державою, але принесла в Україну віру християнську. Жіночі постаті княжих часів – це виховниці й дорадниці наших князів.

Жінки козацької доби були обізнані з політичними справами своєї країни. Дружина сотника Завісного Олена керувала обороною кріпости Буші в 1654 році й воліла загинути разом з дітьми, ніж піти в неволю. Дружина Семена Палія, „мати-полковниця", як її називали, давала лад Правобережжю під час заслання свого чоловіка. Освічені жінки із шляхти й козацької старшини засновували манастирі й школи. Жінки-козачки вели ціле господарство під час довготривалих походів своїх чоловіків. І багато-багато ще інших прикладів зі славного минулого нашого жіноцтва.

Теперішня жінка має куди більше обов'язків. Жінка як мати, як дружина, як організаторка родинного життя і водночас громадянка, а дуже часто й заробітна сила, має завжди свої специфічні проблеми і тому потребує взаємодопомоги.

З цією метою жінки в цілому світі об'єднуються в клюбах чи своїх організаціях, де легше ці проблеми гуртом розв'язувати.

Найсильнішою й найчисленнішою організацією українського жіноцтва в Америці є Союз Українок Америки (понад 70 відділів). В Канаді діють чотири жіночі рухи: Організація Українок Канади, Ліга Українських Католицьких Жінок, Об'єднання Жінок – ЛВУ і Союз Українок Канади. Є також українські жіночі організації в Австралії, Англії, Арґентині, Бразилії, Бельгії, Венесуелі, Німеччині і Австрії.

В 1950 році у Філядельфії утворено Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), яка репрезентує понад 15,000 жінок у вільному світі.

Завдання українських жінок і матерів на чужині є зовсім інакші, як ті, що були на рідних землях. Ми, насамперед, керуємося ідеєю – за всяку ціну зберегти наше національне обличчя й показати його чужинцям в якнайкращому освітленні.

Ми мусимо їм довести, що Київ і ціла наша прекрасна Україна та її народ – це не „Раша". В умовах відділення Церкви від держави й свободи релігії мусимо зберегти нашу Українську Церкву. Обов'язком української жінки є зберегти серед нас і в наших родинах нашу співучу мову, наші прекрасні обряди й традиції, які ушляхетнюють кожну націю і кожну людину зокрема.

Найсвятішим обов'язком української жінки й матері є виховувати наших дітей так, щоб вони були чесними громадянами країни поселення, носіями високої християнської моралі, але водночас свідомими свого національного походження, гордими за нього, готовими завжди стати на захист Батьківщини своїх батьків. До виконання цих завдань покликана великою мірою українська жінка-еміґрантка. Сама вона у своєму гнізді не все може здіснити, а спираючись на досвід діяльности в рамках організацій, здатна зробити дуже багато.

Вже геніяльний наш Шевченко присвятив жіночій тематиці багато уваги, і тому змальований ним психологічний портрет української жінки надзвичайно яскравий і точний. Поперше, Шевченко підкреслює глибоко, міцно вкорінений в душу української жінки моральний закон. Цей закон озброює українку найбільшою рішучістю, коли йдеться про її добру славу й подружню честь. Цьому законові скоряється прогнана з дому Катерина, символ зневаженої матері-покритки.

Друга прикмета української жінки – шляхетність духу. Ця шляхетність кориниться у первовічній високій духовній культурі українських предків: не грубість, а ніжність, не варварство, а гуманність, не самолюбство, а співчуття. Цю рису репрезентує „відьма", мати-страдниця. Зазнавши найбільших мук упродовж свого вкрай змарнованого життя, вона простила свого ката, батька її дітей, на смертному ложі.

Третя риса – релігійність. Самобутні, шляхетні й етичні первні української душі жіноцтво поєднало з елементами християнства, що й відбилось на всьому наставленні українок до життя.

Богові моляться Шевченкові герої за кращу долю своїх діток, немов підкреслюючи тим, що релігійність вони кладуть в основу виховання взагалі. Але в осередку уваги Шевченка стоїть мати, серце й душа родини, виховниця молодого покоління. В ній більше ангельського, як людського. Досить прочитати „У нашім раї на землі", щоб переконатись, якої величности й своєрідної святости набуває у Шевченка образ матері.

У поемах „Марія" і „Неофіти" виступають також дві матері, між якими спостерігаємо велику спорідненість: і Богомати Марія, і неназвана римлянка, Алкидова мати, втрачають своїх єдиних синів, допевнившись, що ця жертва необхідна для загального добра. Через любов до дітей вони роблять своєю ідею, якій їхні діти беззастережно віддались на службу. Через смерть синів ця ідея стає їм близькою й дорогою.

Це найвеличніший тип матері – мати-громадянка. На прикладі тих двох матерів Шевченко показав ідеал матері, в якої духовні первні дістають перевагу над природним материнським інстинктом, що має за завдання збереження роду.

Шевченко так висловився про призначення жінки:

Родились на світ жить, любить,
Сіять Господньою красою,
Витать над грішними святою
І всякому добро творить,

„Господня краса" жінки – це напевно не лише зовнішня краса тіла, але передовсім краса характеру, благородність душі, своєрідна земна святість, яка дозволяє „витать над грішними", гоїти наслідки світового зла, втирати сльози і втихомирювати горе. „Весела мати" – це уявний символічний образ усієї України, вільної та щасливої.

Шевченко знав і сказав нам, що тільки у вільній Україні всміхнеться українка усмішкою справжнього щастя. Тільки тоді вона зможе вільно і творчо виховувати молоде покоління, коли ніхто її не розлучуватиме насильно з найдорожчими особами, а коли вищий інтерес вимагатиме від неї жертви, то це буде жертва матері-громадянки.

Отже, як бачимо, в розвитку духовности, вирішальному для нашого майбутнього, для нашої нації і її ролі у світі, відіграє чільну ролю українська мати, своїм високим тонусом етичних вимог, своєю волею і спроможністю творити елемент новий, втілений в її синах і дочках, що мечем духу відкриють своїй нації навстіж двері у її світле майбутнє.

Виявами любови і признання за неоціненний труд у вихованні дітей, молодих поколінь, раділи й радітимуть завжди матері, зморені і знесилені, посивілі від праці, турбот і недоспаних ночей.

Милі їх серцю поцілунки, квіти і дарунки, що приносять їм їхні діти й рідні в День Матері. Але куди щасливіші були б вони, якби вияви любови й пошани постійно полегшували їм життя, стишували страждання, тривогу й біль. Іноді один прихильний жест чи погляд вартніший для матері-жінки за всі китиці квітів і побажання в День Матері.

Вшановуючи Матір у її щорічне свято, полиньмо думками до усіх тих матерів, що сьогодні не з нами. До тих, що виростивши й вихователи нас і на мандрівку світами та в життєву дорогу поблагословивши, залишилися на рідній землі, по рідних наших селах і містах, з усіми ними страждаючими матерями України, єднаймося сьогодні, сповнені туги, болю і щонайгарячіших побажань, і схиляймо свої голови перед маєстатами володарки усього життя – Матері.

Олександра Княжинська,
12 травня 1962 р.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Змінилося оформлення в'їзних документів

КИЇВ.– Для громадян країн – членів Европейського Союзу, Канади, США та Японії не потрібно запрошення для оформлення віз типів Б (ділова), С (службова), Н (для науковців), К (для в'їзду з метою культурного та спортивного обміну), П (приватна). Таке рішення прийнято на засіданні Кабінету Міністрів, де ухвалено постанову "Про зміни правил оформлення візових документів для в'їзду в Україну".

Україна, Росія та Білорусь скоро об'єднаються в "Київську Русь"

КИЇВ.– Російські спецслужби розробили плян створення найближчим часом нового державного об'єднання під назвою "Київська Русь", до складу якого мають увійти Росія, Україна та Білорусія. Про це повідомив в Івано-Франківському на теоретичній конференції "Мова і політика" голова Української народної партії "Собор", народний депутат України Анатолій Матвієнко. За його словами, це достовірна інформація з джерел, "наближених до кремлівських владних еліт".

Важливий крок у сфері захисту прав людини

КИЇВ.– Підписано Договір про співпрацю в сфері захисту прав людини, про обмін інформацією та правовими документами між Україною та Польщею. Уповноважений Верховної Ради України з прав людини Ніна Карпачова вважає, що з підписанням цього договору громадяни обох країн дістали додаткове, юридично підкріплене право одержувати підтримку у правоохоронних структурах України і Польщі. Сьогодні, за її словами, у Польщі постійно проживає понад 350 тис. етнічних українців, і щороку відвідує 6 млн. громадян України. (В Україні проживає близько 220 тис. поляків). Підписанням договору сторони взяли на себе зобов'язання надавати правову допомогу громадянам України на території Польщі і громадянам Польщі на території України.

Україна стимулює боротьбу зі СНІДом

КИЇВ.– Україна запропонувала провести у травні 2001 року спеціяльну сесію Генеральної асамблеї ООН, яка має розробити всеосяжну програму боротьби зі СНІДом. Вона отримує дедалі більшу підтримку у міжнародному співтоваристві. В ООН розповсюджено спільний лист постійних представників України, Чехії, Коста-Ріки та Зімбабве з пропозицією до генерального секретаря Кофі Аннана включити пункт про всебічний розгляд проблеми СНІДу до порядку денного чергової сесії Генеральної асамблеї ООН. За останніми даними, з 50 млн. чол., що захворіли на цю хворобу на всіх континентах, вже померло близько 17 млн.

УНІАН

Українці в долі...

(Закінчення зі стор. 14)

Половчака. А зараз настав час повернутися до справи Ґонзалеза. На запрошення кубинської діяспори Володимир Половчак поїхав до Маямі, де зустрівся з шестирічним Еліяном та його родичами. Про це він сам розповідає:

– Найперше хотів би сказати, що ця поїздка надовго залишиться в моїй пам'яті. І це не дивно, адже перебуваючи в Маямі, у мене склалося враження, ніби я повернувся назад на двадцять років і побачив все, що тоді відбувалося навколо мене. Я дуже добре розумів настрій хлопчика. Спочатку він мене боявся, думав, що хочу забрати з собою, але потім повірив в те, що бажаю йому лише добра. Повинен визнати, що родичі створили Еліяну всі умови – він мав окрему, добре обладнану кімнату, заповнену різноманітними іграшками, книжечками, які щодня йому читали. Перебуваючи в цьому домі, я довідався, що коли батькові Еліяна стало відомо про трагедію, яка сталася, то він не наполягав на поверненні сина, а просив, аби добре доглядали за ним. Однак трохи пізніше, мабуть, під впливом Фіделя Кастро, він змінив свою думку і почав наполягати на тому, щоб Еліян жив з ним. Також стало відомо, що за наказом кубинського лідера дім Ґонзалеза на Кубі був капітально відремонтований, а для його сина виділили окрему кімнату, яку обставили гарними меблями.

В Маямі мені довелося кілька разів виступати по радіо і телебаченню, давати інтерв'ю журналістам різних газет. І коли вони питали про моє ставлення до ситуації, яка склалася, то відповідав твердо і рішуче: я є прихильником того, що хлопчик повинен залишитися в Америці. Це, власне кажучи, не моя позиція, а позиція матері Еліяна. Задумайтесь над таким питанням: для чого мати хлопчика повезла його з собою до Америки? Відповідь проста: заради вільного і забезпеченого життя. Це бажання матері не можна іґнорувати. Про це я говорив не тільки у Маямі, але і в Чикаґо, під час виступів у засобах масової інформації.

Розповідь Володимира я слухав з великою увагою і гордився його успіхами, здобутими в Америці. Він закінчив середню школу, вчився в коледжі, опанував добру професію, тепер працює менеджером в одній з поважних чикаґських компаній. Одружився, має сина. Я мав нагоду побувати в домі, який нещодавно купив Володимир, вечір провів в колі його родини. Мій тепер уже приятель не тільки добре влаштувався в Америці, але й матеріяльно допомагає своїй родині, яка мешкає у Львові.

За покликом серця

Вперше з Володимиром Половчаком я зустрівся десь років п'ять тому. На моє прохання він приїхав до мене додому і протягом кількох годин тривала наша розмова. Про що ми говорили? Звичайно, про те, як склалося його життя в Америці, хто у важку годину простягнув йому руку допомоги, хто практичними справами сприяв здійсненню його мрії: стати громадянином Сполучених Штатів Америки. На останнє моє запитання він відповів коротко: "Всім я зобов'язаний адвокатові Юліянові Кулясу, він та людина, що людину людиною робить. Не без підстав можу назвати його своїм другим батьком".

Як потім я сам переконався, Володимир має рацію, адже довгих шість років відомий в діяспорі адвокат Юліян Куляс відстоював інтереси українського хлопчика. Він був з Володею від першого до останнього дня, поки той не одержав американського громадянства. І до цього варто додати, що всі видатки сплачував адвокат. За скромними підрахунками захист Половчака обійшовся Кулясові в понад 150 тисяч долярів.

І тому не дивно, що керівники головної опозиційної до режиму Куби організації, штаб-квартира якої знаходиться у Вашінґтоні, звернулися до Юліяна Куляса, який є президентом Чикаґського банку "Певність", з проханням стати в обороні Еліяна Ґонзалеза, взявши до своїх адвокатських рук вирішення його справи в Службі еміґрації, а в разі необхідности – в судових органах. На жаль, пан Куляс змушений був відмовитися від цього запрошення, і не тому, що не хотів цього зробити – була в той час у нього поважна причина: він переніс складну операцію і лікарі не радили йому їхати до Маямі. Та пан Куляс не залишився байдужим до долі Еліяна. Кілька разів він виступав через телебачення і радіо, вказуючи на подібність ситуацій, які склалися двадцять років тому у Володимира Половчака і тепер – у кубинського хлопчика. Мільйони американців прислухалися до того, що говорив досвідчений юрист, і багато з них поділяють його погляди.

– Ви питаєте на чиєму боці мої симпатії? – повторив пан Куляс моє запитання і сам відповів: – Звичайно на боці дитини. Якщо батько любить сина і бажає йому добра, то мусить перебратися до Америки і виховувати тут Еліяна, який вже звик до своїх родичів, до американського життя. А якщо батько має певні зобов'язання перед Фіделем Кастро, то хай собі їде додому, а дитина мусить залишитися.

Еліян залишається в Америці. Покищо...

За повідомленнями американської преси, в травні Федеральний апеляційний суд має розглянути скаргу на рішення льокального суду, який відмовив Еліянові Ґонзалезові в наданні політичного притулку. Отож чекати залишилося недовго. Сподіваємося, що справа буде вирішена в інтересах дитини.

З усього, про що розповів, належало б мені зробити певні висновки. Але утримаюсь від цього, адже всі ви, шановні читачі, самі на це здатні. І все ж зазначу, що кожна людина сама своєму щастю коваль.

ЗВІДУСІЛЬ

Клопоти зі собаками в Букарешті

У румунській столиці зростає число бездомних собак, додаючи клопоту мерії Букарешту. Вжиті заходи покищо не дали очікуваних результатів, голодні пси продовжують бігати містом і збираються у величезні зграї у тих місцях, де хоч трохи пахне будь-якою поживою. Зокрема на подвір'ях різних установ та лікарень. На подвір'ї Букарештської лікарні інфекційних хвороб можна нарахувати до 200 бездомних собак. Голодні пси здебільшого викликають співчуття у не зовсім ситих жителів Букарешту. Однак поведінка тварин є далеко не завжди бездоганною. Так, лише минулого року від укусів бездомних собак постраждало 20 тисяч жителів румунської столиці.

Комп'ютерні збитки від освідчення у любові

Минулого тижня комп'ютерне програмне забезпечення поширило по цілому світі вірус у формі фрази: „Я тебе люблю". В результаті вийшла з ладу світова система електронної пошти, а заразом з нею – сотні тисяч комп'ютерів. Охороняючи себе, тисячі корпорацій відключили свої комп'ютери від Інтернету та почали важкий процес внутрішнього очищування своїх програм. Оскільки персональні комп'ютери в світі тісно пов'язані, люб'язна фраза заподіяла лиха і урядовим аґентствам.

Можливий наступ туберкульози

Незважаючи на те, що кількість випадків туберкульози в США є найменшою за останні роки, експерти Медичного інституту державних академій закликають посилити запобігання цієї хвороби, включно з перевіркою іміґрантів, і втричі збільшити бюджет на дослідження туберкульози. У США минулого року було тільки 17,528 випадків сухот – у порівнянні з 18,361 випадком 1998 року та 26,673 у 1992 році. Члени комітету остерігають від повторення 1970-их років, коли зменшення випадків сухоти довело до ліквідування запобіжних заходів і програм лікування. Через 10 років випадки сухот повернулись у значно збільшеній кількості.

Китай оправдується щодо людських прав

Китай заявив перед Комісією людських прав ООН про те, що країна зробила поступ у цій ділянці. Вдалося запобігти тортурам і покликано до судової відповідальности службовців, запідозрених у потуранні таким методам. Спростовуючи критику груп за людські права, Цяо Цзунгі, китайський амбасадор до ООН в Женеві, ствердив, що сильніші закони, кращі вишколи службовців судівництва і покращення слідчих методів були вислідом меншої кількости випадків тортур.

Сторінку підготував
Омелян Твардовський,
спортовий кореспондент „Свободи"

Спортова школа УСВТ „Ч. Січ" в 2000 році

У нинішньому, олімпійському році Українське спортово-виховне Товариство „Чорноморська Січ" організує і проведе вже 31-ий з черги чотиритижневий спортово-виховний вишкіл українського юнацтва у віці 5-18 років життя на оселі „Верховина" в Ґлен Спей, Нью-Йорк.

Впродовж минулих 30 років спортова школа успішно вводила корисні новації до своїх програм, завдяки чому стала в цій ділянці лідером не тільки між подібними українськими таборами, але і між кращими американськими, окремі з яких переймали методи та програми навчання спортової школи „Ч. Січі".

За цей час спортова школа виховала ряд визначних спортовців і провідників, які вдало представляють організований український спорт на американських спортових аренах.

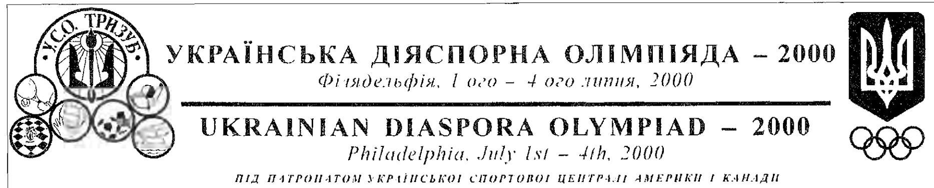
Пригадаємо Богдана Недільського з Висконсину, який свого часу грав в складі футбольної дружини „Карпати" у Львові, Яра Дахнівського з Чикаґо, який був воротарем в місцевій дружині СК СУМ „Крила", пізніше в американській професійній дружині і остаточно - воротарем в збірній США з ручного м'яча на Олімпіяді в Атланті, Андрія Бакуна і його брата Юрія, які протягом довгих років відзначалися в дружині „Ч. Січі" і багато разів були чемпіонами вищої футбольної ліґи Нью-Джерзі, Української спортової олімпіяди в 1988 році.

Тепер в першій дружині „Ч. Січі" успішно грають Андрій Панас, Ярослав Твардовський (він теж провідник дружини), Гриць Сергіїв і Роман Головінський.

Протягом років в складі СК СУМ „Крилаті" в Йонкерсі успішно виступала група випускників спортової школи „Ч. Січі", з яких Михайло Глушко і Богдан Куцина були чемпіонами Вільної Олімпіяди - 1980-1984 рр.

У волейболі протягом 60-80-их років відзначалися Нестор і Маркіян Паславські, які в дружинах „Ч. Січі" і університету Ратґерс не раз здобували лаври чемпіонів. Нестор грав також в збірній США. У 1973 році Українська Спортова Централя Америки і Канади визнала Спортову школу „Ч. Січі" зразковою і взяла її під свій постійний патронат. Високі оцінки спортовій школі „Ч. Січі" давали в пресі і листах відомі спортові діячі, журналісти і тренери д-р Едвард Жарський, Осип Новицький, Василь Качмар, д-р Ігор Гурин, професійні тренери з України Ігор Чупенко, Михайло Рибак, Юрій Колб, Альберт Колб, Володимир Ковальов, Роман Балаш, Іван Рудавський та інші. В останні роки до спортової школи „Ч. Січі" приїздять спортсмени з Києва, Івано-Франківська, Ужгороду, інших міст України. Спортова школа в нинішньому році готується прийняти спортсменів з футболу, волейболу, плавання і тенісу.

По дальші інформації і аплікації треба звертатися на адресу: **Ukrainian Sitch Sports School, 680 Sanford Ave., Newark, NJ 07106.**

Віце-прем'єр України збирається на Українську діяспорну олімпіяду

До Управи УСЦАК надійшов лист від радника президента НОК України Івана Федоренка, який зокрема пише:

„Віце-прем'єр України Микола Жулинський, ймовірно, приїде до Філядельфії на Українську діяспорну олімпіяду-2000. Відділення НОК України у Львові готується послати футбольну команду і кількох тенісистів. Під час перебування делегації з України доцільно обговорити наші спільні дії щодо підготовки спортсменів України до зимових Олімпійських ігор в Солт-Лейк-Сити".

Асоціяція футбольних суддів Нью-Йорку відзначила Стефана Коваленка

Асоціяція футбольних суддів в Нью-Йорку нагорила тренера Українського Футбольного Клюбу Стефана Коваленка відзнакою за Спортсменшип. Стефан Коваленко був протягом багатьох років своєї дільности в футболі змагуном, тренером і адміністратором, завжди підтримував суддів, завжди виявляв спортову чемність на найвищому рівні.

Маріо Міоне,
президент Асоціяції футбольних суддів Нью-Йорку

В спортивному музеї України є відділ УСЦАК

Як уже повідомляла „Свобода" (14 квітня ц.р.), в Музеї спортивної слави України створено відділ УСЦАК. На світлині - передання реліквій Української Спортової Централі Америки і Канади до Музею. Зліва: представник УСЦАК В. Тараско, директорка музею Алла Хоменко, член проводу НОК України Володимир Кулик.

Про українську мову на міжнародних змаганнях

У київському клюбі „Золотий пояс" відбувся другий міжнародний боксерський турнір, в якому з України взяли участь два майстри міжнародної кляси, сім майстрів спорту України і 65 кандидатів у майстри спорту.

Чемпіонами турніру стали Ю. Лучко (48 кг., Київ), В. Кладько (51 кг., Київ), О. Пінчук (54 кг., Київ), А. Струк (51 кг.,Луцьк), В. Гринів (60 кг., Івано-Франківськ), А. Атаджанов (63.5 кг, Київ), Є. Павлючик (67 кг., Київ), Л. Пшенишнюк (71 кг., Київ), М. Головізнин (75 кг., Київ), Д. Ананєв (81 кг., Київ), В. Ребрина (91 кг., Луцьк), О. Мілейко (понад 91 кг., Чернігів).

Оглядач київської „Спортивної газети" Василь Письменний писав про цей турнір:

„...Протягом усіх днів змагань численні шанувальники боксу виявляли і добру обізнаність з правилами змагань, і високу загальну культуру, і національну гордість за успіхи українських боксерів на світових ринґах - адже саме боксери України нарівні з боксерами США та Куби вважаються найсильнішими в світі. Завжди хвилююча і прекрасна на міжнародних спортивних турнірах церемонія виконання Державного гимну та урочистість піднімання Державного прапора також є традиційною. На жаль, проведення міжнародних змагань державною мовою ще не набуло такого ж поширення". Не став винятком, пише В. Письменний, і цей боксерський турнір. Інформація про нього почалася російською мовою, але, зважаючи на прохання глядачів, заступник голови управління фізичної культури і спорту Києва Володимир Желуденко погодився, щоб інформації подавалися українською мовою.

Щоправда, серед відповідальних за проведення турніру осіб знайшлись й такі, які доводили недоцільність використання української мови на спортивних заходах світового рівня. На їхню думку, на таких змаганнях повинні звучати лише англійська, французька і російська мови.

Що тут сказати опонентам? Конституція України ґарантує право на проведення всіх заходів державною мовою.

У світі зростає число держав, котрі, поважаючи мови усіх народів, коли приїздять на міжнародні заходи в Україну, запрошують перекладачів...

Треба радіти, що в Україні почався процес українізації спортових кадрів. Черговим кроком було б впровадження інформації на міжнародних змаганнях в Україні, паралельно з прийнятими мовами, також українською мовою.

О. Твардовський

Календарець тенісових змагань на 2000 р.

1-4 липня	– Олімпійський турнір, „Тризубівка";
5-6 серпня	– Подвійні ігри, „Союзівка";
2-4 вересня	– Чемпіонати УСЦАК, „Союзівка";
16-17 вересня	– Турнір КЛК, „Союзівка";
30 вересня- 1 жовтня	– Осінній турнір, „Тризубівка".

Пожертви через „Січову Фундацію" в Нюарку на Фонд відродження спорту в Україні

По 100 дол.	О. Темницький, Л. Старух, д-р О. Попович, М. Гнатейко, С. Яцик, О. Коцопей;
по 25	Р. Барчук, Б. Ольшанівська, М. Осадца, В. Воловодюк, д-р Б. Шебунчак, д-р Р. Слиж, Л. Лапичак-Лесько, О. Фірішак;
по 20	Ю. Котляр, А. Долинський,О. Лисинецький, О. Сташків, С.Татаренко, Б. Поритко,О. Труш, Д. Будна, В. Стецюк, М. Бойцун;
по 15	Б. Біґун, О. Твардовський;
по 10	О. Макарушка-Колодій, М. Стебельський, В. Дитиняк, Ю. Іванків, С. Стефанов, Х. Бонакорса, В. Левицький, В. Гошко, В. Гивель, О. Напора;
по 2	Ю. Ференцевич, В. Томко, М. Іванців, М. Прядка, М. Со лонинка, Є. Осціславський, С. Ґлют, Д. Стахів.

Управа УСЦАК складає жертводавцям щиру подяку!

Співак з Европи...

(Закінчення зі стор. 5)

імені Мусоргського і в музичному коледжі імені Чайковського. З п'ятнадцяти моїх учнів половина були українці. З розпадом СССР вони разом зі мною повернулися в Україну, до Львова. Усі тепер співають, й то дуже добре. Наприклад, Станіслав Швець – лавреат конкурсу в Австрії, молода вокальна зірка в Европі, Марина Загорулько – лавреат Празького міжнародного конкурсу, Андрій Григоріїв – лавреат конкурсу в Барсельоні.

– Можна сказати, що від часів Веделя, від Березовського і Бортнянського й дотепер російська співоча культура великою мірою тримається на українських голосах?

– Що ж тут вдіяти, коли в нас гарних голосів – безліч, а сприятливих умов для творчого самовияву й досі нема. Інші національні спільноти дбайливіше, ревнивіше ставляться до своїх талантів, а в нас тепер, аби залишитися в мистецтві, мусиш їхати кудись далеко... У цьому зв'язку згадаю про одну з визначальних подій мого московського періоду – знайомство зі славетним Іваном Козловським. Москва мала щастя слухати його голос, а він тим часом у своєму серці носив любу Україну. Подвигом в ім'я нашої національної культури слід вважати здійснений ним запис, з хором Великого Театру, українських колядок – всупереч антирелігійній ідеології, що тоді панувала. Мені довелося співати на офіційній Панахиді в залі Московської консерваторії під час похорону його близького товариша, відомого піяніста-концертмайстра. Після Панахиди Іван Семенович підходить до мене і питає: „Ти часом не з України?". „Так, з України. " „А звідки?". „Зі Львова". „О, то ти, мабуть, і по-українськи вмієш розмовляти?". „Вмію". „Ну то говори зі мною по-українськи. Я ж відразу відчув українське тепло у твоєму голосі!". Потім багато разів чув я його добру руку на своєму плечі...

– Чи поціноване належним чином це тепло тут, в Америці?

– Не можу нарікати. Перший раз я був приїхав сюди на запрошення українсько-американського композитора Ігоря Соневицького і виступав на фестивалі в Гантері разом з Мирославом Скориком. Мали ми також успішні виступи в інших містах. Ті перші наші концерти в Америці помітив і високо оцінив музичний критик з газети „Вашінґтон Пост" Джозеф МекКларен. Та й багато інших американців були приємно здивовані, що мистецька Україна – це не тільки фолкльор, але й солідна база для професійної музично-театральної культури.

– Не тільки фолкльор, але й фолкльор? Бо що ми без нього?

– Так, він назавжди залишиться тим підставовим початком, що надає українським голосам особливого тепла. І я теж з цієї колиски. Мій дід Степан мав чудовий голос, співав в церковному хорі, а батько Ярослав – то й взагалі мав стати співаком, якби то була інша країна чи інший час... Від обох них я перейняв інтуїцію, творче відчуття світу, довколишньої дійсности. Жити з цим відчуттям нелегко, але без нього й кроку не ступиш у великому мистецтві. Скажу ще, що на мене змалку мав великий естетичний і духовний вплив мій рідний Львів, багатство його архітектури, його особлива атмосфера, яка спонукає до творчости. Згадаймо, скільки сучасний Львів дав світові непересічних музичних обдарувань. Це Юрій Башмет, Олександер Слободяник, Олег Криса, Володимир Винницький, Мирослав Скорик, Марія Крушельницька, Галина Чорноба, Юрій Мазурок. Взагалі українська земля в пісенному сенсі – невичерпна, тому така щедра, тому так радо ділиться зі світом. Сьогодні в Нью-Йорку, в Метрополітен-опері з успіхом співають Володимир Гришко, Марія Ґулеґіна, Володимир Богачов.

– Чи можливість співати в Америці доконечно пов'язана з потребою радикального перевишколу?

– Я б на це волів відповісти, що доля кожного співака, кожного артиста, незалежно від країни – вчитися і вдосконалюватися протягом усього свого творчого життя. Хоч, певна річ, умови елітного мистецтва тут інші, набагато жорсткіші, ніж у нас. У нас традиційно артист в усьому покладався на ласку держави, яка фінансувала мистецтво і всю культуру. Тут це – бізнес або спонзорство. Коли в контракті – 60 оперних вистав на рік, то це величезне навантаження, тому мусиш бути борцем за себе і своє місце під сонцем. І все ж мистецький світ – скрізь подібний, скрізь зустрінеш зрозуміння, солідарність, підтримку. Наприклад, тут, в Америці, моїм вокальним консультантом була високоосвічена Лючія Альбанезе, блискуче пуччінівське сопрано – великим щастям було переймати її досвід, значущі істини її музичного світу.

Справа: Тома Гриньків, Павло Плішка, Олег Чмир, президент Нюпорт-фестивалю Майкл Малкович, дружина П. Плішки.

– А що є найсуттєвішим у Вашому власному вокальному світі?

– В загальному – оперне мистецтво, але мій особливий потяг – камерний спів, романсові твори української, російської і західньоевропейської клясики. Дуже близький мені пісенний камерний стиль „лідер", тобто манера виконання німецьких пісень Шумана, Шуберта, саме за це одержав нагороди на міжнародних конкурсах і фестивалях. У цьому жанрі я виступав на Міжнародному фестивалі у Берліні із всесвітньо відомим диригентом Робертом Ганнелем та з багатьма іншими визначними музикантами.

– Ви брали участь у Нюпорт-фестивалях. Будь ласка, скажіть щось докладніше про них для наших читачів.

– Цей фестиваль відбувається щороку у липні і проходить у старовинних замках над океаном. Приїжджає багато співаків і музикантів з Европи, серед них – мої давні знайомі і приятелі. Започатковуються нові знайомства і корисні для майбутнього творчі контакти. Наприклад, я виступав разом з Томою Гриньківим, артистичним директором цього фестивалю, зав'язалися людські і творчі стосунки з оперною зіркою світової слави Павлом Плішкою, який приємно вразив мене своєю доступністю, людською теплотою.

– Що ви особисто очікуєте від травневого концерту в залі імені Карнеґі?

– Цей концерт – результат моєї праці протягом декількох років перебування в Америці. У програмі – музичні мініятюри, які входять до найвартнішої европейської музичної спадщини. Ці твори – добрий засіб глибшого знайомства Америки з Европою. І також утвердження думки, що і ми, українці, – властиві европейці. Я особливо радий з тієї обставини, що виступатиму з моїм близьким товаришем, піяністом Володимиром Винницьким, також львів'янином, лавреатом Міжнародного конкурсу піяністів у Парижі, який тепер дуже активно співпрацює з видатними американськими і українськими музикантами. Нещодавно ми з Володимиром записали нашу нову програму на компактні диски, продукуватиме їх одна з торонтських компаній звукозапису.

– Концерт у залі імені Карнеґі – єдиний?

– Ні. Він відбувся вже у Чикаґо і Клівленді, а після Нью-Йорку нас зустрічатиме Вашінґтон.

– Що ви побажаєте нашим читачам?

–Передусім хочу висловити щиру вдячність багатьом і багатьом мудрим і добрим українцям, яких мав щастя зустріти на моїй американській дорозі. Сьогодні ж бажаю, щоб усім приємно було перебувати в одній залі з українським співаком. Для мене це дуже важливо – відчувати прихильність нашої громади, мати однодумців, знати, що багато українських сердець стукатимуть в унісон великій музиці.

Розмову з Олегом Чмирем вів Петро Часто

Маленька Україна...

(Закінчення зі стор. 11)

"піонерок", вона прожила понад вісімдесят років, до останніх своїх днів залишаючись невтомною ентузіясткою та, як згадують союзянки, завжди шляхетною, витончено елеґантною.

Багато можна було б ще розповідати про 107-й Відділ Союзу Українок та про його членок. На жаль, обсяг газетної статті обмежений. Тут я змогла лише познайомити читачів з маленькою частиною української громади міста Сан-Хосе.

Надія Банчик народилася у Львові, навчалася в Українській Академії друкарства, в аспірантурі Всесоюзної книжкової палати. Працювала у Львівській науковій бібліотеці ім. В. Стефаника, де розробляла незайману ниву архівних маловідомих документів про історію Львова, Галичини, України, Польщі, Австро-Угорщини тощо. В США з 1997 року. Обрана пресовою референткою 107-го Відділу (міста Сан-Хосе) СУА. Є спеціяльним кореспондентом "Свободи" у штаті Каліфорнії.

Затих голос речника...

(Закінчення зі стор. 3)

відгукнувся на заклик Кардинала Френсіса Спеллмана з Нью-Йорку та став військовим капеляном – це був час Корейської війни. З військової служби почалася його 27-річна кар'єра, під час якої він об'їхав цілий світ, відправляючи Служби Божі у воєнних бункерах і на кораблях-літаконосцях. Служив з морською піхотою у В'єтнамі, став старшим капеляном Морської академії в Аннаполісі, а в 1975 році був призначений головним капеляном морської фльоти в ранзі контрадмірала. Під час своєї військової кар'єри знайшов час здобути ступінь маґістра клінічної психології в Католицькому університеті Америки і ступінь доктора політичних наук у Джорджтавнському університеті у Вашінґтоні. Пішла з життя непересічна людина, непересічний священик і беззастережний друг людей і брат во Христі. З приводу його відходу сумує не тільки Нью-Йорк, Америка, але й весь християнський світ.

Впродовж трьох днів у катедрі св. Патрика відправлялися похоронні Служби, тисячі вірних, друзів і приятелів різних віросповідань до пізньої ночі проходили попри домовину з його тілом і прощалися зі своїм духовним провідником. Поховали Кардинала Джона О'Коннора в понеділок, 8 травня, в 2-ій год. по полудні у підземеллі катедри, під головним вівтарем. Серед 3,500 запрошених гостей були Президент Билл Клінтон з дружиною Гілларі, колишній президент Джордж Буш, Генеральний секретар ООН Кофі Аннан і багато інших світських діячів, не враховуючи численних духовних осіб – кардиналів, архиєпископів, єпископів, священиків, монахинь. Усі віддали останню шану тому „звичайному священикові", бажанням якого було, щоб його запам'ятали як „доброго душпастиря Нью-Йорку".

За матеріялами американської преси
Х.В.-Ференцевич

Продовження зі стор. 10

My Mommy

My mother is a sweet person that she really is.
She tucks me in my bed at night so that so that I am nice and warm
To me my mom is not only my mom she stands for something more.
Here let me show you what I mean when I say I love my mom now more than before.

M is for mother
O ne who is always there for me even just To say Hello
E is for the exciting things that she does with me
R is for rabbits my chinese sign just like my mommy.

I am happy to say I am her child always and forever!

Sonia Lawrecki, 12, Ridna Shkola, Chicago, IL

Ми Любимо МАМУ

Ромчик і Мая

Ромчик Рондяк, 1 рік, Мая Рондяк, 4 місяці, Вільмінгтон, ДЕ

Mother's Day

Mothers are...
One of a kind
Thoughtful
Helpful
Escorting
Responsible
Superfluous in their work

Dependable
Awesome
Yearning for their children!

Mark Pawlos, 12, Ridna Shkola, Chicago, IL

День Матері

Михайло Гопка, Наша Укр. Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

Лука

Мама ... це ... !

Лука Андріяк, 6 років, Рідна Школа, парафія св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Дорогенька мамуся,
Це твоя Мартуся,
Я тебе дуже люблю,
І все на світі тобі куплю!

Свіженьку правичку,
Глибенькую водичку,
Квіти і росою.
Будь завжди зі мною!

День Матері!

Марта Данилик, 10 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Арета Бойко, 8 років, Укр. Школа св. Михаїла, Гартфорд, КТ

Моя Рідна Мати

Моя рідна Мати
Є повна з любов,
Для мене, для родини і для Мого Тата.
Вона дуже любит її рідну родину
Я дуже любю Мою рідну Мати
Але вона Мене любит більше.

Александра Шкафаровська 11 років, Рідна Школа парафія св. Михаїла, Йонкерс, НЙ.

Мамо я тебе люблю

Мама я тебе дуже люблю!

Христіян Крочак, 7 років, Наша Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

Olga Zavgorodnya, 7 St. Nicholas Ukr Cathedral School, Chicago, Il

Ма

Марта Вісмоцька, 8 років, Рідна Школа, парафія св. Михаїла, Йонкерс, Н.Й.

Моніка Вісмоцька, 5 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Віктор Падучак

Віктор Падучак, 6 років, Рідна Школа, Бостон, Мас.

Олесь Филипів, 7 років, Укр. Школа св. Михаїла, Гартфорд, КТ

Моя Мати

Мамина любов росте
Як квітка,
З кожним днем
Стає міцніша.
І щаслива і
Усміхнена,
Її любов є
Найрідніша.

Лідія Яцевич, 11 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

"Це вже пройшли літа.."

Течуть ріки, вогонь згаса
Лиш мами посмішка лишається жива.
Вона була і буде вічно жити
Її любов, як океан,
Як сад багатий її слова.
Вона плекає і в життя пускає
Хоч в серці переживає, за нас - своїх дітей.
Як буде нам, десь там далеко?
Без мами рук, без дорогого слова
Й пройдуть літа..
Ми повертаємось додому
Мов пташенята, хоч вже дорослі є орлята.
Ми хочемо побачити ті всі картини,
Що поставали перед нами кожної хвилини.
В далекії часи..
І все, що бачимо тепер, якусь убогу, стареньку жінку.
Це вже не та струнка, гнучка тополя.
Ось, друже, вже не повернеш ці літа.
Це вже пройшли твої найкращії літа
І ми вже не повернем їх ніколи.
Вони лишились лиш в твоїх думках.

Juliya Khmys, 13, Ridna Shkola, Chicago, IL

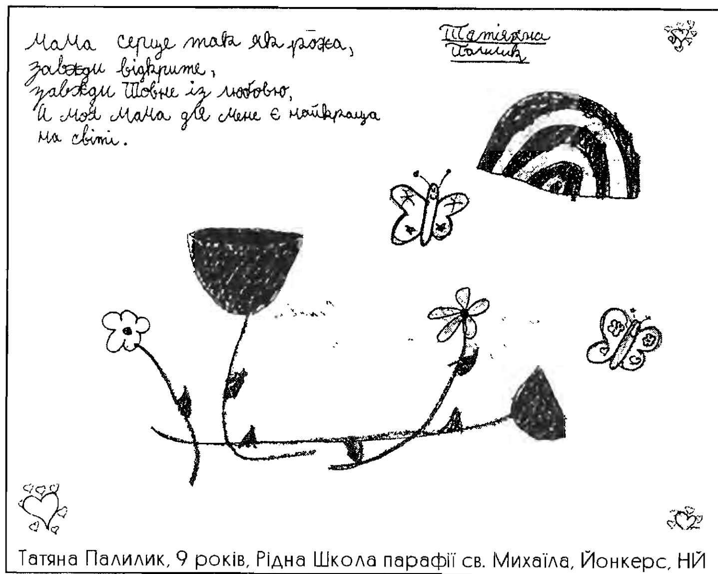
Орися Куріло, 9 років, Рідна Школа, Бостон, Мас.

Olivia Masier, 7, Ridna Shkola, Chicago, IL

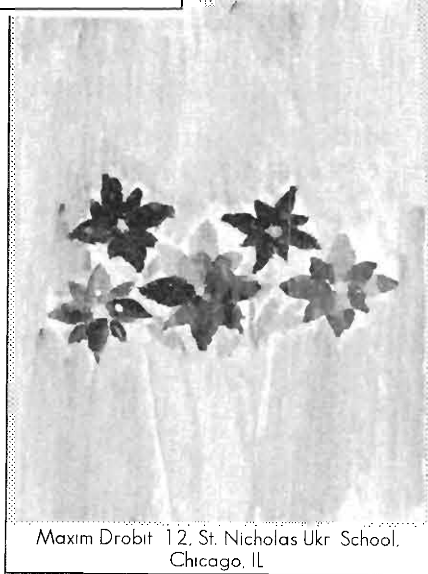
Толік Симоні, Наша Укр. Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

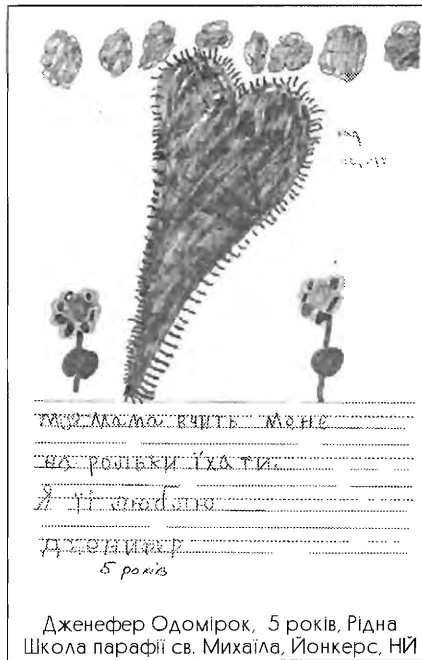
Татяна Палилик, 9 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

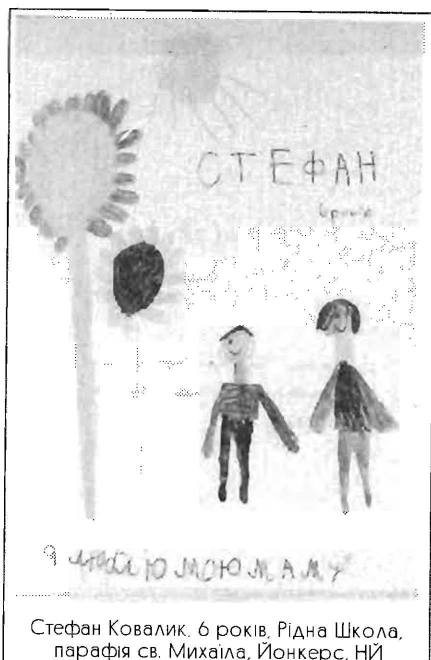
Андрійко Капітула, 9 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

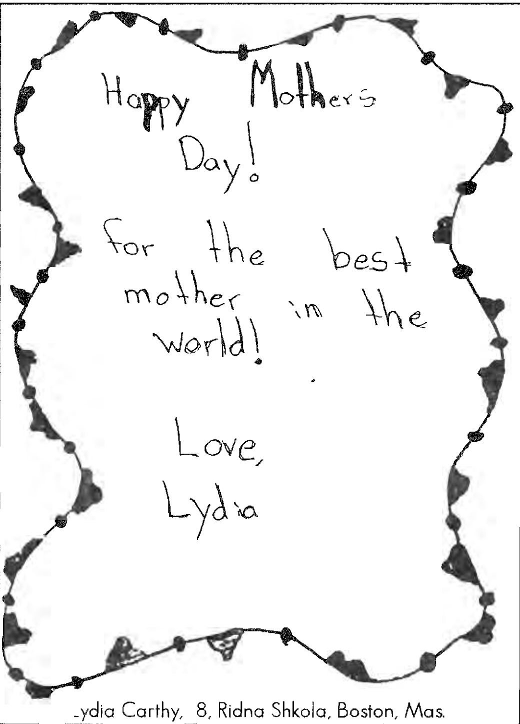
Maxim Drobit 12, St. Nicholas Ukr School, Chicago, IL

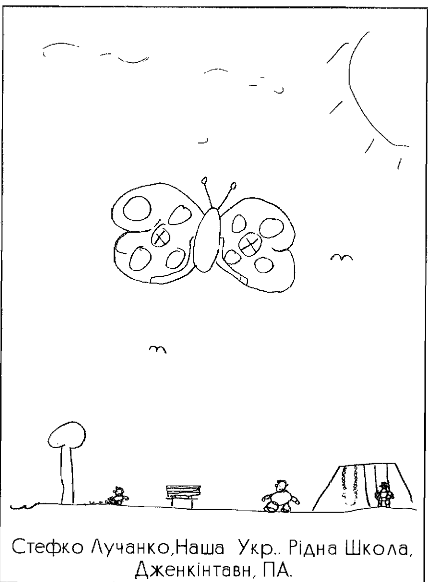
Дженефер Одомірок, 5 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Стефан Ковалик, 6 років, Рідна Школа, парафія св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

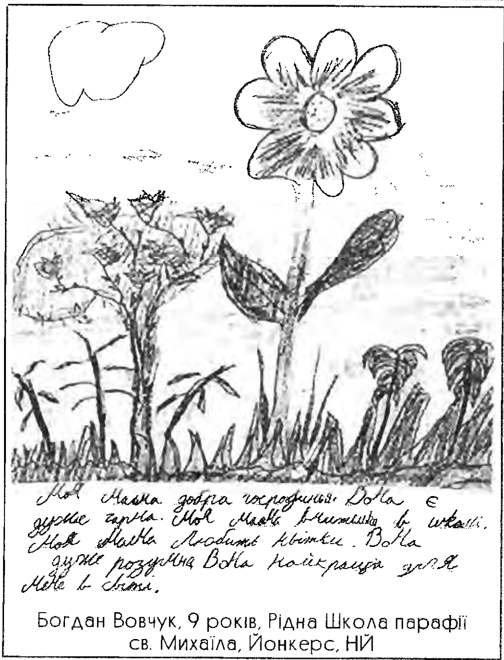
Lydia Carthy, 8, Ridna Shkola, Boston, Mas.

Стефко Лучанко, Наша Укр. Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА.

Марта Сидоряк, 8 років, Наша Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

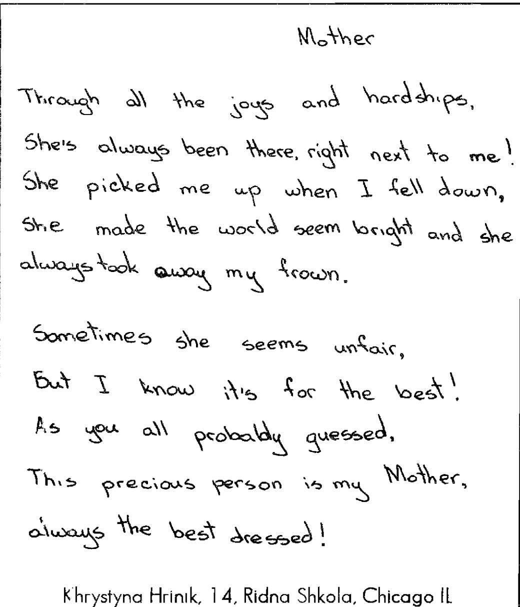
Богдан Вовчук, 9 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

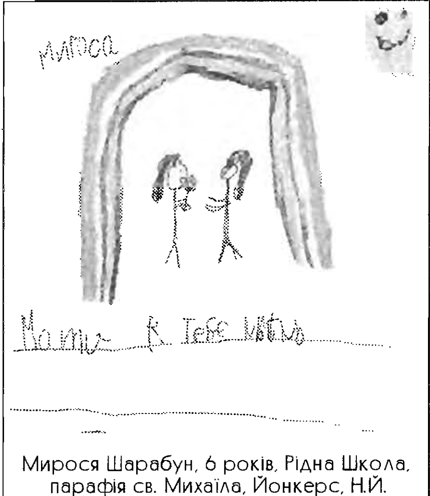
Роксоляна Кузьо, Наша Рідна Школа, Дженкінтавн, ПА

Павліна Гаран, 5 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

Khrystyna Hrinik, 14, Ridna Shkola, Chicago IL

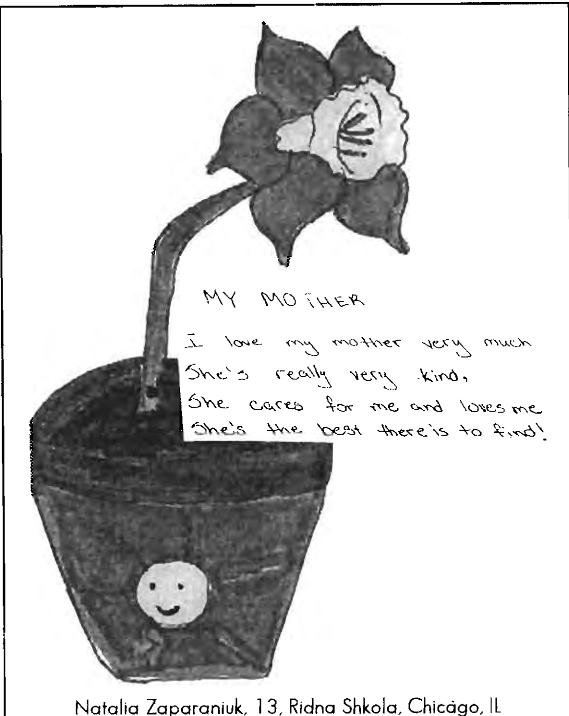
Мирося Шарабун, 6 років, Рідна Школа, парафія св. Михаїла, Йонкерс, Н.Й.

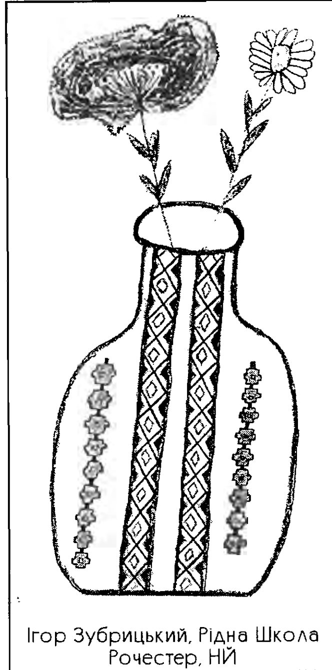
Адріян Тенюх,, 6 років, Рідна Школа парафії св. Михаїла, Йонкерс, НЙ

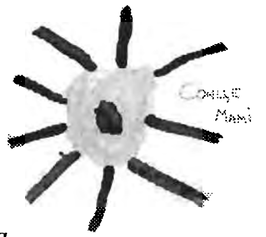
Уляна Білаш, 4 роки, Милбирн, НДж.

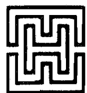
Natalia Zaparaniuk, 13, Ridna Shkola, Chicago, IL

Ігор Зубрицький, Рідна Школа Рочестер, НЙ

"Свобода" надрукувала привітання Ваших найдорожчих,

надавши місце на своїх сторінках, на яких завжи тісно, милим малюнкам Ваших найменших членів родини. Щоб принести Вам цю радість у день свята Матері, багато праці й часу доклали координатор особливих проєктів УНСоюзу Оксана Тритяк та працівники редакції, опрацьовуючи кожний малюнок окремо, щоб він якнайкраще вийшов на сторінках газети. Тому хочеться сподіватися, що Ви, шановні читачі, побажаєте віддячити "Свободі" фінансово за цю доставлену Вам через газету радість, за що ми будемо щиро вдячні.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в США

повідомляє членів і українське громадянство

що Загальні збори НТШ, які відбудуться

20 травня 2000 р. і розпічнуться о год. 1:30 по пол.

попередять дві секційні доповіді

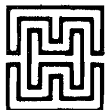
Перша відбудеться о год. 10:30 ранку.
На форумі Математично-Фізичної Секції, виступить **д-р АННА НАГІРНА**, проф. Массачусетського університету, Школи менаджменту. Говоритиме на тему: *СТРУКТУРИ ЕКОНОМІЧНИХ ПОВ'ЯЗАНЬ ТА ЇХ ПРИСТОСУВАННЯ У ТРАНСПОРТАЦІЇ, КОМУНІКАЦІЇ ТА ФІНАНСАХ.*

Друга відбудеться о год. 11:15 ранку.
На форумі Філологічної Секції виступить **д-р ОЛЕГ КУПЧИНСЬКИЙ**, науковий секретар НТШ у Львові. Говоритиме на тему: *ВИДАВНИЧА ДІЯЛЬНІСТЬ НТШ,*

Обидві доповіді відбудуться в домі НТШ

при 63 Четверта авеню між 9 і 10 вулицями, у Нью-Йорку.

УПРАВА НТШ

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в США
УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК в США та
ІНСТИТУТ ГАРРІМАНА при КОЛЮМБІЙСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

запрошують членів і українське громадянство

НА ЗУСТРІЧ

з поетом **ОЛЕГОМ ЛИШЕГОЮ**

і перекладачем **ДЖЕЙМСОМ БРЕСФІЛДОМ**

обидва фіналісти конкурсу на поезії ПЕН-Клюбу.

Слово про поета і перекладача: **д-р ВІТАЛІЙ ЧЕРНЕЦЬКИЙ**
Книжку „Selected Poems of Oleh Lysheha" можна буде купити після читання поезій.

Зустріч відбудеться

у вівторок, 16 травня 2000 р., о год. 6:30 веч.
в домі НТШ, при Четвертій авеню, між 9 і 10 вулицямли, у Нью-Йорку

УПРАВА НТШ

ДИПЛОМ СНД = ДИПЛОМ США

Bachelor Degree, Master Degree, Ph.D

Чи Ви маєте бажання працювати або вчитися у США? Тоді Вам необхідно прирівняти освіту, що отримана в СНД, до освітніх стандартів США.

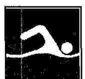
FOREIGN CONSULTANTS Inc.
EDUCATIONAL EVALUATION SERVICES

Член Американських Національних Асоціяцій AACRAO та NAFSA виконує „**EVALUATION**" (оцінку) дипломів та академічних довідок.

2809 W. DEVON AVE., CHICAGO, IL 60659
(773) 761-4842
(773) 761-0030

СПОРТОВА ШКОЛА УСВТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"

Для юнацтва у віці 6-18 років життя (дівчата і хлопці)
Оселя УБС „Верховина" — Ґлен Спей, Н. Й.
Від: **23-го липня** до **19-го серпня 2000 р.**

КОПАНИЙ М'ЯЧ • ВІДБИВАНКА • ТЕНІС • ПЛАВАННЯ • ФАХОВІ та ДОСВІДЧЕНІ ТРЕНЕРИ й ОПІКУНИ

По інформації і аплікації писати:

UKRAINIAN SITCH SPORT SCHOOL
680 Sanford Avenue ❖ Newark, NJ 07106
www.Oleh.net/sitch

ЗМІНА АДРЕСИ

❑ **„Свобода"** ❑ **„The Ukrainian Weekly"**

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....
Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

УКРАЇНСЬКІ ТАНЦЮВАЛЬНІ ТАБОРИ 2000

„ВЕРХОВИНА", Ґлен Спей, Н.Й.

Рома Прийма-Богачевська
мистецький керівник

Від 25 червня до 16 липня 2000 р.
„Workshop" для заавансованих танцюристів від 15 року життя в гору

Від 23 липня до 5 серпня 2000 р.
табори для молоді від 8-го року життя до 16-го

В ПРОГРАМІ:
УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ТАНЦІ, ХАРАКТЕРНІ, БАЛЕТ та ХОРЕОГРАФІЯ.

По інформації: UKRAINIAN DANCE CAMP
c/o Roma Pryma-Bohachevsky
523 East 14th Street, New York, NY 10009
Тел.: (212)677-7187

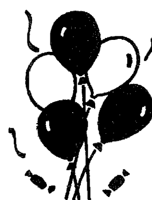

Ласкаво просимо...
до філії

Федеральної Кредитової Кооперативи
САМОПОМІЧ НЮ ЙОРК
в ЮНІОНДЕЙЛ

226 Uniondale Avenue
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393 Fax: 516 565-2097

Години урядування:
Четвер: 9-та рано — 2-га по пол.;
П'ятниця: 2-га по пол. — 7-ма вечора;
Субота: 9-та рано — 1-ша по пол.

Володимир Барагура

КАЛИНОВИЙ МІСТ

Мистецьке оформлення
Зеновія Онишкевича

220 стор., ціна: $12.00, порто: $1.00
Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 6% стейтового податку.

Замовляти:
SVOBODA BOOK STORE
P.O. Box 180, 2200 Route 10
Parsippany, NJ 07054

ЛЮБОВ КОЛЕНСЬКА

ДЗЕРКАЛА
Новелі

Мистецьке оформлення
ЛЮБОСЛАВА ГУЦАЛЮКА
У книжці 16 новель.
Ціна. $12.00. Пересилка $1.00.

Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 6% стейтового податку.

Замовляти:
SVOBODA BOOKSTORE
P.O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany NJ 07054

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

Rare opportunity. Superb condition full-size concert grand piano, 9'3" Petrof (larger than Steinway concert grand). Made in 1965, used very little, so almost as new. Beautiful case, no corrosion or wear, excellent bright sound. Immaculate white ivory keys and new Renner hammers. Very similar to equivalent Bösendorfer model – same extra keys in bass and same frame. Perfect for large room, larger house, or hall. Price: $35,000.

Contact: **Roman Rudnytsky, 380 Cranberry Run Drive, Boardman, Ohio 44512-2501.**
Phone and fax: **(330) 758-8752; e-mail: Musart03@aol.com**

EUROPE
TRAVEL & SERVICES

•квитки • запрошення • гроші • пакунки • екскурсії

УВАГА! НАДЗВИЧАЙНО НИЗЬКІ ЦІНИ
КИЇВ – 550 дол. в обі сторони
ЛЬВІВ – 630 дол. в обі сторони

36 Main St., South River, NJ 08882
fax (732) 390-1946
Tel.: (732) 390-1750

LVIV EXPRESS SERVICES
OKSANA INTERNATIONAL

1111 East Elizabeth Ave. Linden, New Jersey 07036 **(908) 925-0717**

ПАЧКИ В УКРАЇНУ

БІЛОРУСІЮ. РОСІЮ. ПОЛЬЩУ. ЕСТОНІЮ. ЛАТВІЮ. ЛИТВУ. СЛОВАКІЮ

КОРАБЛЕМ мін. 10 фунтів | **ЛІТАКОМ** 2 - 3 тижні, мін. 10 фунтів | **ДОЛЯРИ** Висилка та доства | **ЕЛЕКТРОНІКА** 220 В

ПРИСКОРЕНА ДОСТАВА ЛІТАКОВИХ ПАКУНКІВ до Західної України

БУДЬ-ЯКИЙ ХАРЧОВИЙ ПАКУНОК З НАШОГО КАТАЛОГУ **10% OFF** З ЦИМ КУПОНОМ

ТІЛЬКИ У НАС! **ВСІ ХАРЧІ З АМЕРИКАНСЬКИХ КРАМНИЦЬ**

ВІДПРАВКА КОМЕРЦІЙНИХ ВАНТАЖІВ

Є ШИРОКИЙ ВИБІР ПАКУНКІВ ВІД $88 ДО $248

SEND PACKAGES TO US THROUGH UPS • CALL FOR UPS LABELS: 1-800-9-OKSANA

Пакунки та доляри в Україну

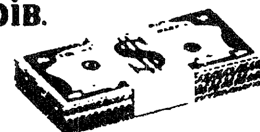

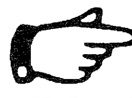
$0.50 lb*

$1.89 lb*

79 с LB при пересилці через **UPS**
***** Окрема доплата за доставу кожного пакунка

Ліцензійована пересилка долярів.
Достава американської готівки в руки отримувача

(973) 763-8778

ROXOLANA **1 (888) 725 8665**

300 Parker Avenue, Maplewood, NJ 07040

ROCHESTER UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION

OFFERS A VARIETY OF BENEFICIAL & CONVENIENT FINANCIAL SERVICES

Secured Investments with Stock Market Returns
HIGH YIELD Jumbo Share CD's • IRA's

LOW RATE: Mortgages, Auto, Business, Signature, Lines of Credit & other LOANS

Certificate Specials
7.19% APY*
4 year jumbo
*Rates subject to change without notice

ATM • VISA • Check & Credit Cards •
Direct Deposit, • Automatic Loan Payments, • Wire Transfers, • Checking, • and much, much, more...

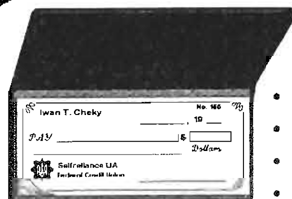
УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА СПІЛКА

824 Ridge Rd. East, Rochester NY 14617 • (716) 544-9518 • Fax: (716) 338-2980
www.rufcu.org

Selfreliance UA *Federal Credit Union*
Самопоміч УА *Кредитова Спілка*

Маємо! **Правдивий БЕЗПЛАТНИЙ чековий рахунок!**

- без мінімального балансу
- без оплати за кожний чек
- без місячної оплати
- Але заробляє місячні відсотки!*

* На балансі понад $50.00

Зайдіть до Кредитівки сьогодні!

Your savings federally insured to $100,000
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

AMERICA'S CREDIT UNIONS
Where people are worth more than money.

Ви і Кредитівка Яка чудова спілка!

Newark, NJ (973) 373-7839 • www.selfreliance.org • Parsippany, NJ (973) 451-0200

• ЗНАЙОМСТВА •

Жінка, 72 роки, шукає старшого мужчину віком до 77 р. до товариства.
Тел.: 1-352-688-7606

Американець-бізнесмен, 50 років, 5-7, любить музику, фільми, виставки, подорожі і ресторани, познайомиться з українкою, щуплою, віком 30-40 років.
Тел.: 917 941-5879 Howard Pursnani, P.O. Box 89, New York, NY 10018

Васильців Люда, 26 років, бажає познайомитися з мужчиною до 35-ти років. Адреса: ***Львівська область, Золочівський район, село Вороняки, вулиця Шкільна 44.***

• НА ПРОДАЖ •

KERHONKSON, NY
Продається 5-кімнатна хата з гаражем на 2 акрах землі.
Тел.: 914 626-3551
914 626-3992

Оселя ОДВУ ім. О. Ольжича в Лігайтоні, Па., має землю на продаж.
Тел.: 215 235-3709

---

3 спальні, 1½ лазнички, наріжна площа і спокійне сусідство – 4 милі від Союзівки. Ціна 109,000 дол.
Тел.: **1-800 724-1227** або **1-914 647-5571**

• ПРАЦЯ •

Шукаємо жінку, українку для догляду 1.5 річної дитини і легкої домашньої праці, 5 днів в тижні. Бажано без проживання.
Тел.: 973 324-1056

Чоловіки (троє) з України порядні, працьовиті, віком 35-38 р. шукають будь-яку працю в США чи Канаді. Бажано авіа-переліт та перший час перебування – в кредит. Згідні на ваші умови. Пропозиції надсилайте на адресу: Віктор Галицький, а/с 246, м. Кам'янець-Подільський-5, Хмельницької об., 32305, Україна.

Приймаємо людей до праці в Піцерії на Фльориді. Добра платня, медичне забезпечення.
Тел.: 407 443-6201
від 9-ої ранку до 11-ої веч.

Порядна, освічена жінка, 66 років, шукає роботи з проживанням. Не боїться жодної праці.
Тел.: 617 964-1942

• ПРАЦЯ •

Потребуємо енергійного мужчину до праці в бюрі, у Брукліні, зі знанням польської і англійської мов.
Тел.: 718 686-8200
Ярко

Добра, чесна українка, 58 років, буде доглядати старшу особу за право успадкування житла.
Тел.: **908 277-1643 Джулія**

На свіжу могилу редактора Романа Ільницького

Всі ми свідомі, що кожна людина мусить померти. Немає сили, яка могла б змінити цей незаперечний закон. Однак це усвідомлення не зменшує нашого душевного болю і смутку після втрати дорогої людини, з якою ми ділили успіхи і невдачі. Такою людиною для багатьох був св. п. мгр. редактор Роман Ільницький, що 2 лютого 2000 року, на 85 році життя, відійшов у Божу вічність. Треба сказати, що покійний Роман для своїх друзів, організованої української громади й українського політичного життя помер уже давно як політолог, дослідник, публіцист і провідний журналіст – він хворів на невиліковну хворобу Альцгаймера.

Р. Ільницький належав до тієї генерації, що виростала і формувала свій світогляд на основі незакінчених визвольних змагань у 1918–1920-их роках, ідеалах українських патріотів, які перейняли прапор визвольної боротьби і продовжили її.

Роман Ільницький народився 18 червня 1915 року в селі Кривче, Борщівського району, що на Тернопільщині, в родині Олени й Володимира Ільницьких. Батьки Романа були учителями, дали йому глибоке родинне і релігійне виховання та добру освіту. У Чортківській гімназії склав іспит зрілости. Вже у гімназійні роки під час пацифікації Галичини, Роман був арештований польською поліцією, і пробув шість місяців у в'язниці. Поступив на вищі студії до Академії закордонної торгівлі у Львові, які успішно завершив 1938 року. Брав активну участь у тодішньому студентському житті і був членом Української студентської репрезентації у Польщі. Після закінчення студій працював учителем у Торговельній гімназії у Станиславові та Кооперативному ліцеї у Львові.

Від 1939 до 1941 року, під час першої окупації більшовиками західніх українських земель Роман перебував у Польщі, в Кракові і Люблині, де працював господарським референтом Українського Центрального Комітету. Як провідний член Організації Українських Націоналістів, 30 червня 1941 року стає членом Тимчасового уряду у Львові. Невдовзі його, разом з іншими, арештувало гестапо і вивезло до Берліну, де спершу сидів у тюрмі, а згодом у концентраційному таборі Саксенгавзені – до вересня 1944 року.

Після закінчення Другої світової війни Р. Ільницький розгортає широку журналістичну і політичногромадську працю у Західній Німеччині, на терені американської зони. Включається у працю Закордонного Представництва Української Головної Визвольної Ради (УГВР). Стає видавцем політичного тижневика „Час", що виходив у Фюрті, Німеччина, від 1945 до 1949 року. Статус кацетника відкривав йому двері до аліянтських чинників і дозволяв розгорнути політично-допомогову акцію. Р. Ільницький організовує „Об'єднання вільної преси Центральної і Східньої Европи та балтійських і балканських держав. У 1948 році Роман був співорганізатором і генеральним секретарем Міжнаціонального комітету ДП (переміщених осіб) і політичних втікачів, який займався координацією діяльности центральних комітетів – українського, польського, білоруського, литовського, латиського, естонського, вірменського, грузинського, азербайджанського, румунського, угорського, чеського, словацького, північно-кавказького і казахського. Був представником того комітету при Баварському уряді, у Мюнхені. Крім того, Роман очолював Допомоговий комітет у Фюрті, також був секретарем Тимчасового проводу української еміграції, співорганізатором установчого з'їзду Центрального представництва українців у Німеччині (ЦПУН), і його генеральним секретарем до 1947 року.

У 1953 році Роман стає науковим співробітником Східньо-європейського Інституту у Мюнхені, 1955 року з'являється його двотомова німецькомовна праця під назвою: „Deutschland und die Ukraine".

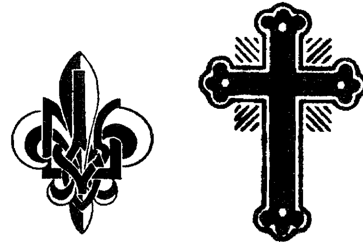
У 1957 році Роман з родиною приїжджає до США. Тут прийшлось починати все з початку. Спроби створення власного бізнесу не були вдалими. Роман закінчує бібліотекарську школу при Колюмбійському університеті і дістає працю у Ньюйоркській бібліотеці, у слов'янському відділі, де працював до виходу на пенсію у 1980 році. Не перестає займатись політичною та громадсько-культурною працею і церковними проблемами. Засновує організацію „Однодумці ОУН за кордоном" і стає її головою. Після вбивства голови Політичної Ради ОУНз проф. Лева Ребета став головою Політичної Ради ОУНз і членом Закордонного Представництва УГВР, а згодом Середовища УГВР. Р. Ільницький був одним з ініціяторів і голова Українського Демократичного Руху, який улаштував кілька конгресів української політичної думки.

Під псевдонімом Роман Кричевський вийшла його праця під назвою: „ОУН в Україні ОУНз і ЗЧ ОУН", а також інші. Дописував до журналу „Сучасність", українського щоденника „Свобода", до газет „Українець-Час", „Українські Вісті, „Українське Життя", „Америка", „Вільне Слово", до Радіо „Свобода" та інших видань.

Після Панахиди покійного Романа прощали: д-р Анатолій Камінський від Політичної ради ОУНз, Микола Галів – від Середовища УГВР, Катря Червоняк – від Українського Музею в Нью-Йорку. Над могилою, на цвинтарі св. Андрія у Бавнд-Бруку, прощали довголітній товариш д-р Мирослав Прокоп і син покійного д-р Олег Ільницький. Під час поминок прощали Євген Стахів, голова Середовища УГВР, Юліян Котляр – від колишніх вояків УПА, Наталка Пилип'юк-Ільницька, а дякували учасникам похорону син О. Ільницький і дружина Ніна Ільницька. Хай пам'ять про покійного Романа Ільницького іде з роду в рід.

Микола Галів

КРАЙОВА ПЛАСТОВА РАДА і КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА В США
зі сумом повідомляють, що 6 травня 2000 р. відійшов на Вічну Ватру наш друг і довголітній член Проводу Пласту в США, колишній станичний Пластової Станиці в Нюарку

бл. п.
пл. сен. дов.
ВОЛОДИМИР СВИНТУХ

член Куреня УПС „Чота Крилатих"

Похований на кладовищі св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

Дружині Марії та дітям Романові і Лесі з родинами висловлюємо дружнє та щире співчуття.

Вічна йому пам'ять!

Шановні читачі,

за добрим звичаєм "Свобода" вміщує посмертні згадки, часто із світлинами, про тих, що відійшли. Такі публікації є не тільки останньою даниною покійному, вони посилюють зв'язок між поколіннями української іміграції, а крім того часто служать джерелом історичних досліджень. Наш тижневик не бере плати за вміщення таких споминів і світлин. Проте суворі обставини редакційного життя, коли щораз дорожчими стають папір, обладнання, зв'язок і друкарні, змушують нас нагадати громаді про добрий звичай пожертв на пресовий фонд. Такі пожертви, надіслані чеком на адресу "Свободи" разом із споминами про дорогих людей, стануть найкращим підтвердженням реального піклування кожного добродія про нашу спільну українську справу, виразником якої прагне бути тижневик "Свобода".

КОМАНДИ КУРЕНІВ ПЛАСТУНІВ СЕНІОРІВ І СТАРШИХ ПЛАСТУНІВ „ЧОТА КРИЛАТИХ"
діляться сумною вісткою зі своїми членами та всім пластовим товариством, що в суботу, 6 травня 2000 р. відійшов на Вічну Ватру

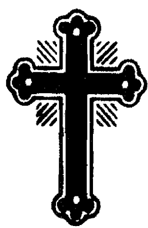

бл. п.
пл. сен.
ВОЛОДИМИР СВИНТУХ

член 18 куреня УПС „Чота Крилатих".

Глибоке співчуття дружині Марії та дітям Лесі і Романові складають проводи та членство куренів „Чота Крилатих".

Вічна йому пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що 22 квітня 2000 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

МАРІЯ ДЕМЧИШИН

з роду МИКИТЮК

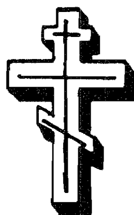
нар. в Печеніжині, Україна

Похована з церкви св. Михаїла в Менвіл, на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В безмежному смутку залишилися:

доньки – ІРЕНА
– ОКСАНА
– ГАЛИНА
– МАРТА з чоловіком ДЖАНОМ
внуки – ОЛЕСЯ, ДЖАН і ЛЯРИСА

Вічна її пам'ять!

З невимовним болем у глибокому смутку повідомляємо рідних, друзів, співпрацівників на громадській і релігійній нивах, знайомих по довгих мандрівках у світі, після тяжкого змагання за життя, з непоборимою хворобою, з волі Всевишнього відійшов у вічність на 79-му році трудолюбивого життя, 2 травня 2000 р., наш найдорожчий, горячелюбимий і незабутній МУЖ, ТАТО, ДІДУНЬО, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

ТОМАС ВАСИЛЕВИЧ БУРКА

ВЕЧІРНЯ ПАНАХИДА була відправлена 3 травня 2000 р. в похоронному заведенні Paul Schelm у Port Sharlotte, FL.

ПОХОРОННА СЛУЖБА БОЖА відбулася в церкві св. Андрія Первозваного в Норт-Порті, Фла. Тіло Покійного було поховане 8 травня 2000 р., о год. 12-ій по пол. на українському православному цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н.Дж. після похоронної Служби Божої у церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозваного.

Горем прибита та скорботна велика родина Покійного

дружина – ІРИНА
сини – ЮРІЙ
– ЄВГЕН
– ВАСИЛЬ
невістки – МАЙДА
– ЛЕСЯ
– ДЕБІ
внуки – ЮРІЙ, АДРІЯН, ТАНЯ, ЧЕЛЬСІ, МАРИНА, ЛАРИСА, КАТРИНА і ОЛЕКСАНДЕР
брат з родиною
в Канаді – ПАВЛО
племінниця – РОМА і дальша родина в Україні
братова з родиною в Бразилії.

Просимо о ваші молитви.

Вічна йому пам'ять!

У ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

бл. п.

АННИ МАШТАЛІР

з роду ЗАЛУЦЬКИХ

будуть відправлені

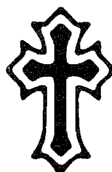
СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

25 травня 2000 р.

в церкві св. Константина, Міннеаполіс, Мінн.;
у Підгайцях – Старому Місті;
Коломиї – Кривому Розі.

Про молитви за спокій душі Покійної просять:

чоловік – ІВАН МАШТАЛІР
донька – ІРМА КОРСУНСЬКА з чоловіком ЯРОСЛАВОМ і дітьми ОКСАНОЮ та ОРЕСТОМ, внуками ДАНИЛОМ, ХРИСТИНОЮ, СТЕФАНКОЮ та ЛЕСИКОМ

Ділимося сумною вісткою з друзями і знайомими, що 28 квітня 2000 р. упокоївся в Бозі, проживши 84 роки, наш незабутній МУЖ, ТАТО, ДІДО і БРАТ

бл. п.

мгр прав

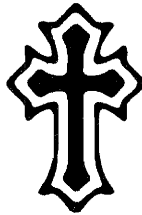
РОМАН ДЯКІВ

довголітній голова відділів УНС у Філядельфії і Вілкс-Беррі, Па.

ПОХОРОНИ відбулися в четвер, 4 травня 2000 р. з церкви Благовіщення на кладовище св. Марії в Абінгтоні, Па.

Опечалені:
дружина – ІРЕНА
діти – ТАНЯ з чоловіком СТЕФАНОМ
– ЮРІЙ з дружиною ТЕРЕСОЮ
внука – МІРАНДА
брат – ЮРІЙ і
сестра – ОЛЬГА з родинами в Україні

Замість квітів просимо жертвувати на наукові цілі.
Вічна йому па 'ять!

Дня 27 лютого 2000 р. помер мій дорогий МУЖ

бл. п.

ОЛЕСЬ БІЛАН

Дякую приятелям і знайомим за участь в Панахиді, за пожертви на Служби Божі, добродійні цілі і за співчуття.

Дякую приятелям, що прийшли попращати мужа на цвинтарі.

Дякую нашому сусідові Едові Камінському, що на протязі двох місяців, від першого до останнього дня недуги мужа, був для мене великою поміччю.

Нехай вас Бог винагородить здоров'ям!

Дружина МІРА

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 23 березня 2000 р. відійшов у вічність

бл. п.

МИКОЛА ДЕЦКИЙ

Висловлюємо вдячність всім, що прийшли помолитися і попрощати на вічний спочинок Покійного Миколу, та взяли участь у похоронних відправах.

Щира подяка за прощальні слова під час Парастасу, Служби Божої, квіти та пожертви на дитячий сиротинець в Україні.

Хай Господь винагородить вас своїми щедрими ласками.

ВАСИЛЬ ІЛЬНИЦЬКИЙ з родиною.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 12 лютого 2000 р. відійшов у вічність наш найдорожчий син

бл. п.

ОСТАП КОСОВИЧ

Складаємо щиру подяку всім тим, що прийшли до нас із співчуттям, тим, що замовили Служби Божі і тим, що в його пам'ять зложили датки на добродійні цілі.

СЛУЖБИ БОЖІ у Канаді замовили:
Анна Секрета, Оля Гірна.

СЛУЖБИ БОЖІ у Нью-Йорку:
Д. і С. Косовичі, 83-ій Відділ СУА, Комітет 75-ліття СУА, Л. і І. Вербицькі, Mary Azzilino, П. і Х. Гейнор, М. Шепарович, Р. і О. Бузети, Ч. і Р Подпірки, Ю. і Л. Геймури.

Пожертви:

НА БУДОВУ ЦЕРКВИ в Києві:
1,000 дол. Дмитро і Стефанія Косовичі.

НА ЦЕРКВУ СВ. МИХАЇЛА в рідному Заболотові:
1,000 дол. Дмитро і Стефанія Косовичі.

НА ДОСЛІДИ ХВОРОБИ ПІСТРЯКА, Вашінгтон:
100 дол. Дмитро і Стефанія Косовичі.

НА ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА з призначенням на сиріт в Україні:
500 дол. Дмитро і Стефанія Косовичі;
по 200 Стефан і Володимира Сливоцькі, Ярослав і Ірина Куровицькі;
по 100 Володимир і Анна Рак, 83-ій Відділ СУА, Осип і Стефанія Порайки, Андрій і Ліда Закревські, Лев і Ірена Вербицькі, Роман і Лідія Борисюки, д-р Іван і Стефанія Серанти;
по 50 Марта Данилюк, Мирослав і Надя Шмігель, Іван і Ярослава Лучечко, Євстахій і Марта Яроші, Павло і Люба Михалевичі, Стефанія Семущак, Володимир і Олімпія Роговські, Донна Чехович, д-р Богдан і Дарія Кекіші, Євген і Євгенія Івашківи, Юрій і Марія Штогрини, Микола і Зірка Галіви, Теодозій і Ірена Чабани, Ярема і Варка Бачинські;
40 Ярослав і Галя Оберишини;
по 25 Ольга Гаецька, Володимир і Богдана Слижі, Мирон і Анастазія Гірняки, Володимир і Анна Сафіяни, Ярослав і Катря Червоняки, Марія Луцик, Ярослава Рубель, Надя Савчук, Люся Сусь, Степан і Анна Секрети, Юрій і Христя Навроцькі, Петро і Леся Ґої;
по 20 Мері Боднар, Наталія Дума;
по 10 Марія Шепарович, Дарія Ґенза, Галина Цігаш.

НА ФОНД ЧОРНОБИЛЯ:
100 дол. Неоніля і Петро Голіяти;

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ:
25 дол. Олег і Оксана Лопатинські;
20 Любомир і Стефанія Гуменюки.

НА ПЛАСТ В УКРАЇНІ
1,000 дол. Пластова Фундація Нью-Йорк;
по 500 Дмитро і Стефанія Косовичі, Андрій і Віра Косовичі;
по 100 Пластова Станиця Нью-Йорку, Андрій Ганкевич;
50 Михайло і Марія Савицькі;
по 25 Олександра Юзенів, Микола і Галя Гошовські.

Нехай Господь Бог нагородить вас за доброту ваших сердець.

ДМИТРО і СТЕФАНІЯ КОСОВИЧІ